

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

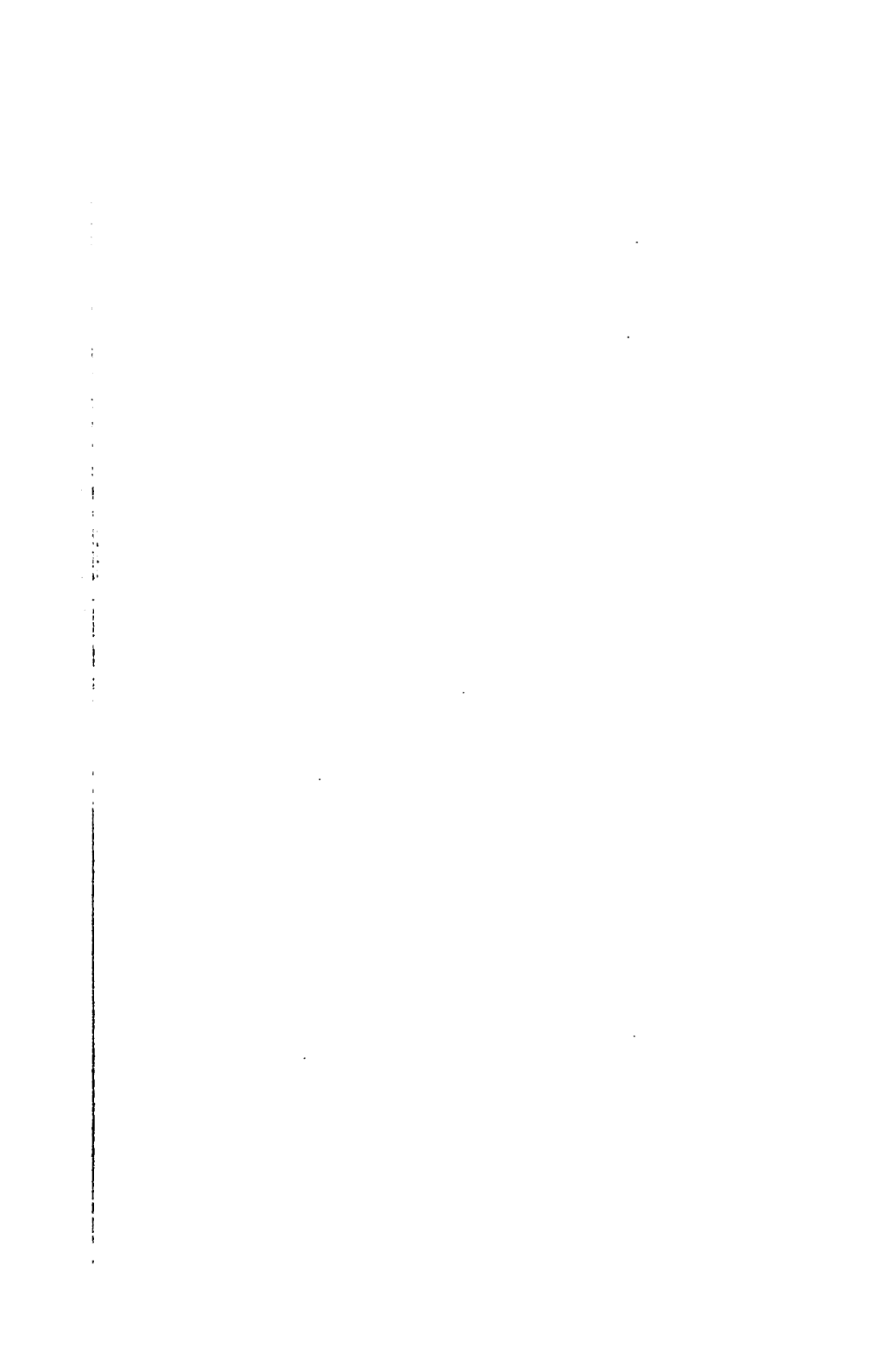

3 3433 07586863 2

NY
Winter

1

2

Danske Romanzer,

hundrede og ti.

Samlede og udgivne

af

Christian Winther.

Tredie forøgede Udgave.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reigel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luns.

1851.

~~1851~~

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
834629
ASTOR LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1918 L

NEW YORK
ASTOR
LENOX
TILDEN

Indhold.

	Side.
Karestrup, Emil.	
Fjeldspringet	64.
Torsten og Erine	236.
Mahmud	278.
Mary	288.
Sabfruen	336.
Anderfen, H. C.	
Sneedronningen	6.
Solger Danste	95.
Sagger, Carl.	
Den engelske Captain	40.
Janitscharen	97.
Bortreisen	282.
Hjemkomsten	286.
Saggesen, J.	
Ridder Ro og Ridder Rap	7.
Agnete fra Solmegaard	257.
Sødtjær, L.	
Den fromme Clara	224.
Bispen i Remi	254.
Swald, J.	
Liden Gunver	11.
Frimann, Cl.	
Kjeld Stub	116.
Jofias Rangau	151.

Stundvig, N. S.

Wilhelm Bispe og Kong Svend	140.
Willemoes	179.
Worten Borup	196.
Wester Die Bind	321.
Anud Lavard	334.

Tansen, S. S.

Diger Danske	173.
------------------------	------

Tauch, C.

De to Dyr	13.
Prindsessen af Engeland	43.
Gustav Adolph	237.
Det dræbte Barn	304.
Schweizeren	331.

Triberg, J. S.

Hjstereu og Havfruen	65.
Kranienborg	218.
Den hellige Anders	290.
Riden Kirken	333.

Terk, S.

Gjenboen	52.
Kroubadouren	63.
Den danske Soldat	118.
Frugthandleren	269.
Tretten tilborde	319.

Tolft, S. P.

Kong Waldemars Stævne	27.
Svend Eveskjæg	154.

Tngemann, S. S.

Gamle Binfelried og Dragen	18.
Havfruen	74.
Den manede Brudgom	86.
Brødreue ved Kong Abels Grav	132.
Ræfsegreven	149.
Stovveien	166.
Herr Ebbe	175.
Hru Marthas Kilde	191.
Geoffroi Kludel	265.
Eygtemanden	244.

Krossing, N.

Lærerkysten	38.
Thomas Ringo	221.
Barden	233.

Møller, Poul M.

Den Guldene	10.
St. Laurentius	46.
Lorbisken og Bluen	103.
Kunstneren mellem Dyrerne	246.
Jæmtlands Befolkning	261.
Den gamle Gifter	312.
Revnen	328.

Paludan-Rüdler, Fr.

Romanze	82.
Romanze	189.

Oehlenschläger, A.

William Shakespeare	1.
Resentræerne	49.
Turshjerget	56.
Den hemmelige Bøst	92.
Knud den Store	108.
Skitseløberen	114.
Sakon Jarls Død	129.
Eventyret i den fremmede Stad	134.
Biosamleren	187.
Ridderen ved Kulsdierhytten	203.
Slattegraveren	215.
Den selsomme Jordeskærd	226.
Stovkirken	272.
Ugirs Gave	296.
De tvende Kirkeaarne	314.
Uffe hvin Spage	339.

Rahbek, A. L.

Mariehoien	168.
Svittfeld	185.
Frederikshalds Besætring	213.

Sagen, L.

Liden Helga	167.
-----------------------	------

Schalderose, Fr.

Agnes Bernauer's Bisc	105.
---------------------------------	------

Guarinos	125.
Half Steen	146.
De to Navne	183.
Smeden paa Helgoland	184.

Staffeld, Schack.

Elderygerne og Børmene	17.
Kuinens Indvaaner	67.
Tilbagekomst	84.
Den ottende Søn	89.
Havfruen og Kongen	111.
Den grønne Ridder	147.
Troubadouren	177.
Elfskovsridderen	192.
Roserne	211.
Den hellige Therese	231.
Trende Rætter	301.
Elfskovsbaalet	324.

Storm, C.

Zinklars Dife	242.
-------------------------	------

Thaarup, C.

Thorvald og Signe	172.
-----------------------------	------

Thiele, J. M.

Guldfisken	32.
Pigen paa Fugtefangst	201.

Wilster, Christian.

Den Undvegne	34.
------------------------	-----

Winther, Christian.

Romange	21.
Ridder Kalv	58.
Vaabendragereus Eed	74.
Elfskovsseglet	121.
Henrik og Elise	137.
Den hellige Jomfrues Hedu	180.

	Side.
William Shakespeare	1.
Snee-Dronningen	6.
Ridder Ho og Ridder Nap	7.
Den Gendenede	10.
Eden Guver	11.
De to Dyr	13.
Elverpigerne og Børnene	11.
Gamle Winkelried og Dragen	19.
Romance	21.
Kong Waldemars Stævne	27.
Guldstykket	32.
Den Undvegne	34.
Kornebukken	38.
Den engelste Captain	40.
Prindsessen af Ungeland	43.
St. Laurentius	46.
Rosentrærerne	49.
Gjenboen	52.
Juraberget	56.
Ridder Kalb	58.
Hjeldspringet	61.
Elsternen og Havsruen	65.
Ruinens Indvaaner	67.
Havsruen	74.
Haabendragetens Led	74.
Romance	82.
Lildebagsomt	84.
Den manebe Prudgom	86.
Den ottende Søn	89.
Den hemmelige Røst	92.
Holger Danske	95.
Jamtskåren	97.
Korbukken og Fiuen	103.
Agnes Bernaners Bise	105.
Rund den Store	108.
Havsruen og Kongen	111.
Skotteboeren	114.
Ried Stub	116.
Den danske Soldat	118.
Ekkevidseglet	121.
Quarinos	125.
Kanon Zarf	129.
Brødrene ved Kong Abels Grav	132.
Gventyret i den fremmede Stad	134.
Henrik og Lise	137.
Wilhelm Bisf og Kong Svend	140.
Half Steen	146.
Den grønne Ridder	147.
Ræfsegreven	149.
Josias Kanbau	151.
Svend Lovsfjæg	154.
Den hellige Jomfrues Hevn	160.
Stovvæien	166.

Liden Helga	167.
Mariehøien	168.
Thorvald og Signe	172.
Olger Danke	173.
Herr Ekke	175.
Kroubadouren	177.
Willemoes	179.
De to Havne	183.
Smeden paa Helgoland	184.
Hvitfeld	185.
Bloksameren	187.
Romange	189.
Fru Marthes Kilde	191.
Gistovsridderen	192.
Morten Borup	196.
Pigen paa Fuglesangst	201.
Ridderen ved Kulsoierhytten	203.
Geoffrot Hundel	205.
Koferne	211.
Frederikshalds Besætring	213.
Slattegraveren	215.
Uranienborg	218.
Thomas Ringo	221.
Den fromme Clara	225.
Den seltsomme Torbesærd	226.
Den hellige Herese	231.
Barden	233.
Lorsten og Trine	236.
Gustav Adolph	237.
Junkers Bise	242.
Lugtemanden	244.
Kunstneren mellem Dyrererne	246.
Hjesteren i Remi	254.
Agnete fra Holmegaard	257.
Jæmtlands Befolkning	264.
Frugthandleren	269.
Skov-Kirken	272.
Mahmud	278.
Hortreisen	282.
Hjemkomsten	286.
Mary	288.
Den hellige Anders	290.
Hjerts Gave	296.
Freude Rætter	301.
Det brædte Barn	304.
Den gamle Gisser	312.
De tvende Kirketaarne	314.
Tretten tilbords	319.
Mester Die Bind	321.
Gistovsbaalet	324.
Hevnen	328.
Schweigeren	331.
Liden Kirken	333.
Knud Labard	334.
Havfruen	336.
Uffe hiin' Spage	339.

William Shakespear.

I Warwickshire der stander et Huus,
Det truer med at falde til Gryus,
Til Volsig det ei kan gavne;
Men yndig sig strækker den gamle Muur,
Omkrandsket af den unge Natur,
Og i Ruden er hellige Ravne.

Der William Shakespear gif som Barn,
Der spændte han ud sine Jærgergarn,
Der var han i Fattigskole;
Der spillede han Volt og Klint og Pind,
Der talte Naturen til hans Sind
I blomstrende Brudekole.

Hans Fader var en Udbøver gjæb;
Naar William saae den kunstige Bæb,
Da fik han Lanterne søre:
De Korner og Parcer om Ratten han saae;
Han hørte med Sang dem Bæben slaae,
De monne ham Kunsten lære.

Og naar han stod i den grønne Skov,
Da hørte han Baarens og Somrens Lov
Af alle sjungende Fugle;
Men sneg han sig Ketterstedet forbi,
Da gyste han tit paa natlige Sti,
Bed Pyl af Grantoppens Ugle.

Ja, tænkte vor Jæger, jeg maa, jeg vil:
 Jeg veed, den hører en Anden til,
 Men Jagten var altid min Glæde.
 Jeg skyder den bag de skjulende Træer;
 Skovrideren finder i Morgen den her,
 Saa kan jo Lorden den æbe.

Dg plas! der laae den blødende Hjort.
 Diana smutted bag Skyen bort;
 Ham monne Skytten opdage.
 Det hjalp ei, at han om Slaansel bad;
 Ham Lorden, drevet af gammelt Had,
 Vil streng for Ketten forklage.

Bed Aldnat Shalespeare stod med sin Biv:
 Nei, raabte han, aldrig i dette Liv
 Skal Barwit længer mig sue.
 Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Stam!
 Da fulgte Husfruen trolig ham
 Bed Maanens sildige Lue.

Til London ileb det hjertlige Par,
 Da viste de 'selsv ei, hvor de var,
 I al den Renseffvrimmel.
 Forgjæves der' Tjeneste de tilbød,
 Da mangleb dem ofte det tørre Brød,
 Men Jhobus loe i sin Himmel.

Som William gik nu og læbte sig om,
 Da til et lysteligt Hus han kom,
 Hvor Lamper i Døren brændte;
 Saa mange Ryttere der han saae,
 De monne ned af Hestene staae
 Bed Huset, som ei han kjendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
 Holdt Feste ved Bidslerne, Rab i Rab,
 Mens Festen vareb derinde.
 Da stilled sig ogsaa William derhen,
 Dg bragte, naar han kom hjem igjen,
 En Skjerv sin grædende Dvinde.

Hvad var det vel for en oplyst Gaard?
 Al, Shakespears ved Drurylane staaer,
 Og kender ei selv sit Tempel!
 Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
 Saa havde han aldrig paa Kunsten sat
 Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Pesten i Kulb og i Bind,
 Men neppes treen i Hallen han ind,
 Hvor Apollo hæved sin Stemme;
 Før hurtig han sig i alting fandt,
 Og var til Puset alt ganske vant,
 Og sølte sig der som hjemme.

Først Pesten han holdt, saa Mæssen han tog;
 Men høiere Williams Hjerte slog,
 Det var ham ei nok at lære,
 Hvad andre Hjerner for ham havde tænkt:
 Selv har han de fjønneste Bærter kjenkt,
 Til Bretlands og Jordens Ære.

Lidt stormer Ungdommen, Manddommen ei;
 Paa vild April følger ventlig Mai,
 Sig Blomsten af Græsset hæver.
 Saa gif det William. Apol besol,
 Han drev ham til Scenen fra Bæverstol.
 Nu blev han en sselbner Bæver.

Tapeter han væved, hvor Templet staaer,
 Som selve Rafæls overgaaer,
 I Likhed, Tegning og Farve.
 De brister aldrig, de blegnes ei,
 De blomstre som Roser i evige Mai;
 Og hver kan Menoblet arve!

Snee-Dronningen.

Sundets våg
Sofva kring den frosta kust.

E. Tegnér.

Høit ligger paa Marken den hvide Snee,
Dog kan man Lyset i Hytten see;
Der venter Nigen ved Lampens Skær
Paa sin Hjertenshjør.

I Nollen er stille, see Hjulet staaer.
Snart glatter Svenden sit gule Haar,
Saa hopper han lystig, hei een, to, tre,
Dver Jis og Snee.

Han synger omkap med den skarpe Bind,
Der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snee-Dronningen rider paa sorten Sky
Dver Mark og By.

„Du er mig saa smul ved Sneec-Lysets Skær,
„Jeg kaarer dig til min Hjertenshjør,
„Kom, følg mig høit paa min frosnende D,
„Dver Bjerg og Es!“

Snee-Klokkene saldt saa tykt, saa tæt.
„Jeg fanger dig vist i mit Blomster-Ræt!
„Hvor Sneec-Dyngen reiser sig høit paa Eng,
„Staaer vor Brudeseeng!“

Ei meer kan man Lyset i Hytten see;
I Ringbands hvirvler den hvide Snee,
Et Stjerneflugt spillet bag Byen smukt, —
Nu er det alt slukt.

Mark stinner Solen paa Mark og Eng;
Han sover saa sødt i sin Brudeseeng.
Den Nigell angfies, til Nollen hun gaaer, —
Men Drivhjulet staaer.

Ridder Ro og Ridder Kap.

Der vare paa Eborfinge Riddere to;
 (De rede saa sjelden om Kap)
 Hvis Eborfinges Krøniker staaede til Tro,
 Den ene var doven, og kaldtes Herr Ro,
 Den anden var sialk, og hed Kap.

De ballede begge, med Guld, og Forstaaend,
 (Med Lip, og med Top, og med Tap)
 Til Yugerups Datter, den Lillevand,
 Ro nemlig med Guldet, og Kap med Forstaaend —
 Men Signe holdt mest dog af Kap.

Herr Yugerup effede Grunker, og Guld —
 (Ja Guldet! hvor var det vi slap?)
 Ro havde, det vidste han, Risten saa fuld:
 Ham bød han sison Signelil være lidt huld —
 Hun græd; og gav Kurven til Kap.

Ridder Ro nu, som Fæstemand, red under D,
 (De rede saa sjelden om Kap)
 At hente til Bryllup sin fæstede Ms;
 Der red han paa Bredden af brusende Es —
 »Men jeg rider med!» sagde Kap.

Den Fæstemand førte den Fæstede hjem;
 (Med Lip, og med Top, og med Tap)
 Og, da de nu kom mod det Borgeseed frem,
 De Fæstede og Fruer der hilse dem —
 »See! her er jeg med!» sagde Kap.

Saa førte de Bruden til Brudesaal:
 (De Riddere førte om Kap)
 Der vankede saa mangen lystig Potal,
 Brudgommen til Gommen, og Bruden til Dval —
 »Ja! dril nu kun du!» sagde Kap.

Snee-Dronningen.

Sundets våg
Sofva kring den frosta kust.

E. Tegnér.

Høit ligger paa Marken den hvide Sneer,
Dog kan man Lyset i Hytten see;
Der venter Nigen ved Lampens Skær
Paa sin Hjertensskær.

I Nøllen er stille, see Hjulet staaer.
Snart glatter Svenden sit gule Haar,
Saa hopper han lystig, hel een, to, tre,
Over Is og Sneer.

Han synger omtay med den skarpe Vind,
Der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snee-Dronningen rider paa sorten Sky
Over Mark og By.

„Du er mig saa smul ved Sneer-Lysets Skær,
„Jeg laarer dig til min Hjertensskær,
„Kom, følg mig høit paa min svømmende D,
„Over Bjerg og Sø!“

Snee-Flokkene saldt saa tykt, saa tæt.
„Jeg fanger dig vist i mit Blomster-Næt!
„Hvor Sneer-Dyngen reiser sig høit paa Eng,
„Staaer vor Brudeseeng!“

Et meer kan man Lyset i Hytten see;
I Ringdands hvirvler den hvide Sneer,
Et Sjernekub spillet bag Byen smukt, —
Nu er det alt flukt.

Mark finner Solen paa Mark og Eng;
Han sover saa sødt i sin Brudeseeng.
Den Nigell ængstes, til Nøllen hun gaar, —
Men Drilbjulet staaer.

Ridder Ro og Ridder Kap.

Der vare paa Thorsinge Riddere to;
 (De rebe saa sjelden om Kap)
 Hvis Thorsinges Krøniker staae til Tro,
 Den ene var boven, og kaldtes Herr Ro,
 Den anden var sink, og hed Kap.

De beilede begge, med Guld, og Forstand,
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Til Yugerups Datter, den Lillevand,
 Ro nemlig med Guldet, og Kap med Forstand —
 Men Signe holdt mest dog af Kap.

Herr Yugerup elskede Grunker, og Guld —
 (Ja Guldet! hvor var det vi Kap?)
 Ro havde, det vidste han, Kisten saa fuld:
 Sam høv han sijn Signell være lidt fuld —
 Hun grød; og gav Kurven til Kap.

Ridder Ro nu, som Fæstemand, red under D,
 (De rebe saa sjelden om Kap)
 At hente til Bryllup sin fæstede Ms;
 Der red han paa Bredden af brusende S —
 »Men jeg rider med!» sagde Kap.

Den Fæstemand førte den Fæstede hjem;
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Og, da de nu kom mod det Borgeled frem,
 De Herrer og Fruer der hilfede dem —
 »See! her er jeg med!» sagde Kap.

Saa førte de Bruden til Brudesaal:
 (De Riddere føred om Kap)
 Der vanked saa mangen lystig Pokal,
 Brudgommen til Gammen, og Bruden til Dval —
 »Ja! dril nu kun du!» sagde Kap.

Herr Ro sad paa Bænken, og lystig han drak;
 (Ja lystig! hvor var det, vi slap?)
 Der indenfor redtes det Brudegemal
 Af Roer og Terner, med Ril og med Raf —
 »Ja! snifer kun I!» sagde Kap.

Saa førte de Bruden til Brudeseeng;
 (Med Lip, og med Lop, og med Lap)
 Den Brudgom saa magelig sad paa sin Bænk —
 »Ja! sid du kun der! sid kun rolig! min Dreng!
 Jeg nok skal gaae med!» sagde Kap.

Saa tog han ved Haanden Høen Signell fat;
 (De løb med hinanden om Kap)
 Og i slog han Døren bag efter saa brat:
 »I siger fra mig nu Herr Ro kun God Nat! —
 Nu ligger jeg her!» sagde Kap.

Frem treen til Herr Brudgom den Ilden Smaadrenng;
 (Ja Brudgom! hvor var det, vi slap?)
 »Herr Brudgom! Herr Brudgom! I Aften jer hang!
 Kap ligger derinde med Bruden i Seng» —
 »Ja mæn gjør jeg saa!» sagde Kap.

Den Brudgom han pillede paa Døren med Kno,
 (Med Lip, og med Lop, og med Lap)
 »Saa luffer derinde mig op dog, I to!
 Jeg selv med min Brud nu vil slaae mig til Ro» —
 »Ja slaae dig til Ro!» sagde Kap.

Den Brudgom, han slog nu paa Døren med Stof:
 (Smaadrenngen slog med ham om Kap)
 »Kom ud! Af den Spøg vi nu alle har nok!
 Kom ud, Ridder Kap, til den øvrige Flok!» —
 »Ja see, om jeg gjør!» sagde Kap.

Den Brudgom, han hamred paa Døren med Skold:
 (Ja hamred! hvor var det, vi slap?)
 »Fald du derinde min Brud ta'r med Bøld —
 Hvis — hør du? — jeg hevner det tusindfold!» —
 »Gaae fanden i Bøld!» sagde Kap.

Den Brudgom han blev nu i Huen saa vred:
(I Lip, og i Top, og i Tap)

„Hvis ikke min Brud du la'r være med Fred —
Jeg Kongen om Sagen vil give Bæfled!“ —
„Ja gjør du kun det!“ — sagde Kap.

Karle om Morgenens, da det blev Dag,
(De rede saa sjelden om Kap)
Ro sæblede sin Ganger et længer i Nag,
Dg skyndte sig, Kongen at klage sin Sag —
„Men jeg rider med!“ sagde Kap.

„Herr Konge! jeg havde mig fæstet en Brud!
(Med Lip, og med Top, og med Tap)
Da Brylluppet stod, gif den Ridder sit Stub
Til Brudegemakket, og sov hos min Brud!“ —
„Ja! det gjorde jeg!“ sagde Kap.

„Da begge den No dog I have saa kjær,
(I ride saa sjelden om Kap)
Saa for at afgjøre, hvem Seiren er værd,
Saa bryder engang med hinanden et Spær!“ —
„Ja! gjøre vi det!“ sagde Kap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod,
(Ja Solen! hvor var det, vi slap?)
Ro vælted paa Pæsten i Sæblen sin Krop;
Dg Høffet kom sammen at see paa det Pøp —
„See! her er og jeg!“ sagde Kap.

Den første berendende Dyft, de nu red,
(Med Lip, og med Top, og med Tap)
Kaps Ganger i Springet paa Fødderne gled
Dg snublede, og fegned i Knæerne ned —
„Nu hjælpe mig Gud!“ sagde Kap.

Den anden berendende Leding, de red,
(De red nu for Alvor om Kap)
Af Panderne sprang da den blodige Svøb;
Herr Ro faldt i Støvet af Gangeren ned —
„Der ligger nu han!“ sagde Kap.

Herr Kap nu red seirende hjem til sin Gaard —
 (Ja Seier! hvor var det, vi slap?)
 Skjon Signell, frandsket og smykket, i Maard,
 Saa smilende hjertlig ved Dorgeled staaer —
 „See! Nu er du min!“ sagde Kap.

Nu har Ridder Kap da forbundet sin Darm;
 (Med Lip, og med Lop, og med Lap)
 Nu hviler hans Hoved ved Signells Darm;
 Nu sover den Pulve saa trygt i hans Arm —
 „See nu er det godt!“ sagde Kap.

Den Eenbenede.

Hy kammer jer dog, I uartige Drengel!
 Dg lader en eenbenet Staffel i Ro!
 Slet ingen af eder kan vide, hvor længe
 Vor Herre vil lade ham løbe paa To.

Mig Himmelen ogsaa lod smage den Lykke,
 At hoppe som I over Grøfter og Steen.
 Ei stedsse jeg saa haver hinket ved Krykke:
 Ei stedsse var dannet af Træ mit Been.

Da hvilede jeg med min Marie i Stoven,
 Hift henne bag Bøgenes spyggende Læ,
 Mens Fuglene sang saa listigt foroven.
 Nu er mit Been af det samme Træ.

Ja! der jeg hvilede med Figen i Armen,
 Bestraalet af Solens velsignede Lys.
 O! Blodet mig løber saa varmt i Darmen,
 Ved Tanken om disse saa brændende Lys.

Men da nu Sangen i Lundene døde,
 Dg Bladet saa guult og forkrøllet faldt af;
 Da soandt og min Kjerlighed's Roser røde;
 Naturen blev mig en yffelig Grav.

En Anden hvilte med Higen i Armen,
 Beskinnat af Praasens forbandede Lys.
 Du! Blodet mig brænder som Gløder i Barmen,
 Ved Tanken om disse saa trofaste Lys.

Saa blev jeg Soldat med Vøssen paa Kasse
 Fortvivlet paa Fienden jeg slog og fjød.
 O! hvor jeg min Gud dog nu vilde takke,
 Om han mig da havde undet min Død!

Som Regler Bennerne faldt ved min Side,
 Men alle Regler forbi mig gik;
 Tilfældt jeg i Græsset maatte mig vride,
 Jeg en Bajonet i Knæet fik.

I Dag jeg mødte Marias Blikke,
 Imens jeg lænet til Bæggen stod.
 Hun græd, endskjøndt hun kendte mig ikke,
 Ellers havde hun grædt det røde Blod.

En Skilling hun gav mig, og den jeg glemmer,
 Det Lønnen er for min Kjærlighed;
 Og Synet af den mig saa underlig stemmer,
 Jeg tænker saa meget, saa meget derved.

Hj! Kammer jer dog I uartige Drengel!
 Og lader en eendenet Stakkel i Ro!
 Slet ingen af eder kan vide, hvor længe
 Der Herr vil lade ham løbe paa Lo.

Liden Gunver.

Liden Gunver vandrer som heft i Dvæld,
 Saa tankesfuld.
 Hendes Hjerte var Bør, hendes unge Sjæl
 Bar prøvet Guld.
 O vogt dig, mit Barn, for de falske Mandsoff!

Eiden Gunver meder med Eilfsnor
 Bed Havets Bred!
 Da hævedes Bølgen, og Vandet før
 Saa brat affed.

Ekjen Havmand sig op af Havet Hjød,
 Bekkøbt med Tang.
 Hans Die var hjærtigt, hans Tale var sød,
 Som Hørpens Klang.

Eiden Gunver, du martrer mig Dag og Nat,
 Med Eilfsøvs Jib.
 Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
 D vær dog mild!

Du vælle mig kun din sneehvide Arm,
 Jaa Sømands Tro!
 Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
 Saa faaer jeg Ro.

Eiden Gunver mit Dyrsk, bag sit haarde Skjæl,
 Er blødt og sømt.
 Trofast er mit Navn, min ukunstlede Sjæl
 Foragter Strømt.

Dg er dig min Arm til saa stor Behag,
 Til Trost og Ro;
 Ekjen Havmand, saa skynd dig, saa kom kun, og tag
 Dem begge to!

Han trak hende fra den kælle Bred,
 Glad ved sin Svig.
 Som Storm var hans Latter, men Fiskerne grød
 Bed Gunvers Lig.
 D vogt dig, mit Barm, for de falske Mændfolk!

De to Ørter.

(Efter et Sagn fra Christian den Nubens Tid.)

Det sidste Dagslys taber sig i Nat,
 Den blege Dæmring dybt i Vesten svinder,
 Det høie Krætaarn staaer nu forladt,
 Da Himlens Stjernefreds om Hvile minder.
 Den arbejdsvante Flok sig stjerner brat,
 Der forhen svæved under Taarnets Linder,
 Med hurtig Fod den sig mod Hjemmet vender,
 Hvor Arnenes Lue for den Trætte brænder.

Den gamle Winfred staaer tilbage kun,
 Hans strenge Blik paa Kirkemuren svæver,
 Ett Dagværk veier han i Rattens Stund,
 Hans Tanke klar sig gjennem Mørket hæver,
 Da stiger Maanen frem paa Himlens Grund,
 Dens røde Glimt paa Taarnets Linde hæver,
 Men Winfred vender sig og vandrer ene
 Fra Kirken bort bag dæmringstorte Grene.

Dg som han træder frem i Maanens Skjær,
 En Ingaling nærmer sig bag Lindens Buer.
 „Hvad vil du, Conrad, bag de høie Træer?
 Dit Die svimmelt gjennem Rattens luer.“
 — „Vi stilles ad, jeg dvæler ei hos Jer,
 „J har mig badlet strengt, det ei mig huer,
 „Derfor som Evend jeg aldrig meer Jer glesker,
 „Min Konst forstaaer jeg som den bedste Mester.“

— „Blig bort, Dumdriftige, fra Winfreds Bet!
 „Sovmodig Selvtillid din Sjæl forvirrer.“
 — „Jeg er saa god som J, jeg vilger et,
 Gienfbarer Conrad, mens hans Læber dirrer;
 „Hvad J formaarer, det mænter ogsaa jeg.
 „Dg Hjøndt med Parm Jert Die paa mig stirrer,
 „Jeg trods dog byder Jer i Mod og Kræfter;
 „Ehi Jer i ingen Daad jeg stander efter.“

„Nu,“ svarede Winfred, „Hovmod gaaer for Gal;
 „Dog hvad mod mig du synder, vil jeg glemme;
 „Men hvis jeg dig som Mester agte Kal,
 „Naa Siælens Bildskab du med Kraft betømme;
 „For det at prøve, vil i Taarnets Hal
 „Vi samles snart; der Kal en Kamp bestemme,
 „Hvo Seierskrandsen til sin Jøse fæster.“
 — „Vel,“ Svaret lod, „jeg der dig sikkert giesler.“

Den næste Dag, da mod det fjerne Bands
 Sølvblanke Speil den klare Sol mon glide,
 Mens lange Styer viste med Glands,
 Lüg store Faner, dybt i Besterlide,
 Da hæved dristig sig i Taarnets Krands
 Den unge Svend ved Mester Winfreds Side.
 En Dre Winfred i sin Høire svinger,
 De blanke Paller ved hans Fodtrin klinger.

„Hør, unge Mand, det er et farligt Spil,“
 Saa taler Winfred, mens han langsomt siger,
 „Betænk dig vel, du hører Dybet til,
 „Hvis du til Side kun en Tomme viger.“
 — „Nu,“ svarer Conrad med et haanligt Smil,
 „Gaa du tilbage, hvis dig Nødet sviger.“
 Da vorde taufe Mester Winfreds Læber,
 Og mere dristig han mod Spidsen stræber.

Med faste Skridt bestandig frem de gaae
 Paa høie Trapper gjennem stejle Gange,
 Tilskudt det fjerne Kirkens Uur de naae,
 Hvor Taarnets Ringe vorde mere trange,
 Paa smalle Dialekter uden Frygt de staae,
 Hvortil beskæft er de Stiger lange,
 Hvorhen selv Kærligheds Fod sig sjelden vover,
 Hvor Rattens Ugle, liig et Siensfærd, sover.

Men dybt i Afgrundsvælget ved sin Fod
 Kan Conrad end de store Klokker høre,
 Hvis Toner strømme, liig en vældig Flod,
 Og for hvis Røster selv de Døde grue.

Dog gaaer han videre med fredbigt Rod,
 Og snart han svæver over Kuplens Bue,
 Den sorte Røg han seer i Dybet dale,
 Og Luften blinker gennem Taarnets Gale.

Da standser Winfred pludselig sin Gang:
 „Kan du ei høre Klokkerne, der ringer?
 „Dg dybt i Kirken lyder Orglets Klang,
 „Dets klare Toner sig i Lust opvinger,
 „Det spiller, synes mig den samme Sang,
 „Som naar de Døde man til Graven bringer.“
 — „Ret,“ svarer Conrad, „det er Luftens Vinde;“
 Og atter sigte de mod Taarnets Linde.

Naar dog standser Winfreds faste Fod:
 „Seer du det sorte Kors, der hist sig hæver?
 „Det fattes hid med et gudfrøgtigt Rod
 „Dil Stræk for Mørkets Kander, naar de svæver,
 „Lig Flaggermuus begierlig' efter Blod,
 „Om Taarnets Spir, hvor Raanens Straale hæver,
 „Der vil vi hvile, før vi vandre længer.“
 — „Ret,“ Svaret løb, „jeg et til Hvile trænger.“

Lildest de nærme sig til Taarnets Lind.
 Og høre Lyden af de gyldne Fløie,
 Der snoe sig langsomt i den svage Bind,
 Mens Spirets Stjerne funkler i det Høie.
 Da standser Winfred tredie Gang sit Trin,
 Og seer paa Conrad med opmærksomt Die,
 Og peger rolig fremad med sin Finger,
 Hvor letten Sky sig gennem Luften svinger.

En Djælle ligger der af stærken Egg,
 I Luften strakt fra Taarnets fØste Bue.
 Did nærmer sig — o ræbsfulde Leeg!
 D, hielp ham Christ, at ei hans Staal maa grue!
 Thi hvils en Tomme kun hans Fod nu deg,
 Da aldrig meer han Dagens Lys vil hve.
 — Did nærmer Winfred sig og Foden hæver,
 Og mellem Jord og Himmel taus han svæver.

Med Dren i sin Haand han frem mon gaae,
 Ei over Blæstens Rand hans Die trænger,
 Ved Laarnets Fod sig vælte Laager graae,
 Dets Spidsfer hæve sig liig Karpe Længer;
 Den lette Spurs saa høit kan neppe naae,
 Muurbaalen under ham i Lufsten hænger,
 Med stille Gang den klare Sol nedglider,
 Mens Winfred langsomt frem paa Blækken skrider.

Høit ved dens Spidsfe standser han sin Fod,
 Høit Dren blinker i den Startes Hænder,
 Og fast han hugger den med roligt Mod
 Og stiller Haand, hvor Egeblækken ender,
 Tilbage skrider saa den Næster god,
 Med strenge Blik han sig mod Conrad vender:
 »Nu hent mig Dren, Svend, hvis du vil være
 »Din Næsters Eigemand i Kunst og Være!«

Den unge Mand sig reiser med et Smil,
 Med raske Fied han hen mod Blækken springer,
 Hans Die trænger, liig en dristig Pjil,
 I Dybet ned, mens kært han frem sig svinger.
 Da kommer Flaggermusen frem med Jil,
 Og væber Mørkets Net med magist Finger;
 Med vildsom Flugt den giennem Lufsten glider,
 Mens fast og dristig Conrads Fod fremskrider.

Til midt paa Broen gaaer han uden Gru,
 Der trang imellem Liv og Død hensevæver;
 Men der han standser med tvivlraadig Hu;
 En selsom Stemme giennem Lufsten bærer:
 »Sigt hvilken Dre, Næster, mener du?
 »Thi der er to, der sig fra Blækken hæver.«
 — Da klinger Winfreds Røst i Aftenrøden:
 »Nu hjælp Gud din arme Siæl i Døden!«

O vee, o vee! Knap Ordet er forbi,
 Og knap dets Echo Vel i Lufsten finder,
 For Conrad vasker paa den smalle Sti,
 Og ned han styrter fra de høie Tinder.

Fra Dødens Magt ham intet meer kan frie.
 Bel hundred Aen dybt hans Legem svinder,
 Da Agrundsslangen ved sit Bytte klæber,
 Men Blodet viger bort fra Winfreds Læber.

Elverpigerne og Børnene.

Tre Smaabørn lege paa blommede Eng,
 Det liden ad Dvælb,
 Der hjemme den Moder opreder der' Seng,
 Hvor er de vel?
 Men de hoppe og dansse
 Ustyldige frøe,
 Og Blomster indsnøe
 I Duggen til Pintskekrandsse.

Tre Elverpiger kom danssende frem
 Bag askekrønt Høi,
 Ellig Laage, Spindevæv gjordede dem
 Og Hvilgen fløi
 I de natlige Vinde,
 Mens Gaalerne ei
 Paa Blomsteropvei
 Afstrøifede Duggen den liden.

De sang saa lifligt, de sang til de tre:
 Hil lege I Smaa
 Med Dutter af Blomster og yndigen see,
 Men vil I gaae
 Med os tre under Lide,
 Og kaste omkuld
 Med Bøfser af Gulb
 De Regler af Hilsbeens det hvide?

Men vil I gaae med de Jomfruer tre,
 Da skulle I faae
 Bel Underblomster at plukke og see
 Med Fugle smaa,

Som de bygge der' Rebe
 Paa Lilleblad
 Og qvibdre saa glad,
 Mens de Perler som Frostorn oplede.

De Smaabørn bleve saa tunge i Sind,
 Som drømmede de,
 De fusede hen i den natlige Bind
 Vel alle tre.
 Men de Blomsterliv sukked,
 Da snartligt bag dem
 Bjergsmørnes Hjem,
 Den bristende Høi sig tilslukkede.

Og anden Dagen den Faber han slog
 Paa Aspernes Hjelb:
 Dine Smaabørn Elverhøisomfruier tog,
 Det gaar dem vel,
 Thi en Grøntørn de have
 Bed Hov'det, en Steen
 Bed hvilende Breen,
 Og det er de Bjergsmørs Gave.

Gamle Winkelried og Dragen.

Bed Røstøch sig hvælber den Hule saa stor;
 Forinden den giftige Drage boer.

I flammende Svælg, paa blodige Land
 Den spidded saa lidt baade Dvinde og Mand.

Som Hjelbblus luer dens Bilk hver Nat,
 I Bjerget den vogter en forskelig Skat.

Hvo sælber, hvo sælber den Drage saa stor?
 Hvo mægter at have den Skat fra Jord?

Uhyret kan sluge den dygtige Mand;
 Men Skatten kan frelse det ganske Land.

Saa mangen skolt Ridder med lysteligt Mod
 Har farvet den Hule alt med sit Blod.

Men Dragen sig stræffer saa tryk, saa fast,
 Hvor Riddersens Pantser og Bryllæben brast.

Endnu sig opreiser en Kæmpe stærk,
 Ham lyfter at øve det Manddomsværk.

Hans Lokker er hvide som Grimfjelens Snees;
 Men ingen skal det paa hans Gjerning see.

I Staalet stænder han stor og stærk,
 Som Gletscheren glindses hans Pantserværk.

Lolv Sønnen sad hos den Riddersmand,
 De Elleve blødt paa Dragens Land.

Hver var sig en Ridder, saa stærk, saa bold,
 Den Lovte leger paa Gulv med Skold.

Og Subben sig reiser fra Granebord:
 Saaer Helvedsflangen igjen paa Jord?

Dog har han den halve Berden nu slugt,
 Med gamle Binkelried saaer han et Bugt.

Den liden Dreng hører sin Faders Ord:
 Lad ligge den Drage, til jeg bliver stor!

Saa skal jeg nok knuge ham Bugen saa,
 At alle de Brødre han slippe os maa.

Den Gamle smiler i vildens Harm,
 Og trykker Sønnen til Kæmpearm:

De Brødre seer du ret aldrig meer,
 Og Helved haver end Drager stærk.

Kaar du engang bliver stærk og stor,
 Du kæmpe skal med de stærke paa Jord.

Det Ridsloß hundred Gangrens Hov,
Det gungrer i Hjelb, det gungrer i Skov.

I Pulen sig reiser Dragen til Strid;
Derude staaer gamle Hert Binfelried.

Saa har nu du isgraas Kæmpe ei No,
Bil i Dragebug hos de Søner boe?

Bil Statten høve, som ingen saae,
Som i Hundred Aar under Hjelbet laae?

Den Gamle foarer med bredden Sværd;
I Pulen begynder en drabelig Færd.

I Meelbach ruller det Drageblod;
Sort ryger i Flammen den giftige Floed.

Saa, Kæmpe! og gjør mig ei længer Recn,
Saa givt jeg dig dine Søners Been.

Dg lader du nu mig bløde i Fæd,
Jeg givt dig Statten fra Øjergt med.

Myret mæler det sidste Ord;
I flammende Giftsvælg Sværdet nedfoer.

I Afgrunden vælter sig Dragen brat,
Dg Kæmpen hæver den gamle Stat.

Det er ei Sølv og det er ei Guld,
En Jernlandsø er det, saa underfuld.

Med Landsen ganger den Kæmpe stærk;
Fulphent saa har han det Manddomsværk.

Dg lovet være den Riddersmand!
Nu har han befriet det ganske Land.

Dvor Landsen spinges med frie Haand,
Der knuses Lænke, der brister Baand.

J Arv den ganger fra Søn til Søn,
Dg tidt den runger i Ledingsdrøn.

Den runget har gjennem sjerne Eid,
Bed Sempach svang den en Winkelrieb.

Dg der han savned i blodig Døst
De hundred Spyd i sit Hestebryst.

J Broderhaanden end Landsen Klang,
Dg Friheden over hans Lig sig svang.

— J Kampen styrter den første Rand;
Men Landsen freiser det Sweizerland.

Ret aldrig den brister og synler i Jord,
Mens Kraft og Frihed paa Klippen boer.

R o m a n z e.

Gjor Hjelbets Graner lude
Ned mod Hordangerfford,
Der vugger sig en Skude,
Dg knager med sit Roer;
Som KjøbmandsSkidt der vaier
Paa Stang et prægtigt Skud,
Hvori de Store pleier
J Rord at svøbes ind.

Den unge Skipper sætter
Lungfindig Haand paa Rind,
Knap Diet op han letter
At see til Byen ind;
Ned Hatten paa sit Dre
Dg Haanden i sin Barm
Han forrigfuld mon høre
Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
 Af Længselsdrømmens Magt:
 »Hvor har du, Skipper! hjemme?
 »Dg hvad er vel din Fragt?
 »Du ligger her alt længe,
 »Dg har ei solgt din Laft?
 »De norske Herrers Penge
 »Naac sidde grumme fast!»

Den Skipper sprang paa Stranden
 Med Patten i sin Haand;
 Men Frefrygt for Manden
 Fast bandt hans Tungebaand.
 Sam stod paa Panden præget
 Et stolt og mægtigt Sind,
 Skøndt al hans Pragt var Skæget
 Af Guld omkring hans Kind.

»Hvor Fella stolt sig løfter
 »Med Odins høie Sal,
 »Dg hvor i Bugten snøfter
 »Den drabelige Hval;
 »Hvor Raagehøren duffer
 »Det sølverblanke Bryst,
 »Mens hule Branding sulfer
 »Omkring den fæle Kyft;

»Paa Island stod min Bugge,
 »Dg der jeg vorte op;
 »Der leged med sin Duffe
 »Saa fin en Ellieknoy;
 »Men da den blev en Ellie,
 »Dg Duffen var itu,
 »Da høied Fretas Bille
 »Til mig den Favres Du.

»Lad Slaptaasøful prale
 »Med solbestraalte Sneer,
 »Jeg kjender Høi og Dale,
 »Hvor der var meer at see;

»Lad Helas Flamme true,
 »Det er saa grim en Ild;
 »Jeg veed en anden Luc,
 »Saa stærk, — men dog saa mild!

»I disse blide Kammer
 »Et trofast Hjerteraaer,
 »Dg i hvert Hjerteflamme,
 »Jeg veed, mit Villed flaaer.
 »Ung A strid er min Glæde!
 »Saa let som Stettens Raa,
 »Stolt kan hun Bæden træde,
 »Dg Parpen kan hun flaae.

»Men — Ornen har sin Rede,
 »Esvilden er dens Kruus,
 »Dens Bilbrad gaar paa Hebe,
 »Dg jeg — har knap et Puus!
 »Dg derfor frygted længe
 »Jeg hendes Faders Trods;
 »Epi han har mange Penge,
 »Han har saa meget Gods!

»Som Fjord af Sildestimen,
 »Af Sølv er Riffen fuld;
 »Saa blank som Nordlyskrimen
 »Er alt hans røde Guld;
 »Hans Fjorder blytne Marken,
 »Dg Havet bær hans Sell;
 »Guldfisken gaar i Parten,
 »Dg Puset er af Tegl.

»Han sad just i sin Stue
 »Bed Kruus og Dævrebord,
 »Da jeg af Eiskovsblue
 »Fremfögte mine Ord.
 »Dog var han from, den Gamle,
 »Han bad mig sidde ned,
 »Dg da han saae mig famle,
 »Hjalp han mig selv paa Sted.

»Hil Astrid vil du beise?
 »Det har vel megen Fast?
 »Først måa du Skuden selle,
 »Dg sælge mig en Laft;
 »Men har du solgt med Nere,
 »Dg bragt mig gylbne Lut,
 »Stal hun din Hustru være:
 »Men ikke før, min Gut!«

»Jeg foer som Skypens Glente
 »Ad Havets vaade Bei;
 »Men Astrid saarer nok vente,
 »Ehi Sjalmar kommer ei!
 »Nu længes hun ved Rotten,
 »Dg spørger Beir og Bind,
 »Dg seer paa Karvefloffen
 »Med Laarer paa sin Kind.

»Der har jeg ligget længe
 »Dg har ei solgt min Laft;
 »De norske Herrers Penge
 »Maae sidde grumme fast;
 »Dg Freias Varm er isnet
 »Ret som en Vinterfjy;
 »Ehi alt mit Haab er visnet,
 »Sun gav det intet Ly!«

Det sukled han saa saare,
 Dg bandt sit Hattebaand,
 Dg tørrede sin Laare
 Med Vagen af sin Haand;
 Men Gubben, kjøndt han sendte
 Ham et alvorligt Blik,
 Med Trøst hans Mod optændte
 Dog venligt, før han gif.

»Skjeld ei de høie Guder,
 »De raade altid godt!
 »Kuns ufrie Mand bebuder
 »Med Laarer sig og Spot.

»Bliv her indtil i Morgen!
 »Tid kommer Lyften brat,
 »Dg ender fredigt Sorgen
 »Som Dag den gamle Ratt!« —

Alt dybt bag Børens Bølge
 Sig fjæled Ratten fort,
 Dg hendes Stjernefølge
 Jag Obins Nie bort;
 Da spidsed Psalmar Dre;
 Til Ludurhornets Klang
 Svdt Fløiten lod sig høre,
 Saa Dal og Fjælde sang.

En Sværm til Havnen iler
 Af Fruer og af Mand.
 Huldt Jomfrukinden smiler,
 Dg frunt er hver en Svend.
 Den stolte Skare sneiser;
 Men som et Epir paa Slot
 Frem udi Flotten reiser
 Sit Hoved Norges Drot.

Ned ad hans Skuldre glider
 Et kostbart Purpurkrub,
 Paa Silketosten strider
 Den norske Løve prub;
 Den røde Krone hviler
 Omkring hans tunge Hjelm,
 Saa listeligt han smiler
 I Skjæg, den gamle Skjelm.

Han hæver lydt sin Stemme
 Ned ad sin Mandbømsmagt:
 »Hvor har du, Skipper, hjemme?
 »Dg hvad er vel din Fragt?
 »Du ligger her alt længe,
 »Dg har ei solgt din Last,
 »De norske Herrers Penge
 »Maae sidde grumme fast!«

Med Andren da sit Ole
 Paa Drottin Hjalmar flaaer:
 Normannaløngen høie
 Er Gubben fra i Gaar!
 Af Fryd hans Hjerte hæves,
 Han hilser ham med Lugt,
 Og prøver, men forgjæves,
 At sige noget smukt.

»En Raabe gad jeg bære
 »Af dine Graaværkskind,
 »Den kan mit Skidt jo være,
 »Jeg har et fredsfomt Sind;
 »Spring ned i din Røhytte,
 »Og rør kun stink din Krop!
 »Nu vil vi Raaber bytte,
 »Det gaar vel lige op?»

Ung Hjalmar sprang paa Trappe,
 Og tilte op med Hast:
 Han bar en Graaværks Kappe
 Med udsøt Bræm og Dvaast.
 Den var just af de ægte
 Med langstrakt Røghæsløb,
 Bed Kraven var en Hægte
 Af gyldne Drænenøb.

Fra Drottens Studre svære
 Rød Purpurfloden svandt;
 Og Hjalmar hiin med Hære
 Omkring den Herre bandt.
 Men da den staalgraae Kappe
 Han priske høit med Ord;
 Hvor blev de Hovmænd rappe!
 De fulgte strax hans Spor.

Heel mangan Bjørn begjerte
 At tee sig fromt i Sind,
 Og mangt et Ubehjerte
 Slog dag et Lammeskind;

Den fine Jomfrubage
 Krøb i den bløde Uld;
 Snart var ei meer tilbage,
 Og Hjalmar — sit sit Gulb.

Men da han næste Morgen
 Bandt op sit hvide Seil,
 Med Hjertet løst af Sorgen
 Han freg fra Studens Speil:
 »Hver trofast Svend og Pige
 »Og hver en Handelskavn
 »Befignet bør udgaae
 »Kong Harald Graafelds Ravn!»

Kong Waldemars Stævne.

Alt Aftenkloken ringer
 Saa sødt gjennem Sky,
 Og Fuglen paa trætte Vinger
 Søger om sit Ly;
 I Himeklovens Blade
 Suser Aftenens Vind
 Og leger paa Rhonens Klade
 Og visler om Djergets Lind.

Men hist, hvor Beien bugter
 Bed Avignon sig ned
 Gjennem Binsløv og Frugter
 Til Dalens Tensomhed,
 Hvor Sorguefloden taler
 Om en Digtets Kjærlighed,
 Og nynner om hans Dvaler:
 Saa lifsomt Kongen red.

Rask sporer han sin Ganger.
 I den dæmrende Sol
 En kronet Løve pranger
 Paa blanke Baadentjot;
 Hans Loffer slagre prægtigt,
 Hans Blit er hæft og smukt,
 Der ligger noget Rægtigt
 I dets raske Ørneflugt.

Drangerne, de søde,
 I den eensomme Dal
 Ham vinke til et Nøde
 I Sommernatten sval;
 Der er vel nu hans Tante?
 Did flyver vel hans Blit?
 Nei, over Bjerg og Banke
 Langt længere de gik!

„Hvi vilde jeg forlade
 Mit deltige Sund
 Mit Sjællands grønne Stade
 Og Bøgen i dets Lund!
 Hvi drog jeg bort fra Hjemmet,
 Fra mine Børn, for her“
 Saa taug han lidt bestæmmet.
 — „Dg mon hun har mig kjær?“ —

Fra Gangeren med Bulber
 Den raske Drot sig soang,
 Omkring hans brede Skulder
 De blanke Flader klang;
 Hals alvorfuldt han smilte
 Da gjennem Laagen smal
 Han ned ad Gangen lste. —
 Der sang en Rattergal;

Den dulmed med sin Trille
 Hans Hjemmee og hans Savn,
 Dg førte med Loner milde
 Ham til hans Længsels Havn;

Dg Længselen sin Gødded,
 Sin berusende Saft
 Parred i Sydens Blødded
 Dg Nordens djærve Kraft.

Diff sprudlede Cascader
 I den maaneklare Luft,
 Her brogede Blomsterrader
 Ubaanded deres Duft,
 Mens Marmorguder — kolde
 For Sommernattens Pragt —
 Stod, som de vilde holde
 Ved Elskovsødet Røgt.

Han stod for hende mandig,
 Ei tryglende og myg;
 Hans Tale var forstandig,
 Ei sværmende og syg;
 Han førte hendes Hænder
 Hærbødigt til sin Mund,
 De talte ret som Benner,
 Barmt og af Hjertens Grund.

Omkring hans Hals hun bød
 En Arm saa hvid og varm,
 Dg Hændens Snee og Diet
 Hun skulde ved hans Varm;
 Mens Haarets dunkle Bover,
 Med Perler flettet ind,
 Et Slør nedrullede ober
 Den fine Rosenkind.

Hun strog det bort fra Hænden,
 Som naar Binden en Sky
 Jager fra Dimmefranden; —
 Saa talte hun paany:
 »I siger, at desværre
 I nu vel frygte maas,
 At den, I kaarer, Herre!
 Jer Hyldest vil forsmaa;

J taler om jer Alder
 Og ønsker, I var ung, —
 Hvis det er Alvor, falder
 Den Tale mig lidt tung;
 Det er, som om den stærke,
 Den kongelige Dron
 Misundte Martens Lærke
 Sit Lede paa en Tjørn.

Du hellige Guds Roder!
 Som om I selv ei veed,
 At Mandens Kraft indpoder
 Just Dvinden Kjærlighed!
 Hvordan? Og I kan frygte
 At møde Kulde! — Troer
 I da, jert Heltergyte
 Er ei fulgt med fra Nord?

Jo jo, min Drot! en lille
 Bevæget Bugl har her
 Fortalt mig om jert Snille,
 Jer Retfærd, men især
 Har Ebers Helteværter
 Begjæstret den udmaalt"
 Han svarede: "Jeg mærker
 Den løst har og pralt;

Dog er jeg Tak den skyldig
 Fordi dens Tales Magt
 Slik Roes, hvorvel ugjældig,
 Har paa en Løbe lagt,
 Hvis mindste Lyd fortryller
 Min Sjæl — thi nævn mig, tal!
 Hvem jeg min Lykke skylder." —
 Hun hvæded: "min Gemal!

Han kan ei noksom prise
 Jer ridderlige Færd,
 Jer faderlige, vife
 Regjering — ja jert Bærd

Saa tvrigt han forfægter,
 At ei han undres kan,
 Om ingen Kvinde mægter
 At modstaae sig en Mand.» —

Omkring hans Hals hun bød
 Sin hvide, varme Arm,
 Og Håndens Sne og Digt
 Hun skulte ved hans Barm; —
 Men Kongen treen tilbage
 Alvorlig og dog mild.
 Ei Sul, ei Elskovslage
 Dæmped hans Talses Ild:

„Og ham jeg skulde lønne
 Med Trolesshed og Svig!
 Saa lidt jeg skulde skønne
 Paa en Tiltro saa rig!
 Mens om min Ridderære
 Jer Huusbond snoer en Krands,
 Saa let jeg skulde være
 At drive Spot med hans!

Min Ærlighed han priste, —
 Thi skulde jeg ved Nat
 Ham som en Tyv fralste
 Hans Hjertes bedste Stat!
 — Han førte hendes Hænder
 Erbsvigt til sin Mund —
 „Vi stikkes ad som Benner,
 Og det i denne Stund;

Og hvis han nogenfinde
 Fortæller jer igjen,
 At Ærlighed mod Fiende
 Og Ærlighed mod Ven,
 Prøvet som Guld i Luc,
 Er Nordens Helligdom —
 Saa kan I selv, min Frue!
 Tale lidt med derom.»

Guldfisken.

Fisken sadler sin vingede Hest,
At fare paa Dybet, det tyktes ham bedst.

Bølgerne rulle paa hvinden Strand,
Saa reb han derud, den Fiskerman.

Drog han da op sin Nebesnor,
Paa Krogen hang der en Guldfisk stor.

Da loe han i Skægget: „Mange Fisk jeg saae,
„Men aldrig med Gyldenstyks Kjortel paa!

„Havde jeg en Pies for hvert gyldent Skæl,
„Da var jeg vel hjulpen, jeg fattige Stæl!“

Fisken sig krummer og slaer med sin Svands,
Det tyktes Bonden en underlig Dands.

„Ikke saa lystigt, du rige Mand,
„En fattig Fisker dig holder vel Stand!“

Den Guldfisk lurer og lytter derpaa,
Begyndte da at tale og sagde som saa:

„Fattige Fisker! du seer jeg er rig,
„Jeg mægteb vel at gjøre dig lykkelig!

„Kaster du mig atter i den dybe Strand,
„Da skalst du derfor blive velholden Mand!

„Min Moder er Fiskenes Dronning sin,
„Hun skal give dig baade Bolster og Ktin;

„Min Fader er Konning paa Havsens Bund,
„Han skal gjøre dig baade stærk og sund!

„Min Væker han søger i Bølgen blaae,
„Min Gyldenstyks Kjortel skal du ganske faae!“ —

— »Stort jeg ikke agter en Riffenes Drot;
»Det vil være min gode Tro til Spot;

»Ei heller din Norders Dofster saa fin,
»Min egen Dronning gjør vel bedre Linn.

»Men gav du en Væller din Ære og Tro,
»Da vil jeg ei forstyrre to Elskendes No!»

Saa slap han i Vølgen den Fisk saa angst:
»Hjælp mig Gud for saa udsæl en Fangst!

»Bider imorgen en Slig paa min Krog,
»Da faaer jeg vel at sulte, jeg fattige Skrog!»

Saa sad han i Hytten den Aften quær,
Dg mælte ei Ord, som var Talsen værb.

Men næste Morgen i sin Vaad han sad,
Dg spibbed paa Krogen en Loffemad.

Dg strax som han kasted sin Medesnor,
Sank floddet under og tybt det soer.

Da loe han i Skægget og sagde som saa:
»Nu har jeg atter en Guldfisk paa!»

Saa drog han seendragtig den Enor saa lang,
En gylden Skilling der paa Krogen hang.

Det kan jeg da melde for Sandt og Bist,
Han havde for Glæde hverken No eller Rist!

Dg saa tidt han siden i Enoren drog,
Albrig der bed dog en Fisk paa hans Krog;

Men saa ofte han paa Krogen efter Fisken saae,
Da hang der ret altid en Guldsilling paa.

Den Indvegne.

De slæbte mig bort, og spærred mig ind
 Med Lænker om Hænder og Been;
 Det gjøs i min Krop, det krøb i mit Skind,
 Da ind jeg i Fængselet treen.
 Lidt Palm i et Knippe paa Gulvet der laaet,
 Og Band i en Krulle blev sat;
 Saa Slutteren luffed med Laas og med Slaa
 Og ønsked mig Staffel Gørdnat.

Gud bedre for Nat! giv aldrig en Hund
 Naa lide, hvad dengang jeg led!
 Snart Lænderne klappred af Kuld i min Mund,
 Snart fødte jeg Angestens Svøb.
 Og alting var tykt, kun Rotter paa Tag
 Sprang om og paa Kuberne slog;
 Dog det var kun lidet mod de stingenbe Nag,
 Som Sønnen fra Dinene jeg.

Hvad havde jeg gjort, de piante mig saa?
 Al! haard er den Fattiges Nød!
 En sygelig Noder, to Svødfende smaa
 Jeg maatte forsyne med Brød.
 Den Smule, jeg tjente, gik strax, som den kom,
 So Hænder kun lidet forslaae;
 Det lakked ad Juul, men Gryden var tom,
 Og ei var der Arbeid at faae.

Da brød jeg hos Naboen ind og et Lam
 Om Ratten jeg tog af hans Blot;
 Os kunde det glæde, ei skæded det ham,
 Han havde jo mere end nok.
 Min Noder det stegte til Høitidens Stund,
 De feired en glædelig Juul,
 Dog ikke jeg putted en Bid i min Mund,
 — Men stirred med Gru paa det Suul. —

De førte mig ned, hvor Retten blev holdt,
 Der Dommeren sad paa sin Stol,
 Og her var der luunt, hvad deroppe var holdt,
 Hvor aldrig kom Ild eller Sol.
 Han brummede først saa vred som en Tyr,
 Og bandte mig Satan i Bøld.
 Bed Bordet sad der en blegnæbet Fyr,
 Og skrev i en stor Protocol.

Nu Dommeren spurgte mig først om mit Navn,
 Jeg taug og i Læben mig bed.
 Da raabte han atter saa hæst som en Ravn,
 Da puffed jeg først, hvad jeg hed.
 Saa spurgte han mig, hvor gammel jeg var,
 Og mumlede: „han giver nok Kjøb.“
 Og alt som han spurgte, jeg gav ham mit Svar,
 Og Yennen for Skrивeren løb.

Om Fader og Moder han spurgte dernæst,
 Og om jeg var godt vaccineert,
 Og hvor jeg var døbt, og hvad for en Præst
 Der havde mig Skarn confirmeret.
 Et Skrивeren fik den ringeste Frist,
 Hver Løddel han skrev af det Kram;
 Men derpaa han spurgte til spænd' og fids
 Mig om det forbistrede Lam.

Jeg taug; da foer han imod mig med Skænd:
 „Godt sllyper du aldrig herfra!
 Du est jo en Lyo, beffend kun, beffend!“
 Jeg nikked og sullkede Ja.
 Nu Dommeren tog sig en Pritis Tobak,
 Men Skrивeren stikked sin Pen,
 Og Slutteren ud af Døren mig trat
 Tilbage til Pullet igjen.

Der sad jeg nu atter, og Naaneber skandt,
 Thi Retten har langsomme Been;
 Til Fængsel og Rotter og Ruld blev jeg vant,
 Og sov hver Nat som en Steen.

Bel tænkte jeg tidt paa min Roder med Stræk,
 Men aldrig med Laarer som før;
 Et lettere hærdes i Frostens en Væk,
 End Hjerte bag Fængslets Dør. —

De førte mig ned, hvor Retten blev holdt,
 Strax Dommer med Skræveren kom;
 Han rømmed sig først, og roligt og kolbt,
 Han læste mig Synder min Dom.
 Det flar mig i Hjertet som Stik af en Kniv,
 Da blev jeg hvert Rennefle gram;
 Min Frihed forbrudt for mit øvrige Liv?
 Og det for et eneste Lam! —

De førte mig bort og satte mig ind
 Blandt en Flok fortvivlede Mand;
 Først blev jeg fornyet, snart stifted jeg Sind,
 Og blev Kammeraternes Ben.
 Hvad Præst havde lært mig, det sætted de ud,
 Thi end var min Hjerne saa ung,
 Og snart fik de lært mig mangfoldige Dug,
 Thi ei var af Remme jeg tung.

Tre Aaringer gik, det blev mig for langt,
 Et længer jeg fandt mig dert;
 Dag skimlede Nure det blev mig for trangt,
 Da maatte jeg ud i det Frie.
 Naar Ræven er stærk og Hovedet snildt,
 Saa hitter man let paa et Raad,
 Og naar man sin Salighed først har forspildt,
 Saa vover man alt for en Daad.

Ku stryger jeg om som Hjorten i Skov,
 Saa fri og umaadelig karst,
 Rob Aften jeg lusker som Ræven paa Rov,
 Dog helst naar Beiret er barst:
 Lad regne, lad blæse! det gjør dog saa godt,
 Naar nys man i Lænker var snørt,
 Det lindrer en Smule, at faae det lidt vaadt,
 Naar man længe har havt det saa tørt.

Med Berden jeg er so kommen i Krig,
 Saa gjelder ei Ret eller Skjel;
 Mit Brød maa jeg have med Magt eller Svig,
 Jeg fatted jo ellers ihjel.
 Hvi spørre de Maden i Duur og i Skab,
 Mens hungrig jeg vanker omkring?
 Selv maa jeg da staffe mig Døre paa Gab,
 Det er en begribelig Ting.

Og mærker man Spor af min natlige Færd,
 Saa stoffes i Byen hver Mand,
 Og drage tilfjælt med Hund og Gevær,
 Som om der var Giender i Land.
 De søger i Grøfter, naar jeg er i Krat,
 I Diker, naar jeg er i Vest;
 Det er dog Plaseer med den Legen Tagfat,
 Naar saalænge man sad i Arrest.

Jeg enkelte Mand er Luffindes Skral,
 Den Tanke kan Grillen forslaae;
 Nu bærer den Gnier, som før var saa kæl,
 Med Glæde jeg tænker derpaa:
 Mens jeg er paaføde, har han ingen Fred;
 Blot Hunden begynder at gjøe,
 Saa kryber han dybt i Dyrerne ned,
 Af Angst er han færdig at døe.

Saa slatter jeg om som Bildtet saa fæl,
 Dog ved jeg, det varer kun kort,
 Og inden en fjorten Dags Tid er forbi,
 Man slæber vist atter mig bort:
 Dog lad dem mig spørre bag Murenes Pegn,
 Og lad dem kun frygte min Hud,
 Ja lad dem kun mærke min Pande med Tegn,
 Det holder jeg sagtens vel ud.

Dog først maa jeg hen til min Moder at see,
 Skjøndt lettest man fanger mig der;
 Af Sorg i sin Grav er hun gaaen maafsee,
 Min Skjebne vist gif hende nær.

Dg hvad er nu vel mine Søskendes Laar?
 De haanes for Broderens Stam;
 Dg jeg er forloren, hvordan det saa gaar,
 Dg alt for et eneste Lam.

Cornebusken.

Det var sig den bolde Sophia,
 Dankonnings velsignede Bro,
 Hun gik sig ofte en Aftentuur,
 Men var ei smelter om Liv.

Det var sig den Terne liden,
 Hun smidsked til Dronningen ofte:
 „Man seer I har gode Dage,
 Heel trang vorder Eders Koste.“

Det var engang ubi Baaren,
 Da Lunben stod glædelig Brud,
 Da Knopperne monne briste,
 Dg Silkenes sødte Skud;

Da gik den Dronning paa Bang,
 Dg saae paa de Stjerner smaa,
 Hvordan de spoged som Børn
 Om Raanen paa Himmelens Blaae.

Derhjemme i Høienloftstue
 Bented Kongesengen sin Brud;
 Men Dronningen meente forsenden:
 Den Smaa blev vel, til han fik Gud.

Thi gik hun, alt som hun pleied,
 Dg Terren fulgte da med.
 Saa sagtellig monne de trine;
 Thi tungt var Dronningens Hjed.

Paa Eiden af Beien fremvorte
 Et Lornebuss uti Baar;
 Det lysted den Dronning at sidde,
 Hum sad paa den bare Jord.

Da paalom hende en Smerte,
 Det trykkede hende om Barm; —
 Den Lerne snartligen mærked
 En Son i Drenningen Arm.

Fuldtsalig Dronningen smiled
 I Barfælsengen heel far:
 Stjernebæft var dens Himmel,
 Men Bofstret var til Besvar.

Den Lornebuss visted de hvide
 Smaablomster om Dannemarks Glæde;
 Den vüde ei bytte sin Hæder
 Med Rosen i Herresæde.

Den var jo det første Grønne,
 Der frandsede Christians Hænde;
 Eiden kom mangan Medbæller,
 Det maatte Fru Saga sande.

Smaastjernen monne smile
 Som Hvelsteen i hans Krone;
 Paa Jord dusted Græsstraar mange,
 Som Spunde paa Danmarks Throne.

Heel underlig var den Spædes Aar:
 Danmark hans Føtselsleie;
 Thi blev han og til de sidste Aar
 Sin Moders livsaligste Cie.

Paa Etotiet blev baade Jubel og Sang,
 Det blev som en Læde i Høst,
 Hvorind de bragte fra Ager og Eng
 De kommende Kartingers Trøst.

Dg Busken omplantedes fra sit Sted,
 Paa en liden Holm blev den sat;
 Den salmede snart og monne forgaae:
 Tvindeligt staaer dens værnebe Stal!

Den engelske Capitain.

(Et Billede fra 1807.)

„Kan Retten tolkes med Korre Guld,
 End naar man tolker den med Kanoner?
 Og tør vel Rogen det kalde Guld,
 Hvad Byrder gior, for at vinde Throner? —“

Fra Kullagunnarstorp de Svenske saae
 I Kattegattet spredt en engelsk Flaade.
 Hvorhen den stærke Sømagt skulde gaae,
 Det var for dem, det var for os en Gaade.
 Fra Kronborg saae man med forbausset Blik,
 At ud for Sundet standsed Sællerfaren —
 En Anelse henover Danmark gik,
 Man skimted nu, men frygted ikke Faren.

Der laae for Anker nu med Reeb om Seil
 De tærbefolkede, de hule Masser,
 Med Selvtillfredsbed saae i Havets Speil
 Afmalet sig de gyngende Palladser.
 Ombord ubefter Fienden stirred man,
 Uroligt teede sig de blaae Matroser:
 En Sømand er jo dog i hvert et Land
 En Ben af Laurbær og de røde Roser.

Paa Orlogsmanden, hvor det største Flag,
 Storaadmiralens, vaied stolt fra Masten,
 Der blev, dengang det gryed blot ad Dag,
 Blandt Officiererne saa travl en Paaften.

Den tæt forsegte Døre fulde nu
 Af Chefen brydes — spændt man vented Tælen —
 Lord Gambier brød dem med nysgjerrig .Du,
 Og Alle stirred hen paa Admiraalen.

„Seil dit,“ — saa løb det barske Kongebud, —
 „Hvor Danmark har sin Flaade trygt i Rheben!
 Hvad der I see, bring det af Havnen ud,
 Brug Krigen vel; dog tilbyd selvse Freden.
 De Danske tømret har saa fast en Borg,
 For os en Anden muligt tørde komme —
 Grib raak kun til, — saa byder Kong Georg, —
 Besønning faaes, naar Slaget vel er omme!“

Høit løb nu fra det rummelige Dæk
 Det hele Mandskabs vilde Hurraraaben;
 I beget Hæs faaes istun glade Træl, —
 Til Ny og Nyndring stod jo Alles Haaben.
 Kun Een af alle hine Mænd ombord,
 Kun Een tog lille Deel i Rængdens Glæde,
 — En ung Captain — men bad med jævne Ord,
 Om Lov, frem for sin Chef at turde træde.

„Herr Admiral!“ — saa tog til Orde han, —
 „Jeg var kun Purk, da jeg paa Dybet seiled:
 Ved Abukir, paa Kelsons Drøagsmand,
 Som Femtenaarig jeg til Heren beiled;
 Hvi i Besindlen mangen vild Corsar
 Jeg greb og hang ham lystigt op i Galgen;
 Man ridsed ved Trafalgar mig et Ar, —
 Men det er Skult af Ordner og Rebailen!“

„Hvad England virked mod den franke Stat,
 Historien med Stoltthed det opskriver;
 Hvad jeg har mod den listige Pirat
 Udøvet, øved jeg med munter Jover;
 Med Lyft jeg raabte: Gud og Kong Georg!
 Svergang jeg fyred paa Napoleons Bringer, —
 Men her jeg næsten græde maa af Sorg:
 Paa Kæveri jo nu vor Flaade ligger!“

„Jeg svor at følge troligt Englands Flag,
 Til Dødens Svøb omperler denne Fænde,
 Men jeg har meent: i aabent, ærligt Slag, —
 Et loved jeg, at ville overmande!
 Høst viser Politikkens Dieglas, —
 Matrosen ledes sikkert af Magneten,
 Han bruger Ketsfunds ærlige Compas,
 Guds Stjerner viser Længden ham og Bredden!“

„Dog aldrig skal der siges, at jeg brød
 Den Eed, jeg svor, min Bimpe! at forsøre:
 Jeg har forsvart den ærligt til min Død —
 Der er for Æren, ei for Flaaden Hæd!
 Seil J! jeg lyder ikke Kongens Bud,
 Men gaar paa andre Eventyr og Reiser, —
 Der staar i Skriften: Du skal lyde Gud
 Meer selv end Du skal lyde Romas Keiser!“

Dg dermed sprængt han sig overbord!
 — Kald ham nu Sværmer eller kald ham Drømmer, —
 Ijennem Vandets Masse hurtig foer
 Tilbunds i Kattegat den djærve Svømmer.
 Der — i det hemmelighedsfulde Dyb,
 Hvor aldrig der af Stemmer høres Klangen, —
 Blandt vaade Planter, mellem hæsligt Kryb,
 Krampagtigt borev han sig ned i Tangen!

Dg Flaaden styrede mod Kjøbenhavn. —
 Hjært fra det Sted, hvor Slaget skulde staa,
 Laae han, Captainen, — ukjendt er hans Navn, —
 Et vandfaldt Liig, skult af de sorte Bønder,
 Til Strømmen drev ham op og svenske Rønder
 Paa Høstertog i stjernerfulde Nætter
 Ham fandt, bar ham i Baad til Stranden hen,
 Dg — rasset om den Dødes Epauletter.

Paa Staanes Kyst, lidt nord for Helsingborg,
 Ved la Gardies berømte Grevesæde
 Han jordet blev foruden Graab og Sorg, —
 Paa en nedtrampet Grav nu Raager træde.

Dog skubom skal en luftig Skjage der
 Fra Hietten stirre vilbt ubover Esen, —
 Ham er det, som i hvide Maaneffjer
 Vil bort, vil hjem, vil hist til Steentuldsen! — —

Prindsessen af Engelland.

Hviba, Konningens Søster hulb,
 Hun blomstred som Markens Lillie,
 Ung Eddin stirred saa tankefuld,
 Prindsessen kun eied hans Bille.

Med fittre Vill han redder sin Drot
 Paa Jagten fra Bjørnen den brune;
 Et Smil var hans Løn, medens Had og Spot
 Snart risted ham Glemfensens Rune.

Dog banker et Hjerte med hemmelig Kraft,
 Ret aldrig det kan ham glemme.
 Paa Gangen han hører et raslende Løst,
 I Skumringen lyder en Stemme:

„Hvis, Eddin! Du vanter i Lunden i Nat,
 „Hvor Roserne blomstre med Lillie,
 „Du finder en Nø bag det dunkle Krat
 „Med Troskab og redelig Bille.“

Min Jomfrue, du lokker en fangen Hjort,
 Kun Een har mig læmt alene;
 Jeg følger kun hende, jeg løber ei bort,
 Ei lokker mig Lundenes Grene.

„Hvis, Ridder, du gaaer, hvor i Aftens Glands
 „Mod Stranden Bølgerne seiler,
 „Du finder en Nø med en Blomsterkrands,
 „Den Henter hun gjerne sin Væller.“

Haddølgen ller mod Stranden hen,
Den ene knuser den anden,
Dg Ordet spilles af troløs Ben,
Ret aldrig jeg kommer til Stranden.

— Men Støret spyter fra Jomfruens Kind,
Hun skjælver og bluser saa saare.
Han blegner og rødmer med henrykt Sind,
I Næt fremtrænger en Laare.

Han hæver sin Røst, hun hvisker: „Lys!
„Du kommer ved Midnatstide.“
Han trykker paa Haanden et brændende Kys,
Saa vinder hun hurtig tilfide.

Men Speideren træder for Kongen brat:
„Ang Eddin dig trodser forvoven.
„Din Søster bortliser hver eneste Nat,
„Dg vanker med Eddin i Stoven.“

Af inderlig Brede Tyrannen er dyb,
Mens Rynkerne Vandet sure. —
Et Fængsel sig aabner ved Midnatstid,
Med Mug paa flintede Mur.

Dg Jorden hilser den unge Baar
Vel tyve og flere Gange,
Mens Eddin sidder med sølvgraae Haar
I Fængslet, en sørgende Fange.

Hans Ungdom bortfvinder, hans friske Natur,
Dinfont er hans Mod og hans Kampe;
Fjirbenen kryber paa mosbækte Muur,
Dg æder de giftige Svampe.

Et skjælvende Kys i den store Dal
Med Nøse kun adspreder Laagen.
Den klynkende Frø er hans eneste Skalb,
Der huuslet sidder i Krogen.

„Dg er du den eneste Ven i min Rod,
 Han støtter sig imat til Staven,
 „Jeg deler med dig mit skimlede Brød,
 „Min trofaste Sanger i Graven.“

En Nat han sidder med Laarer, paa Straa,
 Af inderlig Beemod han sukker,
 Da skydes tiffve den tunge Slaa,
 Med Hvii sig Porten oplukker.

Fraen sig pladsker i muddrede Band,
 Nat brænder den døsfige Lue,
 Da stuer han staae paa det graahvide Sand
 En gammel skjælvende Frue.

Den øvre Verden han huffer saa lidt,
 Som Liget, der ligger paa Baare,
 Dog neppe hun kommer med sagte Stridt,
 Da brister han heftigt i Laare.

Den belligste Jomfru paa Jorden gif,
 Bar nu en bedaget Qvinde:
 „Alvida!“ — han sukker med udsulte Blik,
 Mens Laarerne strømmeviis rinde.

De Loffer, der ned over Hælen hang,
 Nu vare som Solvet hvide.
 „Jeg vilde kun see dig en eneste Gang,
 Hun sukkeb ved Midnatstide.

„At Gud! jeg har søgt dig i tredive Aar,
 „Med Kjarligheds hebe Længsel.
 „Først nu jeg dig finder med solvgraae Haar,
 „Dg her i det dybeste Fængsel.“

Da hulkeb som Børn den-Dibing og Biv,
 Mod Jorden sig Blikkene sænker.
 „Stjaalen de har os vor Eiskov, vort Liv
 „Med skændigt grusomme Rænker.“

For lang Tid de sad i den yndige Baar,
 Med Elskov og sagte Latter,
 Med Ungdoms Krands i det loflede Haar,
 Nu fode de sammen atter.

De tænke tilbage paa fordums Eft,
 Med veemodsfulmende Hjerte;
 Da hæver med Gul sig det fulde Dyrsk,
 Og brister af inderlig Smerte.

St. Laurentius.

Bonden bebet med Ilden Ro, naar Regnen slaar paa hans Due;
 Naar Taarn er tolv og Ryggen er vaad, kun Ildet hans Tanker due.

Det var St. Laurentius han agter en Kirke at bygge;
 Thi ganger han ud paa den brede Bei med Tiggerposen paa Rygge;

Ganger han ud paa den brede Bei alt med sin Fattigmands Posc.
 Hans Dine de vare som Altarlys, hans Kind den var som en Rose.

Det var den hellige Herrens Mand, han samlede Guldet røde.
 Hans Sko var revent, hans Fod var hoven, det gjorde ham megen Røde.

Han samlede møgde Guld og Sølv alt paa de Riges Trapper;
 Men aldrig han eier en Kjortel ny, han gaaer i de gamle Rapper.

Han drifter stedse det klare Vand og aldrig Binen saa rød;
 Thi bedstken Eddike Kristus drak i sin uslydige Død.

Dg aldrig han tager ved anden Mad, end Stodderbrød, det forte;
 Hundene river hans bare Skind alt for de rige Mænds Porte.

Men da han langer til Lundeby, hans Tiggerpose var fuld;
 Dg aldrig et Lem han røre kunde, saa mødig han falder omfald.

Han tingede kunstige Mestere, de skulde den Kirke reise;
Muren skulde være rød og tyk, med Laarne skulde den sneise.

Ornen flyver i vildene Luft, han kan sine Binger strække;
Det meente han St. Laurentius, de Laarne skulde ham række.

Den Muldvarp travler i dyben Muld, hvor Snuden den kan kumbe;
Der vilde han St. Laurentius, den Steen skulde Kirken grunde.

De Mestere mure den lange Dag alt ubi den bare Efforte;
Men hver den Steen, de mure ved Dag, den var om Natten borte.

Om Morgenen laae baade Kalk og Steen vidt om paa den grønne Hebe.
Slikt gjordes af alle de Troelke smaa og alle de Kæmper lebe.

Laurentius vaager ved Nibienat, hans Lanter lobe saa vide:
Det var da den sorte Trold, han stander ved Munkens Stede:

„Hør du mig, St. Laurentius, den Kirke jeg bygger paa Stette;
„Vil du mig goden Murerløn med Saand og Mund forsette.

„Og du skal give mig Sol og Maane dertil dine Dine baade,
„Eller du skal sige mig, hvo jeg er, mit Navn det være din Gaade.

Det var St. Laurentius, han nikker med Hovedet brat:
Det var da den sorte Trold, han bygged en Kirke ved Rat.

For St. Laurentii venstre Die, tilmed for hviden Maane
Han bygger et langt og prægtigt Laarn, det synes i hele Staane.

For St. Laurentii høire Syn, og for den røde Sol
Han bygger et andet Kampetaarn, det synes ved Nørrepol.

Laurentius den Morgenstund staaer glad for gylben Alter;
Der drikker han af den hellige Kalk og synger en bellig Psalter.

Men dengang Solen han gik ned og Nørket det drev paa,
Da monne den Herre saa sørgendes paa Marken ene gaae.

„Hvor skulde jeg hitte det Troldenavn, naar jeg det aldrig vidske;
„Jeg vidselig maa mine Dine to inat til Troldene misse.

„D Skade for mit gamle Syn, som ei jeg kan bevare;
 „Men allermeest for Sol og Naane, de finne begge saa klare.“

Den Herre lagde sig ned og bad paa den grønne Høi,
 Da hørte han i Høien brat en Puslen og en Støi.

Det var det arrige Troldbarn, saa saare hans Dine runde,
 Og Roderen ganger op og ned, og tviser ham, som hun kunde.

Slaa dig tiltaals, min rare Slut! du lade Graaden fare,
 Nu kommer Find med Sol og Naane, med Christmands Dine klare.

Og det var St. Laurentius, han bliver saa glad tilmode,
 Frelst var Sol og frelst var Naane, dertil hans Dine gode.

Thi da den lede Troldmand ad Hjemmet monne lakke,
 Pan siger: du være velkommen Find! alt i din egen Vasse.

Og det var da den løbne Trost, han freg i Høien inde,
 Og strige gjorde det lidet Varn, tilmed den lede Dvinde.

Trolden havde saa dybt under Muld de krogede Lønegange,
 Der tager han til med Varn og Biv saa spyndelig at gange.

Og da de under Kirken kom, da dukker han op sin Yande,
 Da monne han med sit Varn og Biv paa Kirkegulvet stande.

Da griber han om den Støtte stærk, og det med megen Harme,
 At knuse den Kirke, det var hans Agt, med sine Hælvedes Arme.

Da kunde han aldrig røre Lem, og aldrig Venet støtte,
 Pan staaer, en Kamp, i denne Stund ved Lundakirkens Støtte.

Løser hans Dvinde sit lange Haar, hendes Løkker i Gulvet rinde,
 Og om en Stolpe tyl og stærk det Vaand hun monne vinde.

Da blev hun Steen i samme Stund og Steen blev hendes Unge,
 Der staaer hun med sit Høvedbaand, naar Goll i Kirken sjunge.

Rosentræerne.

I Skyggen under Myrthens Gang
 Sad Kollo med sin Elskerinde,
 Ved Arnoslobens Vølgegang.

Der vidste de sig tidt at finde
 Om Aften, naar bag Stoven ned
 Huldt Solen i sit Purpur gled.

De lued af en hærteg Brand;
 Hun var en ung og delsig Pige,
 Han var en raff og fager Mand;
 Men deres Fædre forte Krige,
 De habed sig til Døden: hien
 En Guelfer; den en Ghibellin.

I Florens Begges Huse fød:
 To Fæstninger i samme Gade,
 Hver paa en Grund, som Bjergets Rod.
 De treen kun ud i blanken Plade,
 At møde sig med Etang og Sværd
 Ell Tvædragt og til blodig Færd.

I Murens Porphyer sæstet var
 Af Jern med Spiger flore Ringe,
 Som Wittens Baabenfaner bar.
 Og mægted intet Porten tvinge,
 Den var med Plader tykt belagt,
 Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad ei aadne selv formaar
 Bellona med sit tunge Glavind,
 Det aabent tog for Venus Haar.
 Hun trodsed Fiendtlighed og Vind,
 Hun vidste dog i Skovens Ro
 At samle de foresteede To.

Men fort kun var den rene Lyk,
 En Flot engang af Duften traabte,
 Da sødt de sværmed Dyrft ved Dyrft.
 Som Judas Kælleren forraabte,
 Saa endte her en troløs Træl
 For evig de Forelltes Helb.

Dybt Philomcles Klage løb,
 Thi revet af sin Elstes Arme
 Kun søgte Kollo nu sin Død.
 Han søgte den i Kampens Harme,
 Han fandt den midt i Krigens Favn,
 Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin-
 Den stilles i et dunkelt Luffe,
 Saa salmed nu den Skjønnes Kind.
 Midnatten hørte hendes Sukke,
 Hun boied bleg i Fængslets Vaand
 Sit Hoved og udgav sin Aand.

Domkirken midt paa Torvet staaer
 Af sorte, hvide Marmorfliser,
 Af Kunst ærverdigg, som af Aar, —
 I Kirken mangen Indskrift viser
 End Graven af de stærke Mænd; —
 Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
 Et ulysfsaligt Par forsamlé.
 O Had, hvor bittert raser du!
 End knysed de opbragte Gamle.
 Hver stod med Graad paa blegén Kind,
 Men med et uforsónligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
 Man turde dem ei i den lægge;
 De havde halv kun Christus tjent;
 Thi gjennembrødes Kirkens Vægge;
 Halv udenfor med deres Been
 Paa Torvet stod den hvide Steen.

Dift hvor den gamle Table sig
 Endnu med Dante-Ravnet pryder,
 Der ned de satte Rollos Lig.

Dg her, hvor Giottos Taarn sig skyder
 Fra Jord mod Himlens Herlighed,
 Blev Lauras Aste sænket ned.

Naar Solen nu bag Bjerget sank,
 Dg farved med de sidste Flammer
 End Arnoslodens Vejle blant;

Da vinkte dem ei Elovens Stammer,
 Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
 De hviled i den sorte Jord.

En Ben ved Arnos Bredder gik,
 Han standsed ved de Elfftes Kilde
 Med Taarer i sit mørke Blik.

Der stod endnu to Roser vilde:
 De havde selv dem plantet ned,
 Et Legn paa trofast Kjerlighed.

De stod saa frodigt og saa sødt
 Med deres unge grønne Blade:
 Men uden Knop og uden Rødt;

Han løste dem med skarpen Spade,
 Et Indfald, som ham Himlen gav,
 Dg satte dem paa Elffvøs Grav.

Rys sammenslynget Blad ved Blad
 I Aftenrøden og Naturen,
 Stod de nu flitt ved Kirken ad.

De slyngte sig saa høit ad Muren,
 De vilde famles Dvift ved Dvift,
 Som de forelfftes Sjæle hift.

Dg see, da Morgenrøden kom,
 Dg farved med en hellig Lue
 Det store Tempels Helligdom,
 Da over Brunelleschis Bue
 Alt Roserne sig havde strakt,
 Dg hver sin Knop den Anden rakt.

Da Fæbrene fligt Jertegn faae,
 Da flød fra Diet Laarens Klæde,
 Da fælle fig de Stolte smaa.

De eentes — men det var for fide!
 For feent for egne Hjerters Fred,
 Et for de Giftes Salighed.

Stærkt raslede fra Daabens Hal
 Den gamle, store, rustne Lænte,
 Som vidner Pifas dybe Fald;
 Thi Svovets Magt kan Jernet krænke,
 Ja slaae et Fjoll i Slaveri:
 Men Kjærlighed er evig fri.

Gjenboen.

„Dorothea! Dorothea!
 See et over til vor Gjenbo!
 Hold dit Nie til dit Spetst;
 Det er bedst for ham og dig.“

Lil vor Gjenbo? Søde Tante!
 Bryder jeg mig om vor Gjenbo?
 I hans Bindve staaer en Cactus;
 Tankeløs jeg faae paa den.

„Tankeløs det duer sjelden;
 Tankeløs er tæt ved Laarer.
 Troer du ikke, jeg har mærket
 At du nikker til ham tit!“

Nikker til vor Gjenbo? Tante!
 Hans Bærtinde Madam Clausen,
 Pilsker ubertiden over.
 Naar hun nikker, nikker jeg.

— »Hoi der Noget ind ad Bindvet?« —

Ja, en Sommerfugl, en Ull,

Af de nydelige hvide.

See, der fløi den ud igjen.

— »Hvad er det, mit Barn, du læser?« —

Det er nogle Vers af Bintljer,

En har skrevet paa mit Mønster.

Hør kun, Tante! hør, hvor smukt!

»Du, hvis Nidhed tænder Luer,

»Du, hvis Laushed dem forbyder,

»Mine tausende Lærere bede

»Dig om Hjerte, Daand og Tro.

»Hvis med Afflag Du mig truer.

»Hvis min Omhed Du forskyder,

»Bild, da dræber mig din Brede.«

Er det ikke smukt? — »Ja jo.«

— »Hvad er det, mit Barn, du skriver?« —

Hvad jeg skriver? Ja, jeg navner

Kammeraadens fine Lintoi

Ned en Smule Hemisf Blæk.

— »Godt, men husk, at han har bed't os

Om et Hjerte rundt om Ravnet.«

Ja, jeg holder just ved Hjertet.

— »Hvad var det, du kasted' ud?«

Kasted' ud? Af Bindvet, Tante!

— »Ja, det fløi jo ned paa Gaden.« —

Ned paa Gaden? . . . Af, det banker —

Skal jeg høre, hvem det er?

. . . Tante! søde, kære Tante!

Der er En — jeg troer, vor Gjenbo.

Han vil tale med dig, troer jeg.

Lør han komme . . . »Ja bevare!«

„Trød kun indenfor, Fr. Gjenbo!
 Bent os Stole, Dorothea!
 Dorothea! kan du sandse?
 Skal vor Hære Gjenbo staae?”

„Og kan jeg, en skælsk Ente,
 Og min Søsterdatter talte
 For den altfor store Lykke,
 At vi see Dem i vort Huus?”

— O, min Fru! min er Lykken!
 Min, og altfor stor er Lykken!
 Dette vil De selv betiende,
 Naar De veed, hvorfor jeg kom.

Dorothea, Deres unge,
 Eftelste Søsterdatter,
 Alt i lang Tid har beherstet
 Mine Tanter Dag og Nat.

Hendes Ungdom, hendes Æstet,
 Hendes blø, beskedne Sæder,
 Med Forskillelse, med Falskhed
 Ubejendte, rev mig hen.

Naar om Morgenen hun hilste,
 Bar jeg glad for hele Dagen.
 Naar om Aftenen hun smilte,
 Sov jeg sødt den hele Nat.

Men, naar blot et Ord jeg talte,
 Slog hun Diet ned blufærdig.
 Selv at møde mig hun undgik,
 Altid blø og altid taus.

Endelig idag jeg sagde
 I et lille Brev min Sjæle,
 Rastede det ind ad Bindet,
 Og, o Himmel, jeg fik Svar.

See, paa dette fine Linned,
 Som hun nys Iob falde til mig,
 Har hun skrevet mig min Lykke,
 Med en Skrift, der ei gaaer ud.

Med en Skrift, der i mit Indre
 Som paa dette fine Linned
 Uudslættelig er fæstet,
 Disse søde Ord hun skrev:

»Hvis vor unge Gjenboes Hjerte
 »Svarer til hans tause Taarer,
 »Hvis hans Ord er meent oprigtig
 »Er jeg hans i Liv og Død.

»Hvis han leger med min Smerte,
 »Hvis med Løfter han mig daarer,
 »Angrer jeg, at uforsigtig
 »Jeg idag min Taushed brød.»

Disse søde Ord hun skrev mig:
 Alle til min Sjæl de trængte.
 Her, paa mine Knæ, jeg lægger
 Mig og Mit for hendes Fod.

— »Dorothea! Dorothea!
 Stemme, hare Søsterbatter!
 Det var altsaa Sommerfuglen,
 Som du fagde mig fløi ind.

Og paa denne Bids du navner
 Kammerraadens fine Linned,
 Tænker aldrig paa vor Gjenbo —
 Pas nu paa og bær din Straf!

Hvis du elsker ham, saa tag ham!
 Hvis du tager ham, saa skynd dig!
 Ellers kaster du af Bindvet
 Alt mit stakkels Spektel ud.

Bruger ellers alt mit Finesse
 Som Papir til Etkovsbreve,
 Døsler med mit præparerte,
 Dyrer Blæk, som var det Band.

Lag ham da, men husk bestandig,
 At det Løste, du har aflagt,
 Udskætteligt bør være
 Som det Blæk, hvormed du frev.

Jurabjerget.

J Juras Kionne Dale
 Bed Bjergets Kæmpesob
 Der viser man en Klippe,
 Den skænket er med Blod.

En Ungerføvend og Fige
 Til Kirken aarle gif,
 Og knælte for Guds Alter,
 Med helligt Andagtsblik.

Herværdig Fader Inyttet
 Det evigsatte Saand.
 »Guds Fred med Eder være!»
 Saa gif de Saand i Saand.

Hør Rattergalens Toner
 Hvil fra det stejle Fjeld,
 Hvor tæt Bløser bore
 Bed klare Rildbevælb.

Der svæve milde Lufte,
 Der trikke muntre Haar,
 Der bølge søde Dufte,
 Hvor Rattergalen flaaer.

Dg Hyrder og Hyrbinder
 Der vandre daglig om.
 En Blomsterkrants jeg binder
 Dig der, min Elste. Kom!

Saa gik han med sin Hige
 Op ad det felle Fjeld,
 Hvor tæt Bioter vorte
 Ved klare Rildevæld.

Dg Bjergets Hyrde stirred
 Dg sukked: Hun er Høn!
 Dg Bjergets Hige rødmed
 Laus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster
 Dg hørte Stovens Lyd,
 Dg savned lidt hinanden,
 Dg bæved høit af Fryd.

Men da de kom, hvor Fjeldet
 Rebluded steilt og brat,
 Hvor kumfuldt Rildevældet
 Faldt ned i Kløftens Nat;

Da svimled Elsterinden,
 De spæde Fødder gled;
 Den ad det vaade Græsme
 Hun sank og styrted ned.

Dg som et Mitnatsgjenfærd
 Ved Afgrundsbredden stob
 Den Ungersvend og kasted
 Sig i sin Elstes Blod.

Da Rattergalen kluffed
 En sjelden Beemodsfang,
 Da risled Rildens Bover
 I første Vølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
 Paa Livets bedste Dag.
 Epkallig Den, som blegner
 I Esthvs Javnetag!

I Juras Hjemme Dale,
 Bed Djergets Kæmpesod
 Der viser man en Klippe,
 Den er besprængt med Blod.

Ridder Kalv.

Rong Bolmer stod i Halle,
 Og deelte Borg og Land
 Til sine Poomænd alle,
 Det bedste som han kan.
 Heel naadigt Drotten boier
 Sit Hoved aldenstund,
 Mens Skjelmeri og Løier
 Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
 Og lagde Skjemt dertil;
 De priste deres Lykke,
 Og tatted ham med Smill.
 Den nordre Stump af Landet
 Han gav ill Estle Brof,
 Han sagde: „Kryb i Sandet,
 Da har du Huusly nok.“

„Hvor Kæb og Uv skal bygge,
 Der trives sjelden Gaas,
 Og derfor skal I rykke
 Hver i sin egen Baas.“

Men siden Morten Due,
 Hvo hent til Kalholm op,
 Sid der paa grønne Due,
 Og byg i Sogens Top!

„Hvor skal vi Gatten sætte?
 I Krogen kan han boe!
 I hedder Høg med Kette,
 I har saa hoas en Klo;
 Søhanerne I gribe
 Ud fra det fittre Ræs!
 Til Kalv jeg giver Ribe,
 Der kan han gaas paa Græs.“

Men Ridder Kalv blev arrig,
 Han smadsked med sin Mund:
 „Den Mundfuld den var karrig,
 Guds Død! er jeg en Hund?“
 Han daffede paa Sværdet,
 Som svinged ved hans Laar:
 „Jeg springer over Gjerdet
 Og til de Lybke gaar!“

Han svang sig paa sin Høle,
 Og lod til Høfsteen staae,
 Den hele Rideskole
 Naar Høfset gennemgaae.
 Der meldte sig den Gjeve
 I Bredens vilde Ruus:
 „Hvad synes I, Herr Greve!
 Om mig og Riberhuus?“

Greve Gerhard fra sit Sæde
 Sig reiste da paa Stænd,
 Han tog med Hjertens Glæde
 Imod den danske Mand!
 Han gav ham tvende Slotte
 Dertil det røde Guld,
 Saa Ridderen vel maatte
 Ham vorde tro og hul.

Men Breben svandt, og Anger
 Tog Duus ubi hans Bryft;
 Hans Fald og Døst og Sanger
 Var ham ei meer til Lyft.
 Med Rykker over Panden
 Han sidder taus og tør,
 Det Randersøl i Randen,
 Det glider ei som før. —

Kong Boimer sad i Halle
 En Dvaeld paa Koldinghuus
 Med sine Hovmænd alle,
 Og tømte gyldne Kruus;
 Da straalte høit Drabanten,
 Som foran Døren staaer:
 „Nu kommer, saa min Sandten!
 Herr Ridder Kalv i Gaard.“

Ind traadte han i Salen
 Med hjertekulste Blik;
 Heel dirrende var Talsen,
 Neer krøb han, end han gik;
 Han neled sig med Smerie,
 Og kysed Kongens Slæb,
 Han var saa flau om Hjerte,
 Og han var bleg om Ræb.

„Herr Konge! vær mig naadig!
 Min Daad — den var jo fræk,
 Og jeg var altfor graadig,
 Derfor løb jeg jo væk;
 Men jeg har ikke sovet
 I Spilsteen, skal I see:
 Jeg bringer, næst mit Hoved,
 Jer stolte Slotte tre.“

Sit Ansigt Drotten bøier,
 Og tier aldenstund,
 Mens Skjelmeri og Løier
 Sig kruser om hans Mund.

Han rakte Fjedsposalen
 Sam med sin egen Haand;
 Saa treen han frem i Salen
 Og traf paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd høre!
 Hvad jeg nu sige vil:
 Den Kalb er, paa min Vre!
 Dog værd at lægge til.
 Som Kalb han løb fra Baafen,
 Men som en mægtig Ro
 Han hjemad fatte Raafen
 Med stærke Kalve to.“

Fjeldspringet.

Hvor Granekoven kneiser langs op ad Bjergets Skrint,
 Og Elven flaaer sit Skum mod den skenede Klint,
 Paa Odden, mellem Birke, i hjæret Bjælkehuus,
 Sidde de norffe Bønder og tømme deres Kruus.

De snitte Steer og Voller, Drikker til deres Koff,
 Nogle knytte Strømper, der lune godt for Frost.
 De Gamle, med slumpet Nibe, helde sig op til Bæg,
 Rippe smaat til Øllet, og flette deres Skæg.

Da reiser sig Thorkill, den stærke Bøndeson,
 Og flaaer forbitret Næven i Bordet med et Drøn,
 Sværger en rædsom Eed, og med sin blanke Kniv
 Farer løs paa Tjalfse, at røve hans Liv.

Foruden Børge Tjalf springer af Eugens ud,
 Men Thorkill følger efter som Vilens vakkre Stub.
 De Mænd, som ile til, for deres Liv at ende,
 Alt see dem høit til Fjelds gjennem Granekoven rende.

Tjalfe er den yngre, meer smidig, mere let,
 Men Thorkill stærkere, han bliver aldrig træt.
 Med frygtelige Trudsel forfølger han sit Rov,
 Knækker Fjrens Orene, baner sig Vej i Skov.

Uandløs de løbe langs hen med Klippens Rand:
 Med Skum i Dybet vælter sig Fjeldfossens Vand.
 Tolv Skridt er kun tilbage, saa bryder Klippen af
 Og sænker brat sin Steenvæg i Afgrundens Grav.

Der findes ingen Udvæi, Tjalfe tager Fart,
 Et Spring kan ham kun redde, det fatter han snart.
 Vej fulde fire Alen har Klippen sig slakt,
 Og Strømmen suser ned i den buldrende Tragt.

Han samler alle Kræfter — et frygteligt Spring!
 Frelst paa den anden Side seer han sig omkring,
 Tilbage over Fossens, der sænker Skovens Green,
 Og stuer sin Fiende blodig paa Fjeldtøntens Steen.

I Havnens blinde Harm er han sprungen bagefter.
 Forskjædes nu han søger et Sted, hvor Foden hefter,
 Han hænger over Dybet; med Armen om en Kant
 Af Klippen, blodig saaret, han Krist for Livet fandt.

Jiskolde Stank fra Strømmen det hebe Blod ham hyle,
 Bildt stirrer han ned og hører Slusens brøle.
 Det forner for hans Blik — hjælp Gud! hans Kraft forsager —
 Da føler han sig grebet, en Haand ham opad drager.

Med saaret Kne og Skulder han staaer paa Klippens Blot,
 Og, frelst fra Døden, staaer han sin Arm om Tjalfes Lot,
 Krydser til sit Hjerte den brave Redningsmand,
 Og kaster Morderkniven i Fjeldtøntens Vand.

De svor hinanden Vennskab, og svog ei deres Ved,
 Men blev bestandig Venner i al Dyrigtighed;
 De gik i Krigen sammen, da Dannerkongen fød,
 Og fandt i tapper Fægtning paa eengang deres Død.

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
 Og mine Sange slagre for den flygtige Wind.
 Jeg sang om Fugleqvibder,
 Om Damens unge Ridder,
 Men mine Toner trille fra dit tankesulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge! Om Kjærligheds Rød?
 Om Blancheflores Elskov og ynkelige Død?
 Hvad eller om min Muse,
 Clemenza af Toulouse,
 Hvis Gave, en Blodblomst, jeg bærer til min Død.

— „Hvi drager Troubadouren med Sang til min Borg
 Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?“

— Min Frue, jeg formilder
 Din Kummer, mens jeg spiller;
 For mine provenzalske Romancer flyer din Sorg.

— „Dit Die, Troubadour! er af friske Taarer vaadt,
 Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat;
 Min Kummer vil du lindre —
 Har dine Sorger mindre?
 Fortæl, hvad der har farvet dit Povedhaar graat.“

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
 Min Kummer og min Glæde har sine Riber her.
 Her elsked jeg min Frænke,
 Men voved ei at frænke
 Min Dames høie Skjønhed med uridderligt Begjer.

Men gennem Diets Fuer min Kjærlighed brød frem.
 Jeg bad med stumme Taarer; men hun lod haant om dem.
 Forblindet og bebaaret
 Min saure Frænke kaared
 En Fremmed til sin Puusbond — da forlød jeg mit Hjem.

Dg nu er Aar forløbne, mit gyldne Paar er graat.
 Jeg kommer atter haabløs, min Frænte, til dit Slot.
 Jeg vil ei heller velle,
 Kun mine Taare spille
 I dine Nidheds-Vine og forlade dit Slot. —

— „D, tal, bliv ved at tale, min saure Trouvabour!
 Dit Ord er sødt som Frihed midt i mit Fangebuur.
 Jeg skal et Hoven flytte,
 Jeg skal bestandig lytte
 Til Stemmen fra din Læbe, min saure Trouvabour!

Vel har jeg, Elskte, fordem i dit stumme Die læst;
 Over Taare som et Bogstav var i mit Hjerte læst.
 Men dine Læber nøste
 Dg dulgte, hvad du følte,
 Dg altfor undfeelig var vor daglige Gjest.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
 Han belted til mit Hjerte, han puffed paa sin Nagt.
 Man bad og man bedsvor mig —
 At, Elskte! — om du troer mig —
 Saa blev som et Ligg i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodigt har jeg levet med ham de lange Aar;
 Som tro og ydmyg Hustru jeg skienkte ham min Aar.
 Men eensomt var mit Hjerte;
 Ehi den, jeg mest begjerte,
 Han vender først tilbage med graanende Paar.

Hvi kommer du saa siddigt? D, jeg har sørget svart,
 Dg daglig har jeg haabet: nu kommer han vel snart!
 Dg Binden tidt har yugget
 Min Kjærlighed i Sulfet
 Dg bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
 De dybe Rynker blues ved at skæmme min Ben.
 Dg dine Vane brænde
 Endnu som før, min Frænde!
 Dg dine Benders Roser er sprunget ud igjen.

D Lionhard, o Raac kun din Arm om mit Liv!
 Og hvil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Liv.
 Du maatte Alt undvære,
 Saa vil jeg dig beskyere,
 Hvad jeg har ingen undt somt dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Djerielste? Hvi bleges meer din Kind?
 Hvi søder du i Raaben dit ædle Hoved ind?
 Nu skal du aldrig græde!
 Jeg har en gammel Glæde!
 Den vil jeg frøse som Roser paa din salmede Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryst!
 Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
 Min hede Mund jeg klæber
 Til dine søde Læber,
 Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst."

Fiskeren og Havfruen.

Den Fisker han monne ved Stranbbredden gaac,
 De Bølger saa sagtelig rinde.
 En Havfrue danser paa Bølgen blaae,
 Der trufes af Sommervinde.
 Hvi ganger du der,
 Min Ugersvend hær?
 D sig, hvad du haver ifinde!

Jeg fæste mig vil saa deilig en Brud,
 Dog ikke jeg beller allene,
 Thi om at elske en Nø saa ynd
 Sig tusinde Svende forene,
 Og bringe i Nag
 Hver evige Dag
 Hende Smykker og Edelskæne.

Jeg fattige Fisser har intet Guld
 At byde min elskede Pige;
 O Havfru! Din prægtige Borg er jo fuld
 Af Perler, som groe i dit Rige.
 Mit Liv er tilfals,
 Om den deilige Hals
 Du kjenker et Halsbaand af slige.

Nei, Perler vil sandelig ikke forslaae
 At binde din Kærligheds Kænte;
 Til Kæstingsgave du give maa
 Det Bedste, som du kan tænke:
 Det himmelblaae Hav,
 Din Bugge, din Grav,
 Det maa du din Elskede kjenke.

Dg kunde du fange ved snebig Liff
 Freyas funkende Stjerne,
 Da visde din Nø sig glæde forvist,
 Thi Elskende flue den gjerne.
 Er Havet din Lyff,
 Er Stjernen din Trøst,
 Da vinker dit Haab i det Hjerne.

Men Fisseren mærker den Havfrues Ord;
 Flur iler han hjem i sin Høve;
 Der voxer en Aker, Stjerne paa Jord,
 Blandt ringere Blomster og lave.
 Hans trofaste Haand
 Med et himmelblaat Baand
 Den giver i Kæstingsgave.

Nu bringe de Andre Menobier frem,
 Hun tager dem, neier og smiler.
 Dog knap med et Blik betragter hun dem,
 Paa Blomsten Det kun hviler.
 Dig Freya har sendt,
 Jeg Stjernen har kændt!
 Dg flur i hans Arme hun iler.

I Buggen af Havet vaagnebe og
 Kjerlighed's hulde Gudinde;
 Fra Havet fleg hun til Himlens Top,
 Hvor hun som Stjerne mon finne.
 O Veiler, din Haand
 Med Blomster og med Saand
 End Kjerlighed's Rige kan vinde.

Ruinens Indvaaner.

Paa Apenninens Sydse jeg kom
 Til en Kloferruin,
 Rundt smuldbrede Guddommens Helligdom
 I Beit og Bind.

Dg i et Capel, ved en brusten Grav,
 Jeg fluede Een,
 Som søgte at gude Blodsdraaber af
 En Marmorsteen.

Hvad er, o Midnattens fredløse Søn,
 Hvad er din Færd?
 Hvi dvæler du saa i Mulm og i Løn
 Blandt Gravene her?

Fornem, du natlige Vandrer, fornem,
 Saa svarede hin,
 Hvorfor jeg haver mit ræbsomme Hjem
 I denne Ruin.

Jeg var en Jngling af soulmende Kraft,
 Lüg Hvidens Teg,
 Som herlig i Sællers hårdebe Saft
 Mod Skyen fleg.

Der var en Jomfru, saa fauer og god,
 Sølvpoppelen litig:
 Naturen krandsede ved dens Rod
 Med Violer fig.

Jeg elskede Clara, hun elskede mig,
 Kun een vi var,
 Og Jord og Himmel frydede sig
 Ved dette Par.

Og hele Egnen syntes saa vel
 Om de salige To,
 Og spaaede os hvert glimrende Hæb
 Til Fred i vor Bo.

Da kom en Ribber, saa stolt og saa rig,
 Heel Guld han var,
 Med Faber og Moder indluffed han sig
 Og Prisen bar.

Og krumme Munkel gik ind og ud
 Hos den græbende Nø,
 Indtil hun aabød Forældrenes Bud,
 I Haab om at døe.

De allerde for Alteret stod,
 Da styrted jeg ind,
 Brat Brudgommen væltede sig i sit Blod
 Paa de røbnende Trin.

Paa Bruden stænked en Draabe hen,
 Hun daaned ned,
 Jeg baned mig Bei giennem Trængselen
 Og flygted affed.

I dølgende Følger jeg hylled mig ind,
 Ukjendelig,
 Med knuset Bryst og forvildet Sind,
 Utroffelig.

Jeg banked rundt den ængstlige Kat
 I den slumrende Stad,
 For Jomfruens Binde, fortvovlet og mat,
 Jeg endelig sad.

Jeg gisped forgaende, Døende Iig,
 Kun eet Aandedrag!
 Mit Hjerte mod Brykset gad knuset sig
 I vilde Slag.

Min Sjæl gik under i Rattens Skjød,
 Hvor alt forgaar;
 Mig Guddommen syntes at ligge død,
 Og Naturen dens Vaar.

Dg da nu Himlen blev hvid og graa,
 Den hjæreste Port
 Opbundrede brat, to Fruer jeg saae,
 Indsvøbte i fort.

Lig Naanen bag Sken, den Jngeres Barm,
 Gjorde Floret hvidt,
 De begge steg ind i en ventende Karm,
 Og sulkede tidt.

Dg som den i Gaden rullede affted,
 Jeg efter den sprang,
 Mig syntes mit Liv, min Lykke og Fred
 Bed Hjulene hang.

Dg da den var ude af Dre og Dilt,
 Jeg blev saa sm,
 Dg Luft mit brisfende Hjerte fik
 I en Taarestrøm.

Da stod en medlidende Stodder for mig,
 Af Alder graa,
 Han sølte sig mindre ulpfkkelig,
 Da mig han saae.

„Giv mig den linnede Skjorte du bær,
 Jeg giver for den
 Dig denne kinnende Ridderdragt her
 Med Slæde igjen.

Giv mig den brusne Guitarre der,
 Jeg giver derfor
 Igen min Hæderbusk og mit Sværd,
 Samt venlige Ord.“

Dg da Castellanen i Porten stod
 I Tjeneres Råd,
 Guitarrens Strænge jeg fulke lod
 Til veemodigt Ord.

De stifted med Stodderen mangt et Ord
 Om Land og om Stad,
 Dog at! om de Fruer de vidste ei hvor.
 De vidste ei hvad.

I trende Dage jeg spillede saa
 Ved det Marmorportal,
 Da bøde mig Tjenerne op at gaae
 I den fulde Sal.

Dg mens jeg for Ribberne spillede, da
 De talte saa lyst
 Dg tidt om den hellige Ursula,
 Dg alt blev lyst.

Dg liig en Iesfluppen Fange jeg sprang,
 Jeg ustandselig fløi
 Gjennem Skov og Krat, over Rose og Bang
 Til St. Ursulas Høi.

Dg oppe ved Kirken jeg udenfor
 Med mødig Trang
 Mig kasted, mens Konnerne inde i Chør
 Alt Dora sang.

Om Morgenen gik jeg i Kirken ind
 Til Ven og til Død,
 Jeg trykte min Læbe med sonderknust Sind
 Paa hver Helgens Fod,

Der laae jeg i Dage, der laae jeg i tre
 Paa det rødre Gulv,
 Dog aldrig fik jeg den Konne at see,
 Den Konne saa hvid.

Da var det engang ved Midnat,
 Ved Altret jeg laae
 I døvende Halvblund, saa mat, saa mat,
 Og hørte det gaae.

Igjennem de malede Ruder flød
 Et farvet Skjær,
 En hvid Gestalt, liig en vaagnende Død,
 Kom langsomt nær.

Og for et Madonnabillede, som stod
 Med en Lampe derved,
 Den knælede og kyssede det's Marmorfod
 Med Jnderlighed.

„O himmelske Jomfru! jeg er saa varm!
 Saa ildsvovsvarm!
 Lad Kjærlig udgaae fra din Marmorbarm
 I min brændende Barm!“

Jeg stræber i Kande, i Hjerte og Aand
 Til dig, til dig!
 Men at! et usælskigt Ildsvovsbaand
 End holder mig!“

Og mens som et Rosenlys Maanens Skin
 Fortlarende saldt
 Igjennem de rødlige Ruder ind
 Paa hver Helgengestalt,

Dg Himlen rundt om tilfæde var
 I al sin Pragt,
 Lebsaged jeg Sønnen paa min Guitar,
 Som zittrede soagt.

„I Engle, som komme med Harpeslet,
 Tilaauder mig Rist!
 O hør mit Gul og opløfter det
 Til den Reneste hist!“

Da vendte mod Lampen den Vedende brat
 Sin blege Kind,
 Dg Solen gik op i den mørknende Nat,
 Dg Gud i mit Sind.

„O Clara! Clara!“ saa raabte jeg ud
 Dg knælede ned,
 „Min inderlig elskede evige Brud!
 Nu har jeg Fred.“

„Tilbage, Forbrydere! Jeg er Guds Brud,
 Dg Savn min Lov.“
 „Om dig vil jeg kæmpe med Helgen og Gud,
 Du er deres Rov.“

Min var du, min er du og evig min
 Du være skal,
 Hvis ikke saa endes paa disse Liden
 Mine Dages Tal!

Jeg er en Forbryder, o hør min Bøn!
 Vær naaderig!
 Thi skal jeg nu savne Forbrydelsens Løn,
 Da vee over mig!

Sa! hører du ikke den Røggrende Haan
 Fra Helvede hid?
 O vær barmhjertig og frels min Aand!
 End er det Tid.“

Da døde Raanen i hvide Blaae
 Dg. Lampen gik ud,
 Jeg ingen Helgen mere saae
 Dg ingen Gud.

Hun blev saa veemodig, saa udbertig heb
 Af Elfforsild,
 Jeg traf hende ved Pjebeskaalen ned,
 Saa vild, saa vild.

Da styrte' Madonna fra rollede Stavn
 I den store Rød,
 Dg i hendes isnende Marmorfaavn
 Laae Jomfruen død.

Fortvivlet ved knusede Læbe jeg hang,
 Jeg foommed i Blod;
 Fortvivlet jeg op fra Ellien sprang,
 For Helved jeg stod.

Dg i mit Banvid min Hjernefal
 I forfærdeligt Stød
 Jeg knused mod smittede Pjebesfal
 Dg — var død. —

Dg derfor i indfalden Kirke jeg maa
 Med uendelig Bæe,
 Fra Midienat indtil Panegal gaae
 Dg Bløbet see.

Jeg brænder at tvætte Pletten af,
 Fordsomt til Dod,
 Men af! den udbreder sig til et Pav
 Af følgende Blod.

Dg naar da min Marter forkynder sig
 I Hyl og i Hvæl,
 De troe at Bindene føre Krig
 I den brustne Ruin.

Havfruen.

Med Naanen finner blandt Stjerner smaa,
 Den Havfrue danser paa Lille blaa,
 Sort Volgen ruller mod hvide Sand,
 Der gaacr en Yngling paa nøgne Strand
 Med Savn paa blussende Kinder.

Den Havfrue smiler saa velskiftfuld,
 Hun synes saa kjaerlig, hun synes saa hulb,
 O! vogt dig, Yngling! o! vogt dig vel!
 Saa let bedaares den unge Sjæl,
 Og Midnatstaagen forblinder.

„Kom hid, kan sukker, min Længsels Na,
 Som danser, som svæver paa vilden Es!
 Jeg vandred i Syd, jeg vandred i Nord,
 Jeg søgte dig over den vide Jord.
 Paa Jord jeg aldrig dig finder.“

Affindig danser den Vandringemand
 Med nøgne Havfrue paa hvide Sand.
 Bleg Naanen finner blandt Stjerner smaa,
 En Stund de svæve paa Volgen blaa,
 Og dybt i — Afgrunden forinder.

Daabendragerens Eed.

Da Solen dybt sig neied
 Bag Iyblands gule Strand,
 Et vældigt Banner vaied
 Paa Hielm fra Taarnets Rand:

Blaat, som de smaa Bølger,
 Som Havets stærke Flod.
 Ridt i, med Iyfsold Straaler,
 En høidlig Stjerne flod.

Men da den atter reiste
 Fra Østersø sig op,
 I Luft end Laarnet kneiste,
 Men fullet var det's Top;
 Thi Borgens Hovding stærke
 Bar død den samme Kat,
 Og Heltens Skoldemærke
 Bar ved hans Hoved sat.

Hans Baabenbrødre brave
 Stod om hans Leiested.
 Hvor skal de ham begrave,
 At han kan fange Fred?
 Han har ei mange Benner,
 Som vogte tør hans Lard;
 Og Hvern har lange Hænder
 Og Hædet gaaer i Arv!

Han har ei mange Benner,
 Han var en fredløs Mand;
 Paa Drotten sine Hænder
 Usaligt lagde han.
 Hans Hjerte vilde sove
 I Danmarks bløde Eng,
 Hvis der de torde vove
 At rebe det en Seng.

De samle sig, de sværge
 Paa Knæ, hvor Baaren flod,
 Med løftet Haand og Bærge,
 Ved Christi dyre Blod,
 At de trods Gunst og Ære,
 Trods Guld og Eikens Lyst
 Den Røndom vilde bære
 I troe og tause Dyrst.

De sværge høit, at binde
 Med Staalet selv hver Mund,
 Med Død hvert Die blinde,
 Som dunkelt aned kun,
 Hvor Marsten med sin Brøde
 Til Dommens Lime laae:
 At Livets Gavn den Døde
 Til Haan ei skulde faae! —

I Stubberup, i Byen,
 Paa Hirtsholms flade Strand
 Alt sumrer hele Byen,
 Og mørk er Hav og Land.
 Et eenligt Lys kun flammer
 Helt i en Bondeggaard;
 Træstf sidder her i Kammer
 En Mø, og Bøven slaer.

Hun stotter tidt til Ruden,
 Den er saa rævnesort;
 Hælt svæver Bindens Tuden
 Om Tag og Dør og Port;
 Novemberstormen sulker
 Bibt op sit stærke Gab,
 Dybt krymper sig og sulker
 Det haardt betrængte Hav.

Hvi slaer saa flittigt Bøven
 Den Bondebatter sin?
 Hvad tyder Løbets Bøven?
 Og Rødmen under Linn?
 Hvad sige disse Laarer,
 Og disse sømme Smil? —
 Det Længsel er, som daarer
 Med sød og bitter Mil.

Men Længselen skal stilles,
 Og Sorgen gaae i Van,
 Snart skal hun aldrig stilles
 Meer fra sin Fæstemand;

Dos Helten hist paa Den
 Han var en trofast Svend;
 I Kjerlighed nu Voen
 Ham tjente tro igjen.

Mens Barmen langsomt hæver,
 Sit Blik fra Bøvens Vaand
 Mod Binduet hun hæver, —
 Brat standser hendes Haand!
 I mørke, dybe Fjerne
 Et Lys hun skimte kan; —
 Det ligner ei en Stjerne
 Bag Nattefyens Rand.

Fra Kirken der, paa Banken,
 De røde Glimt udgaae;
 Hun gyser vel ved Tanken,
 Dog kan hun ei modstaae;
 Hun sniger sig saa stille
 Til Kirkegaardens Muur,
 Dg bag en steensat Pille
 Hun ængstelig staaer paa Luur.

Fra Stranden op med snare,
 Med sagte Skridt paa Sti
 En sort formummet Skare
 Gaaer hende tæt forbi;
 Beskræmt af røde Faller
 Mod Kirkeporten hen
 En Kiste langsomt valler
 Imellem tauke Mænd.

Paa Kirkegulvet Døren
 Er sat i Jakkelsem;
 Hun lifter sig bag Døren
 Dg tiger sty derind;
 Med Spyd og Stang oplukker
 De Kirkens dunkle Skjod,
 Den hote Hvælving sulker
 Bed hver en Steen, de brød.

Paa Gravens Rand de trøffe
 Fra Riffen, lang og kort,
 Det rige Høielsbække
 Med sorgfuldt Alvor bort;
 Blaat var det, som Bølser,
 Som Havets stærke Flod,
 Ridt i, med syvfold Straaler,
 En hvidlig Stjerne flod.

De Liget dybt nedfætte,
 De mure Graven fast,
 Af Rattens Bært udfætte
 De høert et Spor i Pæst.
 Det skumme Die taler,
 Med solbet Haand de faae, —
 Da Morgenhanen galer,
 Og varsler dem at gaae.

Flux blev hver Fættel sluffet,
 Og Ratten dobbelt fort,
 Den tunge Port tilluffet,
 Og saa de stormed fort;
 De sandt ved Breddens Stene,
 Ved Havets mørke Strøm:
 Og Figen flod alene, —
 Og Alt var som en Drom.

Men da hun ile vilde
 Kjækt fra sit Smuthul trangt,
 Hun fælte Foden hilde
 Sig i et Klæde langt;
 Hun greb det, og hun bar det
 Med sig i Puset ind,
 Og da hun saae, — da var det
 Hiint rige Høielskind:

Blaat, som de smaa Bølser,
 Som Havets stærke Flod,
 Ridt i, med syvfold Straaler,
 En hvidlig Stjerne flod!

Heel tankesfuld hun glemte
 Det paa sin Kistes Bund, —
 Dg Rattens Rædsel glemte
 I trosterrige Blund. —

Saa blant var Vinterdagen
 Høit Klokkemalmet slog;
 Smukt over Sneens Lagen
 Hjemgik et Bryllupstog:
 Ung Iver med sin Karen
 Kom glade, som til Dands.
 Dg lystig fulgte Staren
 Med Sange, Vaand og Krands.

Med Larm og Snakken klemte
 Sig Flokken rundt om Dord,
 De Spillemand isemte
 Det muntre Brudechor;
 Læt Skiven var bedækket
 Med Øste, Brød og Kjøb,
 Dg Skjenkebordet spækket
 Med Lutendrant og Njød.

At Ingen sidde fulde
 Den Dag ved tomme Gab,
 Gik Stodderen tilfulde
 Saameget, som han gab;
 Dg da nu Stjernebuen
 Omhvælved By og Huus,
 Gik Dandsen rask i Stuen
 Bed røde Brudeblus.

Stjødnt Pigerne omkandsed
 Saa hæft den væne Brud,
 De Koner hende dandsed
 Af Pigelaug et ud.
 Den blanke Brudekrone
 Det blonde Haar forlod,
 Snart hun som ærbar Kone
 I Kinn og Hue fiod.

Med Latter og med Dydren
 De hende drog affled ;
 Brudgommen over Skuldren
 Ret smilede derved ;
 Og fra de Gæster vilde
 Med længselsfulde Sind
 Han sneg sig let og stille
 I Helligdommen ind.

Men neppe er han ene
 Alt med sin Hjertenskjær,
 Staaer han, som Bøggens Stene,
 Med Dødens Farveskjær ;
 Af Skrat og Bee betagen
 Han maaløs stirrer paa
 Det prægtige Sparlagen,
 For Brudescngen laae :

Af Fløil, som blaae Violter,
 Som Havets stærke Flob,
 Midt i, med spjold Straaler,
 En hvidlig Stjerne hob ! —
 „Dvor fik du det, mit Hjerte?“ —
 Hans Stemme standser da
 Af Vengstelse og Smerte, —
 „Dvor fik du dette fra?“

„Ei har min Haand det staalet,
 Dg kjøbt jeg har det ei ;
 Det blev mig ei tilmaalet, —
 Jeg fandt det paa min Bet,
 Dg tog det op i Blinde
 En Nat, ved Kirken her,
 Da nys jeg saae derinde
 En selsom Jordeførd!“

Det sagde hun, og smilede,
 Og, al! han smilede med ;
 Ufket dog Taaren ilede
 Paa brune Kinder ned.

Med selsom Id i Diet,
 Med Armen over Bryst,
 Hæn over hende boiet
 Han sukkede saa tyft:

„Du rene Eliesengel,
 Som nu skal vorde brudt,
 Har Herrens vrede Engal
 Og dig en Yfil affbudt?
 Fortasket og forbandet
 Af Menneker og Gud
 Jeg maa, jeg kan ei andet, —
 Tilgiv, min søde Brud!“

Hun aned ei, at Sukket
 Fra dybe Qual frengit;
 Det blide Die luttet
 Hun for hans stærke Blik.
 Undseelig Hænden duffet
 Hun ned i Volskret blødt; —
 Han Brudelampen sluffed,
 Og hviffet: „sov nu sødt!“ —

Da Morgenrødens Stribe
 Ufspændtes bred og lang,
 Lød Trommeslag og Pibe
 Til lystig Jubelsang;
 En Sværm af muntre Gjeffe
 For Kammerdøren stod,
 Det unge Par at vække
 De Sangen tone lod.

Det vared dem for længe,
 De sløtte Øren op;
 I Duret sig mon trænge
 Med Støi den vilde Trop;
 Men som af Lynet slagen
 Den ræd tilbage beg, —
 Thi Bruden laae paa Lagen
 Blodstænket, kold og bleg!

Men Evenden var forfundet! —
 Han havde Edens Magt
 Langt mere helligt bundet,
 End Kjerlighedens Pagt;
 Han havde, at, besværre!
 For Staal, i Blodet døbt,
 Om Trofskab mod sin Herre
 Sig stolt Bevidsthed kjøbt.

Saa Sagnet os fortæller,
 Men dunkelt er dets Ord;
 Hvad Jofsets Mund os melder,
 Har Eviden i sit Spor.
 End ingen Grandster kjender
 Man, som for Dag har bragt,
 Hvor de trofaste Hænder
 Stig Hvileds Been har lagt.

Romanze.

(Af Eventyret i Skoven.)

En Jæger gjennem Skoven gik,
 Den lille Sommernat,
 Han havde ved det høie Træ
 Ung Anna Stævne sat.

Han havde svoret i sit Sind:
 Den dunkle Stov og Eng
 I Nattens Stund skal vorde til
 Ung Annas Brudfæng.

Mens saa han gik, og vildt hans Blod
 I Lyft og Længsel flød,
 Steg Maanen over Skoven op
 Paa Himlen blodigrød.

Dg ved dens Straaler Engen og
 Det høie Træ han saae,
 Dg tæt til Stammen lænet op
 En Skikkelse at saae.

Det var en Dvinde rank og høi,
 Med nøgent Bryst og Been,
 Med Rinden høid som Vinterfnee,
 Just som en Marmorsteen.

Fra Halsen randt det lange Haar,
 Alt som en Flod det var.
 En Kjørtel fort om Elvet flød,
 En Due Haanden bar.

Hun stod og saae til Maanen op
 Ud over Skov og Lund,
 Mens sumrende ved hendes Fod
 Laae taus den store Hund.

Den unge Jæger standfod, og
 Hans Læber talte saa:
 Hvo er du Deilige, som hft
 Ved Træet monne saae?

Hvo er vel du, som møder her
 Den stille Sommernat,
 I Lundens dunkle Skygge, hvor
 Jeg har et Stævne sat?

Men hvilket Navn endog du bær,
 Jeg slynge vil min Arm
 Inat omkring dit rante Liv,
 Og hvile ved din Barm.

Jeg trykke vil min hebe Mund
 Alt til din Mund med Kyss.
 Jeg gyngte vil min varme Kind
 Alt paa dit Jomfrubryst.

Saa talte han, og stormed frem
 Af Attraa vilb og varm:
 Da løsted Skikkelsen sin Paand
 Og hævede sin Arm.

Med Lynets Hart hun Buen greb,
 Og spændte den med Smil,
 Og dybt i Jægrens hede Bryst
 Foer hendes hvæse Pii.

Dg Hunden, som ved Træet laae,
 Nu gjøende sprang op,
 Dens skarpe Tand nu sønderled
 Den unge Jægers Krop.

Saa fandt man ham den næste Dag
 Ved Kjømpetræets Rod:
 Hans Herte løvet af en Pii,
 Hans Nie fuldt af —

Tilbagekomst.

Selindaja! Selindaja!
 Stjernesuld er Rattens Rund,
 Gaben er saa tyk og stille
 Dg din Moder sank i Slund.

Kjærlig vendte jeg tilbage
 Hjernt fra blodig Tagos Bred,
 Kampens Støv i mine Loffer
 Dg dens Blod ved mine Fjeb.

Selindaja! Selindaja!
 Abenamars Røst det er,
 Slumrer du saa fast og roligt
 Dg din Elsker er saa nær?

»Hvem er det, som dristig bryder
 Rattens hellig dyde Fred
 Og den første Svov forjager
 Fra det søde Leiesked?«

Selindaja! hulde Tige!
 Benamar neden skaer,
 Kom igjen til Mandestræet
 I din Faders Urtegaard.

»Har du ikke hørt det rygtes?
 Mens du fulgte Kongens Bud,
 Alt er anderledes vorden,
 Mandestræet af! gik ud.«

Nu saa kom da ned til Grotten,
 Hvor jeg tidt saa Elkovsbarm
 Bed det lille Vandfalds Ridslen
 Hviled i din Elisearm.

»Har du ikke hørt det rygtes?
 Grotten længe styrted ind,
 For dens Indgang Eddertoppen
 Bæver nu fit tætte Spind.«

Kom da ned til Hæveporten,
 Hvor jeg sidste Gang dig saae,
 Og dit Afkædsblit opstirred
 I det Marc Stjerneblaae?

»Har du ikke hørt det rygtes?
 Steen og Kalk tilskopped den,
 Over høie Muur kan ingen
 Kifelskencen fakte hen.«

O saa ræk mig i det mindste
 Gjennem Gittret Haanden hen,
 At i Rys min Flammelæbe
 Rødt afpræge sig paa den.

»Tys! Jeg hører nogen komme.
 Du! hvor bold er Rattens Bind.
 Skynd dig bort, en Ligfærd kommer,
 Mange Folk med Kaffeislin.»

Ha Erløse! Mens jeg sanked
 Disse femten Hædersar,
 Uden Blu du til en Anden
 Tro og Hjerte givet har.

»Hjertet har jeg ei bortgivet,
 Alah hør mine Ord!
 Almoralis det har taget,
 Og hvad kunde jeg derfor?»

Den manede Brudgom.

»Kjøn Anna gaaer for sin Moder at staae:
 »Kjær Moder! I lære mig Kort opflaae!»
 — Men Ingen sin Skiebne skal raade.

»Mig lyster saa gjerne at vide forsand,
 Hvem jeg skal have til Hæstemand.»
 — Men Ingen sin Skiebne skal raade.

De Konger og Knægte paa Bordet laae;
 De bellebe baade de store og smaa.

Til Jomfruen gange de ud og ind;
 Men som Betr og Bind er de Herrers Sind.

Dg Moder taler til Datter saa:
 »De Knægte er ikke at lide paa;

Men bi til næste St. Hans-Kat!
 Saa skal vi nok faae paa den Rette fat.»

Dg det var næste St. Hans-Kat,
 To Bøgere blev der paa Bordet sat.»

Det eene med Bliin, det andet med Band,
Imellem dem stod der en Kniiv i Sand.

Dg Noder tager til Datter saa:
»Nu læs, min Datter! og agt vel paa!

»Naar Vælleren triner af Muren ind,
Saa drifler han enten Band eller Bitt.

»Hvo Bandet drifler er svigefald,
Hvo Binen drifler er tro som Guld.»

Den Noder skynder af Stuen sig;
Ehøn Jomfruen bærer saa underlig.

Ere Ord han siger i tausens Nat,
Da aabnes Muren saa vidt og brat.

Dr. Haagen indstyrter, bleg som et Ligg,
Til Bordet hastig han nærmer sig.

Han griber og tømmer det Bøger med Bliin;
Saa lønligt gløder den Jomfru fin.

Den Føldefnis vrifter han ud af Bord —
En Gysen der gennem Ehøn Jomfruen foer.

Af Muren styrter han ud igjen —
Ehøn Anna styrer til sin Noder hen:

»Al! Noder, hvi haver I raadt mig det?
Dr. Haagens Gjenfærd haver jeg seet.

»Dg blier han mig end saa tro som Guld,
For dette han blier mig aldrig huld.»

De Vællere kom, de Vællere gif —
Dr. Haagen Jomfruens Hjerte fik.

Ehøn Anna var han saa tro som Guld,
Hun blev ham en Pusfru saa vennehuld.

3 Aar og Dage de sammen boer;
3 Buggen smiler det lille Roer.

Det lille Barn om i Stuen mon gaar,
Dg leger alt med de Killinget smaa.

Dg det var atter St. Hanse-Kat,
Dr. Saagen sig havde paa Bænken sat;

Det lille Barn leger med skarpe Kniv,
Dg falder og mister sit unge Liv.

Skøn Anna græder paa lille Barns Ligg:
„At! visseelig det har jeg volbet dig;

Den Troldkniv aldrig jeg glemme kan,
Med den har jeg manet min Fæstemand.“

Dr. Saagen hører sin Husfrues Ord —
Med sitte Mine han blev opfoer:

„Har du mig volbet den Helvedsbal,
Ret aldrig meer jeg dig elste Kal.

Har du mig volbet saa stor en Rød,
Saa haver du koglet dig selv din Død.“

— End dampede Kniven af Barnets Blod,
Da dybt den i Moderens Hjerte stod.

Skøn Annas Blod end paa Staalet flob,
Da voldte det ogsaa Dr. Saagens Død.

Skøn Annas Moder den Jammer saae:
Tre Ligg i Dr. Saagens Gaard der laae.

Skøn Annas Moder lod grave en Grav,
Hun selv blev lagt der ved Eiden af.
— Men Ingen sin Stjebne skal raade.

Den ottende Døn.

Den Hane slog ud sin Binge og gøl,
 Ung Thora alt sad ved Bæverfod.

Alt slog hun Bæven med megen Hæft.
 Saa Traadene alle tilsammen brast.

Hun syede Blommer med Silkestraad,
 De Roser blev Blod og de Liller Graad.

»Hielt Gud! hvor jeg drager min Aande tungt,
 Det volder det Foster, spædt og ungt.»

Syv Maaneber gif hun i Høieløstfæl
 Og snørte sig i Midie tynd og smal.

Syv Maaneber bærgeð hun sig ubi Løn,
 Til Engen blev broget og Skoven grøn.

Det var ved sorten Midienat,
 Triner hun ud i Lunden brat.

De Kildevæld pibede frem som Graad,
 Hvert Løb var hende en Slangebraad.

De Vinde stønede som Dødningskrig,
 De hvide Vifter stode som Ligg.

Frem treen en Qvinde, saa gulken og gult,
 Udaf sit forte Midnatstjful.

Og hør du liben Thora, hvi sørger du?
 Hvi est du dig saa saare mod i Du?

Svarie liben Thora, hun blev saa rød:
 Svad jeg skjuler bag Beltet, volder min Død.

Ræled den Qvinde da hastelig:
 Svad du skjuler under Beltet, du givde mig.

Liden Thora, vilst du give mig det,
Den Byrde skal være dig saare let.

Liden Thora segned ved Kinderod,
Hun gav den Dvinde sit Kjød og sit Blod.

Den Dvinde grinte og krybed det Nor,
Saa sank hun neder i sorten Jord.

Liden Thora blev sig saa let i Sind,
Som naar Løvet vifter i sagten Bind.

Perr Esben sig op under Lide red,
Saa bandt han sin Ganger ved Borgeled.

Dy arler han sit Starlagens Skind,
Dg træder høvst for Jomfruen ind.

Dil sidde J, liden Thora, vel svøbt i Maar,
Saa vide der Ny af Eders Skjønhed gaaer.

Liden Thora, J er mig fast saa kjær
Som Engen det klare Foraarsveir.

J give mig eders Love og Tro,
Saa lade vi flux vort Bryllup boe.

Det var liden Thora, hun blev saa glad,
Hendes Kinder blusfed som Rosenblad.

De Dage de ginge, de Dage de kom,
Svo Kar hun var sig en Dustru from.

Sidder hun med syv Sønnen smaa,
Den yngste end spæd ved Brylløet laae.

Sidder hun mild i Maanekin,
Dg klapper dem alle saa venlig paa Kind.

Klapper hun alle paa hviden Kind:

„Øi ere J Smaa saa blege som Linn.“

Det var Ilden Thora, hun pludselig saae
Et lidet Ulybke paa Lillien gaae.

Saa vilsen den Stifting for hende staaer,
Med sortebrun Rind, uden Dovedhaar.

„Hil sidde I, Moder, paa Volkere blaae!
Havde I kun syv Sønner smaa?”

Hil lege I, Brødre, paa Tavle af Guld
Dg kaste de Gamles Skaffpil omkuld!

Dg hør nu, I Moder, jeg er eders Søn,
For syv Aar siden født ubi Løn.

Den Dvinde hun bar mig til Troldebo,
Ret aldrig jeg kunde trives og groe.

Jeg er vansfor for to Maaneders Savn,
End gavede mig Banfred til Ravn.

Jeg ikke kan leve, ei heller døe,
Fordi jeg fødtes for tidlig af Mo.

Thi staaer jeg om Eder min vilde Arm,
Dg suger Melken af Eders Barm.

I var mig ret aldrig en Moder god,
Thi drifter jeg nu Eders Hjerteblod.”

To fulde Maanedes laae han der
Dg bledde, til han blev stor og stær.

Da lagde Ilden Thora sig paa sin Seng
Dg visned som Lillien paa grønne Eng.

Men han slog sine syv Brødre ihjel
Dg blev til en Trolde, saa snul og saa fæl.

Den hemmelige Kist.

Skøn Ingerlil gaaer om alene
 Beskyt af Borgelundens Græne,
 Da hører hun en Stemme sød;
 I Hallen hvælt af gamle Stene
 Alt ofte den til Dret sød.

Knap kan hun den fra Jestr Kille;
 Den kommer fra et Barn saa lille;
 Dog kan hun ikke Barnet see;
 Saa sød som Rattergalens Trille
 Den deler hendes Vel og Bæe.

Naar hun er ene, Lyden kommer,
 Om Vintren, i den grønne Sommer;
 Fortrolig er hun alt med den.
 Og Høstens Frugt og Baarens Blommer
 Hun plukker med sin lille Ben.

Den synger om Naturens Eden,
 Om Venlighed, om Kjærligheden,
 Fortæller mangt et Eventyr.
 Den elsker Rolighed og Freden,
 Ved mindste Lyd den hurtig flyer.

Engang en Aften siger Inger:
 Din Stemme mig livsalligt klinger;
 Men eier du en forbiß Dragt,
 Est du en lille Kandest med Binger,
 Saa viis dig i din Skjønheds Pragt!

Hun hører Stemmen sagte sulte:
 Jeg maa mig for din Bille bukte,
 Men du, hvi vil du mig saa haardt?
 Forstumt er Rattergalens Klutte,
 Og Stemmen svinder hurtig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
 Er lagt i Eensomhed tilbage,
 Skjøn Inger gaar bag Skovens Trær;
 Knap lyder hendes Længselsskage,
 Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale
 Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
 Ved Klippens Bælg, ved Bækkens Blaa;
 Den klinger i de gamle Sale
 Bag Harnisset i mørten Braa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
 Dg sluktes Lysets sidste Flamme,
 Da lufter der en kjølig Vind,
 Da banker sagte Dørens Hammer,
 Dg noget suser hurtig ind.

Dg naar nu alt er lyst og rolig,
 Da taler venlig og fortrolig
 Med Inger til den spæde Røst;
 En Skjtsaand i den Puldes Bolig,
 Den skjenker hende Raad og Trøst.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
 Letfinbig atter det begjere,
 Hvad eengang gjorde Stemmen Bee?
 Var Sukket ei en stille Lære,
 En Bøn om: ei at skulle see?

En Aften, stærkt alt Dagen helter,
 Sit Dnske hun det atter melter.
 „Du vil det? Nu, jeg lyde saar!
 Stig ned i Ribberborgens Kjelder,
 Naar Taarnets Midnatsskifte slaar.

Hvor dybt i Grunden Borgens Bue
 Fasthænger sig af al Formue
 I Klippens hellige Granit,
 Midt i den forte Kjelderskue,
 Der vil du skjæle noget Hvildt.

Hvad der du seer, skal mig betyde,
 Dog vil ei da min Stemme lyde;
 Al Inger! naar du mig har seet,
 Vil du din Daarlighed fortryde
 Og angre, hvad der alt er fæet.

Saa toner Stemmen og bortviger.
 Nysgjerrigt hendes Hjerte higer
 Af større Længsel nu end før;
 Da Kloffen brummer, ned hun stiger,
 Og aabner Kjeldrens tunge Dør.

Hun seer sig om og intet finder,
 End Lygten hende hun forblinder
 I Dybets mørke Helligdom;
 En Klippe gjennem Bjerget rinder:
 Al Ingerlil, vend om, vend om!

Det kan hun ei! dog maa hun sukke, —
 Hun noget seer — hun maa sig bukke —
 Hun seer — et Barn — o grumme Lyf!
 Det ligger i en lille Bugge:
 Med Dollen blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har nylig levet,
 Man seer, det nys er myrdet blevet,
 Forfærdet stuer Inger ned.
 Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
 „Det voldte din Letfindighed!“

End som en Engel sødt det smiler;
 En Lille det i Armen hviler;
 Knap Inger røre sig formaaer.
 Hun ræd af Svælvingen ublier,
 Og Døren efter hende staaer.

Nu tør hun aldrig gaae tilfænge
 Alene, aldrig dvæle længe,
 Naar Maanen sødt i Stoven leer:
 Hun visned som en Blomst i Enge;
 Hun hørte aldrig Stemmen meer.

Min Haand, du Deltage! din Stemme
 Mig lader Salighed fornemme;
 O lad mig fræk ei stræbe ned,
 Og miste i dit dunkle Gjemme
 Min Ro og min Ulydighed!

Holger Danske.

Det gothist gamle Kronborg i Maanelystet flaaer,
 Mens fort og skumklødt Volgen mod Færtings-Nuren flaaer.

De stolte Skibe felle igjennem Sundets Bugt,
 Fra Helsingborg hist blinker et eenligt Lys saa smukt.

Den danske Lyft flaaer dellig med Slove og med Krat,
 Men beegfort hæder Kullen sig i den lyse Nat.

Paa Kronborg klinger lystigt saa manget Sammens Ord,
 En Bennestof har samlet sig her om Gledes-Bord.

See, Punsch-Bollen damper, de syngte og de lee;
 Betrækkets blege Helte paa Lyftigheden see.

Lilskdt sig Taler dreier — det er just Midienat —
 Paa Holger, som skal bygge i Kronborgs Kassefat.

„Jfald han hos os bygger, saa er det dog en Skam,
 „At ingen af os Svende endnu besøgte ham.

„Kom lad os undersøge, — og er da Sagen Digt,
 „Vi skævne vil Poeten, der først kom frem med Sigt!“

Saaledes Een just taler, og neppe er det sagt,
 For ogsaa hele Toget er strax i Orden bragt.

De rustne Hængsler knage og Falken brænder rødt:
 Dybt i de dunkle Gange saa øde er og dødt.

Hvert Fodtrin lydt man hører; hist ligger Steen og Gruus,
 Og Hve og bange sværme de spygge Flaaggermuus.

Den tykke Jernport knager, nu er man der vel snart?
 — Mod Muren slaaer man Falsen, der ei vil brænde klart.

Den flamme Luft alt kjøler det hede Ungdoms Blod,
 Og Blodet kjøler atter det laade Ungdoms Rod.

Nu har de søgt saalænge i hver en Kassefat;
 Endnu en Port de aabne, — da standfer Staren brat.

Thi i det hvalte Kammer, hvor nu de træde ind,
 See de en kraftfuld Stubbe med Haanden under Kind.

I Steenbordets Flade hans Elskag er voret fast;
 Hans Ansyn ellers ligner hiin Drots ved høien Mast.

Han sidder i sin Rustning med Sværdet i sin Haand,
 Og paa den høie Pande man læser Feltens Aant.

I Drømme snart han taler, høit hæver sig hans Barm:
 „Hvor slaaer det til med Danmark? behøver det min Arm?“

„Kaf Ungerstvend mig Haanden, see min jeg rækker her,
 „Dit Haandtryk skal mig lære, hvor stærk vel Slagten er!“

Men Svenden dreier mod ham raast Døren med sin Slaa,
 For Følgers stærke Haandtryk sig Jernet bøie maa.

Da smiler han i Drømme: „den er dog ei saa svag!
 „Dg Følger Danske kommer til Hjelp paa Farens Dag!“

— Saa lause og saa blege de Svende fra ham gaac,
 Og lettere de aande først under Himlens Blaa.

De see de klare Stjerner og Maanen stor og rund,
 Mens Bølgen stumhvild vælter sig gjennem Drefund.

Janitscharen.

I.

— Zulma, ved Lyften antræ nu Skibe,
 Ude paa Søen skimter jeg fleer:
 Flaaden forsamles, kan jeg begribe,
 Afreisen snartlig, frygter jeg, fleer.
 Græske Matroser, begebe Gutter,
 Stirre med Lyft paa det svulmende Blaae —
 Zulma, kun nogle bange Minutter
 Har jeg tilbage, saa skal jeg gaae!

Forbum paa Landford bygged din Tante,
 Du skal paa Dybet den Skifte sin Tro,
 Følge som Søfugl Bimpel og Plante
 Hjernt — til Egypten, sig de jo.
 Skøret tilbage! vær nu blot munter,
 Skjændt du er dellig i Taarer at see.
 Zulma, kun nogle banke Sekunder,
 Saa maa, min Zulma, Skidsmidtsen see.

»Sig mig, er Veien lang over Havet,
 Kan jeg Egypten see fra mit Slot?
 Mangen Fregat har Søen begravet,
 Al, er blot Skibet sikkert og godt?
 See mig! mangfoldig er dennegang Faren —
 Egypterinden er dellig og smuk:
 Amurath, svar mig, vil Janitscharen
 Tænke paa Stambul, ændse mit Gul?«

»Perfekte Shawler sendte den snilde
 Kishmand igaar mig, han fra Damask:
 Ingen af Løierne klæde mig vilde,
 Farven var stedse for broget og raff.
 Sort kun, Amurath, vil jeg mig klæde,
 Læs vil jeg gaae i min Faders Gaard,
 Ikke mig pynte, ikke mig glæde,
 Børend igjen for mit Die du staaer.«

— Seer du Cypressen hist, som jeg planted?
 Liffig den staaer i en maleriff Egn.
 Den paa min Trofskab være dig Pantet,
 Og paa mit Liv dig et varslende Tegn:
 Naar den veemodigt med Bladene hænges,
 Dette betyder jeg eiffer dig ei!
 Og gaar den ud, da vlib, at ei længer
 Heller viff lever paa Jorderig jeg!

Men naar mit Træ staaer frodigt i Dalen,
 Bladene lægges i tyffere Lag,
 Og naar om Aftenen Rattergalen
 Slaaer i detø Top sit fulde Slag:
 Da er det Tegn, at karst ud af Striden
 Amurath kom, at han haver det godt,
 Og at han længselsfuld fra Pyramiden
 Stirrer mod Stambul og Julmas Slot! —

„Amurath, al! selv blomstret end Træet,
 Troer du, at dette kan være mig nok?
 Mahomeds Maane staaer jo i Ræet,
 Varslende Drømme der kommer i Flot;
 Alt jeg din Hest seer, vilb uden Rytter
 Farer den om, for at søge dig op,
 Finder paa Marken dig; snæst og lyster,
 Straber med Hoven paa livløse Krop!“

„Bosporus droner sændtligt derude,
 Jordbunden skjælver — nei, det er mig!
 Morgenens Laager Sorrhig bebude,
 Sorrhig for Hæer end for mig og for dig:
 Sultanens Throne, mumler man, ryfter,
 Setre vil Kristus, i Syd som i Nord;
 Riget styrter ved Bosporus's Ryster —
 Snart vel i Stambul Russeren boer!“ —

II.

Borte var Amurath — Julma veemodig
 Vandred hver Aften i Dalens Græs,
 Glæded sig dog, at fager og frodig
 Trivedes flest den hjære Eypress.
 Da kom til Landet en brandende Tørte,
 Glødende Jordbund gispede mat,
 Planterne savned Skygger og Rørte,
 Sparstomt faldt Duggen paa Græstørv og Krat.

Eyg var Eypressen — bladfulde Krone
 Tæredes hen af Mangel paa Regn;
 Rattergalen med klagen Tone
 Jamred over den døende Egn.
 Bleg stod Julma stirred alvorlig
 Den paa det elskede, syge Træ:
 »Sangfuglen sørger, Eypressen er daartlig,
 Amuraths Naane staaer vist i Ræ!»

»Kastet fra Sables ligger paa Balen
 Amurath vist med et dødeligt Saar;
 Julma kan ikke lindre ham Dvalen,
 Døe ham ikkun den Fremmede staaer.
 Blisnende Træ mig Sandheden siger,
 Bladenes Falmen jeg tydelig seer,
 Og fra min Amuraths Ansigt viger
 Livets Rødme nu meer og meer!»

»Dog — han aander endnu og han sender
 Mig om sin Sygdom det afdalte Bud;
 Kraften muligt tilbagevender,
 End er Eypressen jo ei gaaet ud.
 Den og de andre visnende strånse,
 Al, men dog flest den lever endnu —
 Dog fra nu skal den truende Plante
 Længer ei fylde mit Hjerte med Gru.»

Og hun hentebe hurtig en Slave,
 Døe ham at hugge Eypressen om!
 Angst da fløt fra den øde Havn
 Sangfuglen, som i Foraaret kom.

Klynkende løb en Røst fra Stammen:
 »Dræber du, Zulma, selv din Ven?
 Amuraths Lamps sidste Flamme
 Rækker du grusomt at veire hen?»

Dg der stod hun forbildet, bedrøvet,
 Græd bag det skinnende Sølvslør:
 »Sig nu paa Jorden, straffet og løvet,
 Du skal ei varse, at Amurath dør:
 Du skal den dræbende Bished ei bringe,
 Du skal ei martre mig Dag og Nat:
 Haabets Sange skal for mig klinge,
 Røstet fra dig var mig længe forbadt.»

»Bort med Barselet, bort med Tegnet,
 Selv vil jeg varse min Fremtid mig:
 Kun for en Stund er min Hndling segnet,
 Saaret han er, dog end ikke Lit.
 Kun for et Dieblit dalede i Bekken
 Zulmas Sol bag en Sky af Sorg:
 Amurath atter sidder paa Hesten
 Stirrende hen mod min Faders Borg.»

»Ja, der er smukt i Haabets Riger,
 Der vil herester jeg søge Læ;
 Meer vil jeg troe paa, hvad Hjertet siger,
 End hvad der hvistes fra dunkle Træ.
 Klæde mig vil jeg i brogede Løier,
 Smykke mit Haar med mangen Blomst,
 Dg under Sang og Slavindernes Løier
 Gladelig vente hans Atterkomst.»

»Du, som er Drot over Sol og Maane,
 Drot over Jorderigs seilende D,
 Du vil det Skabte viskelig Maane —
 Amurath er for ung til at døe!
 Bend dig til dem med de hvide Loffer,
 Bend dig til ham, der af Livet er fæd,
 Men hvor sig Ungdomskræfterne fløtter,
 Der lad ei Dødsenglen dale ned!»

III.

Styrtet fra Fæsten Amurath ligger
 Bentende Døden paa Balpladsens Eng;
 Sabeln var skarp og Haanden var fister —
 Snart springer Livets dirrende Stræng.
 Zienden medlidende bær ham til Leiet,
 Saaret er dybt og Feberen vild —
 Søvnløs paa Leiet sig Amurath vælted,
 Dg paa hans Hjerne det brændte som Ild.

Endelig sønked sig Søvn paa hans Pande,
 Søvn vel, men afbrudt af Drømmenes Spil;
 Mørke Fantomer fra Løgnens Lande
 Kom og forsvandt og nye kom til.
 Men naar den ængstende Drøm jeg maler,
 Den, som kvalte hans Kændebrag,
 Trøster jer ved, naar hans Stjerne daler;
 Stjernens Forsvinden bebuder — en Dag!

Først ham tyktes, at sjernt i Haven
 Zulma stod, han fornam hendes Røst;
 „Amurath ligger kold og begravet,
 Bølge jeg vil mig en levende Trøst;
 Sukke jeg vil ei meer for den Døde,
 Af min Erindring jeg sletter ham ud;
 Livet tilhvipler mig Ord saa søde,
 Jeg vil ei være Beenradens Brud.“

Dg han saae, hvordan hun i Haven
 Stirred med Had paa Cypresen hen,
 Dg han hørte, hun kaldte paa Slaven,
 Død ham at splintre og lappe den.
 Amurath hørte Sagen hvine,
 Amurath hørte Drens Hug;
 Da fortraktes den Sovendes Mine,
 Dg fra hans Bryst løb klagende Suf:

„Strammer du Fuglen, Zulma, fra Reben,
 Den, i hvis Sang vi vor Glæde fandt?
 Dræber du, Zulma, hvad Kjærligheden
 Plantede som et Trostabsplant;

Hører du ikke min Røst fra Stammen :
 Dræber du, Zulma, selv din Ven ?
 Amurats Lamps sidste Flamme,
 Ræner du grusomt at slukke den ?"

Drømmen forandrede. Zulma for Spillet
 Ordned sin Dragt — han fornåm hendes Ord :
 "Skulde jeg sørge fordi han fællede ?
 Skal jeg gaae fort som den sorte Jord ?
 Nei, jeg vil gaae i de brogede Tøier,
 Blomster skal smykke mit deilige Haar !
 Dansen, veed jeg, min Skønhed forhøier —
 Vel ! Tambourinen jeg muntert slaaer !"

Da forbandede han sine Dvaler,
 Barst han reiste fra Volkeret sig :
 "Smykker du dig med perlske Shawler,
 Nu da Forslaget vades for mig ?
 Sortklædt, Zulma, høitidelig lovte
 Du mig at gaae i din Faders Gaard —
 Nu transfer Demantbæltet din Pøste,
 Purpurfloden din Jodsaal naaer !"

"Dg medens Amuraths Livskraft svinder,
 Nedens min isenede Darm bliver trang,
 Danser i Kreds af muntre Slavinde
 Zulma ved Tambourinens Klang !
 Dans paa min Gravhøi, du som mig baared,
 Styrkt saa deri — bliv Beenradens Brud !" —
 Dg han rev heftigt Bindet fra Gaaret —
 Blodet og Livet strømmed da ud.

Corbisten og Fluen.

Corbisten travler af mørkten Hul
 Med fire Binger saa prude.
 De to de vare som sorten Kul,
 De to som Glar i en Rude.

Dem havde han pudset med megen Bæf,ed,
 Alt med sin bageste Kralle.
 At beise til Fluen saa frunk han red;
 Den elsked han over Alle.

Af Flødepotten søber saa net
 Den liden og vedre Flue;
 Saa flyver hun rundt omkring Speilet let,
 Hovmodig ret som en Frue.

Corbisten sætter i Stuen ind
 Alt paa sine fire Binger;
 Han klapper den Flue ved liden Kind,
 Og det med sin smudsfige Zinger.

«Ejhn Jomfru! imens I qvæder saa blødt,
 Ret som Ziolenes Strånge,
 Gift Eder med Døfsen, saa ganger det sødt,
 Vi kunne da spille for Penge.»

Hun visler sin Kind med Høbberne smaa:
 «Jeg tæller for sig en Døder;
 Starnagere passer jeg lidet paa;
 De bære saa smudsfige Klæder!

Du Storskeensfeier ei komme mig nær!
 Flyv til din Røbbing derude!
 Hvor Røget du roder paa Krybs og Døer,
 Alt med din lullede Snude.

Jeg lyser Jomfruens Barm saa fin,
 Jeg danser paa Kongernes Kæser,
 Jeg spiser Sukker og drifter Bijn;
 Ad dig, du Stodder! jeg blæser."

Beileren tabte for Hast sit Betr,
 Han suurrer og summer og brummer;
 Den Spee han tog sig saa meget nær,
 Og krøb ubi Jorden af Rummer. —

Sommerfugl sidder paa Lillen prub,
 Alt ubi sin blommede Kjole;
 Da Fluen flyver i Haven ud,
 Hun vilde sit Ansiget sose.

Og da hun saae det pralende Dyr,
 I de rige forgyldene Klæder,
 Da brød hendes Hjerte strax i Fyr,
 En Eftrovens Bise hun quæder.

Den Spraglede slog med Raaben om Jod:
 "Hvad tænker du, fattige Lerne?
 Du Møllergæner! Jeg er for god
 Til at stifte med dig af en Kiærne.

Du løber, som Ratten, Levning af Fad,
 Hvor de Skjæget mon væde;
 Dig følger hver Mandes Foragt og Fad,
 De gjerne med Stoen dig træde.

Jeg patter af det Alabasterbryst,
 Som Lillens Hjerte omhvælver;
 God Ruus af Draaben jeg drifter med Lyst,
 Som aarle paa Roserne skjælver."

Fluen gif næsten fra sin Hørfant,
 Hun maatte sig skamsud lifte.
 "Nu faaer jeg vist aldrig nogen Mand,
 Hvi tog jeg ei den Torbiste!"

Til Vinteren var hun en Jomfru graa,
 Som Alderen hædlig ratted;
 Da kunde hun intet til Føden saae,
 Hen til Lorbisten hun latted.

Han eied i Nædding en Stue varm,
 Luunt sad han der inden Bægge;
 Da sagde den Stue ussel og arm:
 »Her er vel Plads til os begge?

Jeg elsker jer saare, den Tale er sand,
 Kan I jer Kjærlighed mtudes?
 Lorbisten er en fornuftig Mand,
 Som saare sielden forblindes.»

Han sagde: »I pakke jer fra min Dør,
 Eders Klæder ere saa pene;
 I husker jo nok, hvad I sagde mig før?
 Jeg gjør dem s'gu vist urene.»

Agnes Bernauers Vise.

Hertugen sad udi Høienloftsstol,
 Det var paa den hellige Julefest —
 Mens Skjaldene quab og den fulde Potal
 Omvanted i Krebsen fra Gjest til Gjest.
 Da traad en Ridder i Salen ind,
 Og Hertugen klapped paa Skarlagens Skind:
 Kom hid, Herr Pilsbebrand! Eld ved min Elde,
 Og meld mig paa Stand,
 Hvad i fremmed Land
 I saae, der værd er at vide.

Dybt neier for Hyrken den Fremmede sig,
 Med hoviske Riner og taler saa:
 »Ei meget, min Hertug! er handet mig
 Paa Beien, der værd er at agte paa:

Dog, hvad jeg saae i jert eget Land,
 Heel mærkeligt var: En Riddermand
 Af fyrsteligt Blod har stentet en Kvinde
 Af Folket sin Haand,
 Og ved saadant Vaand
 Bessjæmmet sit Ravn og sit Minde."

"Hvad?" — raaber Fyrsten med luende Blif
 Og knuger i Brede Solbægeret fladt:
 "Hvem er den Uelsing, der saadan en Klif
 Har paa sit Ravn og sin Vre sat?"
 "Det er, min Drot! Eders egen Søn!
 Herr Albrecht har nylig ægtet i Løn
 En ringe Borgers yndige Datter,
 Og gjort sit Skjold
 Og sin Stamme bold
 Til Gjenstand for Føbelens Latter!"

Den Gamle blegner og blusser igjen,
 Og hviner og stummer af rasende Harm:
 "Op, op, Herr Marskalk! J ride mig hen" —
 Saa snos han — "til Staubring med væbnet Arm.
 Lag med mine bedste Kæmper og bring
 Med Eder tilbage den frække Ting;
 Og agter ei han, hvad hans Fyrste byder,
 Med Sværdet J slaac!
 Ei spare J maac
 Det Blod, ham i Karerne spjder!" —

Og Marskalken lste saa suus affied;
 Ham fulgte vel hundrede skaalkæbte Mænd.
 Fru Agnes sad i sit Kammer og græd,
 Herr Albrecht var draget til Kampleg hen;
 Og som hun nu sørged med Haand under Kind,
 Traad Marskalken stout ubi Kammeret ind:
 "J drage," — udbød han — "min ædle Frue!
 Til Hertugens Slot,
 Det lystet vor Drot
 Sin Sønneqvinde at stuc!" —

Fru Agnes blegned og Hænderne vred:
 „Nu hjælp mig Gud og end min Sorg!“ —
 Saa stæbte de hende i Gaarden ned,
 Dg joge affted til Hertugens Borg;
 Der blev hun stillet for Ketten paa Stand,
 Dg dømt, som en Dæv, til at sænkes i Vand.
 Ei Laarer kunde den Grumhed smelte,
 Ei Skonhedens Pragt,
 Ei Ustylds Magt,
 Ei Roret, hun bar under Vælte.

Bilde bruser Isaren Borgen forbi,
 Den gabende Fjebel langs Strømmen flaaer;
 Den Skjonnefte skal styrted deri,
 Alt flaaer hun paa Broen med flagrende Haar,
 Med bundne Hænder hun synker paa Ræ;
 Da rækker en Munk hende Korsets Træ,
 Dg, medens hun lyser Forsonerens Bunde,
 Paa Hertugens Dug
 Hun styrted ud;
 Selv Døddelens Laarer runde.

Men mindre grumt Elementet var,
 End Bayersfyrtten. Det mildnes paa Stand;
 Ukkadt det til Bredden den Indige bar,
 Dg lagde hende paa høiden Sand.
 Da raabte Hertugen gram i Du:
 „En Troldebind er hun, det see vi nu!
 Men kan hun ei synke, saa skal hun brænde!“
 Da bad hun til Gud,
 Dg styrted' sig ud;
 Dg Dølgerne favnede hende.

Fyrst Albrecht rider fra Kampleg hjem;
 Paa Veien han møder en Pilgrimsmænd:
 „Hvad, Pilgrim! saae du, hvor du kom frem?
 Hvad veed du at melde fra fremmed Land?“
 „Ei Nyt i fremmede Lande jeg saae,
 Men her saae jeg sænkes i Dølgen blaa

En Fyrstes Hustru i Baand og Klæder;
 Fru Agnes det var,
 Som Dølgjerne bar
 Til Himmels evige Glæder."

Fyrst Albrecht stinged sin Pest i Darm,
 Saa Blodet drypped i Gangerens Spor:
 Af Fevnløst flammed hans brændende Varm,
 Til Lubvig, sin Faders Fiende han foer:
 "For Eder" — udbød han — "i Ledingsfærd
 Mod Bayerns Drot er min Arm og mit Sværd!"
 Saa drog de Evende omkring saa vide,
 Med Nord og med Brand
 I det hele Land,
 Den Hertug til Jammer og Dvide.

Dg mange Stæder i Røg og gylt,
 Dg mangen Borg sank i Aske ned,
 Dg mangen Kæmper sit Dødsfaar fit,
 Dg mangen Svend ubi Græsset bed,
 For Fevnen var mættet i blodig Færd,
 Dg Albrecht igjen stal i Valgen sit Sværd.
 End mindes Landet den Dag med Smerte,
 Da Hertugens Søn
 Boriffjenkte i Løn
 Til Borgerens Datter sit Hjerte.

Anud den Store.

Rong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;
 En Perre, drabelig og stærk og hulb.
 Den danske, brittiske og norske Krone
 Var smeltet sammen i hans Krones Guld.
 Høit i hans høie Sal klang Sarpens Tone;
 Thi Skjaldens Varm var af hans Jdræt fald;
 I Kirken selv lød Hymner til hans Ære,
 Thi han-uddredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankfuld i Sind,
 Et blussed Læben, som hans Fyrpurklæde,
 Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
 Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde;
 De sundne Dages Ibræt saldt ham ind,
 Da monne bittere Laarer Diet vøde.
 Al! sukted han, min Gud! kan du forgjette
 Min Synd! Kan du mit Regnebræt udflette?

Min Ungdom svandt i Stoltbed og Foragt,
 Kjæl frem jeg gif; al! nu jeg modløs græder.
 For at forstærte mig den stolte Magt
 Forbandt jeg mig med Eadril, den Forræder.
 Den djarve Ulf i Kirken blev ombragt,
 Hans røde Blod end Altertavlen vøder;
 Et bløt med Sværdet, tidt med mørke Ræsker
 Jeg vandred frem — nu det mit Hjerte krænker!

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
 Min raske Ungdom blot sit Værl begyndte;
 At blive Danmarks gamle Krone værd,
 Det var den Tanke dog, som frem mig flyndte.
 Og derfor stormed jeg i Perrefærd,
 Og derfor Feltens Spøsel, Kamp, jeg yndte;
 Da aabned sig mit Hjerte for din Stemme,
 At hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trofæls sad,
 Med blege Kinder og med Graad i Diet,
 Mens hen ad Bænken i den lange Rad
 Guldhornet gif og Hvermand var fornøiet,
 Da treen en Skjald for Kongen frem og qvad:
 „Min Konning! hvor er den, som Du, opphøiet?
 Du tvang det stolte Nordes ubstrakte Lande;
 Ustraffet Ingen tør dit Bud modstaaende.“

Laalmodig, uden Farme, hørte Knud,
 Fra denne daarlige, forvovne Tale.
 Svad Skjalden qvad, det raabtes snarlig ud
 Af hver en Ridder i de blanke Sale.

Da blev den gyldne Stof paa Kongens Bud,
 Ført ned fra Borgen gjennem grønne Dale,
 Til hvilken Strand, hvor stolt og langsomt Bandet
 Døit fylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med sneenbefatte Baand,
 Det tunge Slavind ved sit Bælte spænde.
 Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
 Han monne sine Fjeb mod Havet vende.
 Hvad Tante der besøgte Kongens Aand,
 Hver Hofmand snuste nu med Digen hende;
 Men Kongen taug og vandreb med sit Følge
 I Purpurkaaben mod den hvilde Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
 Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
 Ei hvor bestandig Bølgens Brud mon vøde
 Det ramme Tang med sit skumklædte Band;
 Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
 Paa den for fjerne, den for høie Strand,
 Men der, hvor Pilen med sit Hoved hængte,
 Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
 Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
 Med dig, o Sø! min Bølge er begavet;
 Thi lyd din Herre! Ei du nærme dig.
 Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
 At til min Fod den aldrig vover sig.
 Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,
 Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gif den stille Bølge
 Sin vante Vel, den end bestandig tog,
 Af sin Natur den intet mon fordsøge,
 Det ene Bølgeflag det andet jog.
 Med Otte kom det Niende i Følge,
 Der stærk og svanger op mod Kongen slog;
 Ei til hans Fødder blot den op sig trængte,
 Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
 Og brød med Taarer høit saalebes ud:
 »J Sandhed, hver en Christen burde vude,
 At der er ingen mægtig uden Gud!
 Han grundet Jorden, han lod Havet gilde
 I evig Verel ved sit stærke Bud;
 Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
 Rob hans er al min Bælde saare ringe.»

Med disse Ord han Kronen af sig spændte,
 Af Guld og Kærligene stor og svar,
 Derpaa han sine Fjed fra Havet vendte
 Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
 Der knælte han og hver sin Synd bekendte,
 Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
 Paa den Korsfæstede i Martyrquibden
 Han Kronen satte, bar den albrig siden.

Havfruen og Kongen.

Paa Skærene skjon Havfru sad,
 Af Gjorden gaaer en Snekke,
 Hun jævner Bølgen ved sit Dvad,
 Thi Kongen skaer paa Dække,
 Han stuer hen ad fjerne Hav,
 Hans Du er alt ved Herrens Grav.

Skjon Havfru reiser sig og skaer
 Paa høie Klippetafte,
 Og stirrer paa hans gule Haar,
 Som bølger om hans Nakke,
 Og stirrer paa hans hvalte Bryst,
 Saa hvit som Ekum ved Klippelyst.

»Lad kun, lad kun til Jorsfal skaae
 Hen over saltten Bølge!
 Saa vidt, som den er told og blaa,
 Skjon Havfru dig skal følge,
 Thi, favre Konge, langt fra dig
 Den Bølge brænder, brænder mig.

Naar Dagen stiger frem igjen
 Og naar Syvstjernen skinner,
 Hvor mine Fiske smutte hen
 Med vobre Søloerfinner,
 Jeg smt og tro skal følge dig,
 Thi ellers Bølgen brænder mig.

Dg paa en Hval affied hun foer,
 Den var saa deilig spættet,
 Om hendes Foster hang en Gjord,
 Af Perler sammenskettet,
 Med Sølvskjæl hun dækket var,
 Guldharpn hun ved Gjorden bar.

Frem i hans Kjølvand tro og fro
 Til Silelei hun svømmer,
 Og hvergang Kongen gaar til Ro
 Dg sødt paa Hyndet drømmer,
 Derude paa den Bølge blaae
 Hun Harpen sagtelig mon slaae.

Saa følger hun til Nykkegaard
 I ubekjendte Bænde,
 Dg naar den Njød til Randen staaer
 I Kongens gyldne Rænde
 Dg han den løfter til sin Mund,
 Paa høie Dønning danser hun.

Men da han nu til Jorsfal drog,
 Skjøn Havfru blev tilbage,
 Ved Nykkegaard hun Harpen slog
 Til Eikvods kjæle Klage,
 Dg Børringer fornam med Fryd
 Ved Dagens Port den Havfrues Lyd.

Hun aldrig reiser Bind og Beir
 Dg intet Skib nedsender,
 Skjøn Havfru er saa sm og kjær
 Dg kun paa Kongen tænker,
 Dg see! tilbage kommer han
 Som Pilgrim fra Jøra'ls Land.

Et lidet Billede han bær
 Dg tidt til Læben trykker,
 I Guld og Sølv det fattet er,
 Sit Dyrk dermed han smykker.
 Det er den rene Himmels,
 Som saae sin Søn paa Korset bœ.

Hist ved den helligholdte Grav
 Ham Een af Munkeskaren
 Det underfulde Billede gav,
 At saae ham bi i Faren.
 "Saa længe som mit Sværd og Skjold,
 Det være skal i tryk Behold."

Skjøn Havfru stirrer vidt derpaa,
 Den Bølge hende brænder,
 De Sølvskæl blir mørkeblaae,
 Mod Norden hun sig vender
 Dg synger rædsomt Efterskvad —
 Dog Eftov seirer over Fad.

Skjøn Havfru tro, men ikke fro,
 I Sneffens Kjølvand svømmer,
 Men naar nu Kongen gaaer til No
 Dg gyldne Rande tømmer,
 Hun Parpen ikke høres blaae
 Dg danser ei paa Bølgen blaae.

Saa følger hun til Norges Kyst.
 De vilde Vinde sove
 Dybt i dens Kløfter, alt er tyft
 Paa Ager, Bjerg og Bove.
 Med Maanen alle Stjerner smaa
 Redstige i de Bølger blaae.

Skjøn Havfru staaer paa Havets Spell,
 Ved Foden Hise spille,
 De folde sig, de slappe Seil,
 Dg Snefften ligger stille,
 Den Styrmand blunder ved sit Roer
 Kun Kongen vaager end ombord.

Med lille Beemod af sin Barm
 Pan Billebet fremtager,
 Dg kysset det saa andagtsvarm,
 Dg fromme Sulle drager:
 „O Himmels! du førte mig
 Tilbage til min vante Sig.“

Brat slaer Hjon Pavsru Strængens Guld,
 Da daaner alle Glæder,
 Over Tone er saa jammerfuld,
 Randtom Naturen græder,
 Dg Kongen slaer med bæmpet Haand,
 Det Billed slipper af hans Haand.

Med hellig Stræk udspringer han
 Klenodiet at hente,
 Men pludseligt med Etskovsbrand
 Den Pavsru ham omspændte,
 Hun gynger ham paa Vølgetop
 Dg alle Storme vaagner op.

Men ved det første kosde Kys
 Hun paa hans Læber trykker,
 Den blide Sjæl hun suger løs,
 Dg ned i Hædet dykker;
 Det stormer, Snekken gaaer i Dvæg,
 Dg Hvalen leger med dens Bræg.

Skoiteloberen.

Fra Træet Almens Blade
 Faldt ned for sagte Bind;
 Over den glatte Flade
 Sig spredte Naanens Skin.

Den ranke Yngling rentte
 Paa tynde, glatte Jern;
 Saae paa det Lys, som brændte
 I Borgen hist, saa fjern!

„Endnu hun sidder oppe;
 See Straalen skinner mild,
 Gjennem de hvide Toppe
 Til Isens Maaneild.
 Endnu hun ikke sover;
 At tænker hun paa mig?“
 Den ad de frosne Bøvær
 Han henrykt skyder sig.

Sødtblussende han søvner
 Ud paa den glatte Bæi.
 Det Lys, som hisset bærer,
 Hans Nie slipper ei.
 Hans Darm det gennemflammer,
 Han føler ei til Kulb.
 „Der sidder hun i sit Kammer,
 Og sætter det lyse Gulb!“

At! mens hans Hjerte luer,
 Da pønser lumste Død.
 De brast, de tynde Bøvær,
 Han sank i Havets Skjød!
 Medvundtom Bølgen hæver
 Det blege Hoved op.
 Lyset saa roligt bærer
 Endnu fra Skovens Top.

„O Emma! hører du ikke
 Mit Dødsul i Nattens Vind?“
 Med matte, bruskne Blitke
 Han stirrer i Lysets Skin.
 Derpaa han langsomt dukker,
 Over Isen Bølgen flaaer.
 Sig Lyset i Borgen slukker,
 En Sky for Maanen flaaer!

Kield Stub.

Med Floiels Due, med Isograae Skæg
 Og langé sorte Kappe
 For Føllet, som sad inden Kirkebæg,
 Op over den høie Trappe,
 Der gik Hr. Kield, af hellig Bog
 De Læster at forklare;
 Med hellig Jæver i Stol han slog.
 De Synder ei vilde han spare.

I Frankers Land og Ganger-Rolfs Egn
 Hr. Kield havde baaret Sværdet,
 Hans Pande bar endnu Mærketegn;
 Fra Ungdoms Tid saa hærbet
 Hr. Kield var lidt at spørge med;
 Hr. Hannibal Manden kendte;
 Thi kaldte han Kield af Kirken ned,
 Og saa til Manden sig vendte:

Hr. Kield! I see, hvad Tid her er:
 At Evesften er rundt om paa Hærde;
 Vel have vi samlet en Bonde-Hær,
 Men Saa den at føre er' lærde —
 I Kongens Navn! for Føbeland,
 Hr. Kield! I Sværdet gjentage!
 I være for Grandferne Tilspynsmand!
 Hr. Ganner skal med eder drage.

Hvor Brand har været, i Aste varm
 Tidt ligger en Gnist tilbage;
 Saa lumrer der noget Hr. Kield om Varm,
 Og stryger han sig om Hage: —
 Hr. Hannibal! — da jeg var ung — —
 (Nu pegte han paa sin Stramme)
 Men nu er Haanden for Sværdet tung,
 Og borte er Ungdoms Flamme;

Dog Røden raaber — og Bee den Mand,
 Som Hjelp i Røden nægter!
 Saa taler Dr. Kielb, og strax paa Stand
 Og Rappen fra Skulder han hæfter; —
 Saa lader han sable sin Ganger graa,
 Tolv Svende ved sin Elde,
 Tolv Svende, som var at forlade sig paa,
 Dem byder han hos sig ride.

Med disse ved Side og følgende Trop
 De usikre Landets Grændser
 Fra Bahus til øverste Trøndelag op
 For fremmede Skotrolb han renser;
 Der var paa den Strækning intet Hjelb,
 Den tordnende Præst jo besøgte;
 Til Kjernen af Sverrig om norske Dr. Kielb
 Gif rundt om i Dalerne Rygte.

Den Feide endes, sin Rytterhest
 Nu lader Dr. Kielb affable;
 Sin Rappe gjentager den skjætte Præst —
 Lad høre, ham nogen tør dable!
 Siig nu: den norske Præst kun sjaaer
 For Alter sit Offer at tage!
 Nei, kaster han Rappen, forvist jeg spaaer
 Dig ingen hellige Dage.

Taf, norske Præst! taf nu din Gud!
 Naar nu du færdes om Bjerge.
 Ei nødes du drage med Sabel ud,
 For Fjædelandet at værgje.
 Kan Dalens Præst ei vinde Roes,
 Om han ei er Følger Danske?
 Til Urter at sankt og Korkemos
 Behøves bel ingen Staalhandske.

Ei freisfende Ryttere sigter du paa,
 Du gode Dr. Hans paa Eger!
 Kun freisfende Fluor og krybende Smaa,
 Paa dem kun med Raalen du peger.

Du arler ei Sobel, du arler ei Skind,
 Du arler kun Messefforte,
 Du trænger dig ei over Grændsen ind
 Og banker paa Sverriges Porte.

Men rygtedes vidt den gamle Kield,
 Ei mindre om dig gaaer Rygte,
 Selv Sverrige ønsker dig Liv og Hælb,
 For dig har det intet at frygte; —
 Ja Hælb dig følge paa hver din Færd,
 Om Bjerge, i Dale, ved Strande!
 I Kollens Die vel lyser dens Bærd,
 Com Rundskab udbreder i Lande.

Den danske Soldat.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
 Der nylig gienløb af Kampen,
 Hørte man kun et Gidp, et Drøn,
 Og en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
 Thi Krigens blodige Bildehed
 Maled' endnu sine haarde Træk
 I Nattens ustabige Stilhed.

En Sønderlyde fra Flensborg stob
 Midt paa den vilde Slette.
 Han holdt ved Tømmen sin Hovedsmands Hest,
 Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
 Af et muntert, frimodigt Hjerte.
 Plads for sig selv, og Ingen for nær,
 Det var alt hvad hans Hu hængerte.

Han kasted' Diet paa Bølpladsen hen,
 Paa de Saarede, paa de Døde.
 Rangen, der nys var saur og sün,
 Naatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
 „Jeg seer, mig Lykken har soiet.
 „Plaged mig ei en ulidellig Tørf,“
 „Saa var jeg af Hjertet fornøiet.“

Han saae omkring sig. „Harde jeg nu,
 „Heden og Tørsten at lindre,
 „Et eneste Kruus af vort Kiønsborger-Ø!
 „— Men jeg faaer vel nøies med Vindre!“

Han fik da tilfødt — Gud vide, hvordan —
 En Flaaske med Øl, men sulted':
 „Evenskerens Øl er lovlig tyndt;
 „Lad gaae! naar kun Tørsten er slukket.“

Begjærlig satte han Flaaskens Hals
 Til Munden, lænet tilbage —
 Da trængte med Gæt til hans Øre hen
 En Bøn og en vaandfuld Klage.

Han saae til Siden. En svensk Dragon,
 Strakt hen i Sandet, han stued'.
 Benet var ynkelig stude ham fra —
 Bed at see det Soldaten grued'.

„Giv mig en Drik at lædse min Tørf!“
 Saa vaandede sig den Arme.
 „Tag,“ raabte Soldaten, „tag det Alt!
 „Der maa jo en Steen sig forbarne.“

Dg han bødte sig til den Saarede ned,
 Dg holdt ham Flaasken til Munden.
 „Drik, Kammerat! det er vel dig undt.
 „Hvor gaaer det? Smerter dig Bunden?“

„Din Staffel! du trækker kun tungt dit Beir;
 „Kom, lad mig løse din Trøst.“
 Men Svendskeren stirrer paa ham saa stot,
 Med et ondt, et heugjerrigt Dje.

Dg da han seer sin Hende saa nær,
 Da betager ham Had og Smerte,
 Dg han griber Piskolen og trykker løs
 Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
 Der ynktes ved Andres Døds;
 Dg Synberypden stod holden og heel,
 Dg Ruglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet foer op:
 „Din Kjaltring! Du vil mig forrafte?“
 Men, da han nu mærked', han var i Befold,
 Saa greb han atter sin Flaaske.

Dg han stille sig rolig hen paa sin Post,
 Dg læned' sig op til Pesten,
 Lønte saa Flaasken til Hælvtten ud
 Dg rakte Svendskeren Resten.

Han høied sig atter og loe saa smaat;
 „Det skal være din Straf, at vi dese.
 „Havde du holdt dig i Skindet smukt,
 „Saa kunde du drikke det Hele.“

— Det var den Hævn, han nseiedes med,
 Efter hvad Sagnet os melder.
 En Dannemands Hjerte skaer dobbelt frit,
 Naar Krøniken slikt fortæller.

Den danske Konge erfoer hiin Daad.
 Soldaten han flux lod kalde,
 Dg glad tilmode, med kongelig Gunst,
 Han talede, høit for Alle:

»Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
 »Til at ables det ikke trænger.
 »Kun for at binde dig end mere fast,
 »Suldheden jeg om dig hænger.

»Dg til Grimbring, at nys din Du
 »For Medynd og Høimod stod aaben,
 »Du bære herefter adeligt Skjold,
 »Med en halvfuld Flaſke til Saaben!«

— Saa lyder Sagnet. I Hensborg By
 Soldatens Aftom mon være,
 Dg holder den simple, trofaste Svend,
 Deres Stamfader, høit i Vre.

Elshovsleglet.

Hvi taler sig den Ridder træt,
 Dg segter med sin Hjerbare,
 Med Diet fuldt af Laarer?
 Hvad er det for en Trolddom vel,
 Som saa hans Kraft bedaarer?
 Ned kaster han sig som en Træl
 Paa Marmorflisens Aarer!

Hvad mener hun den Frosen sin,
 Som for ham flaaer i hviden Lin,
 I Kløil og Gylbenkytte?
 Om Raffens stelte Sneestreb flaaer
 En Kranke af Loffer tykke,
 Et Smil om røde Læber flaaer,
 Om Mundens Perlesmykke.

»Du tænker vel, din Tales Magt
 Mit Hjerte har i Lænker lagt?
 Før først, hvad jeg vil byde!

Et Har din Ekkebø være stum!
 Ei mindste Ord tør lyde;
 Og synes dig min Lov for grum —
 Saa kan du den jo bryde!

Get Har du taus betænke skal,
 Hvad du har talt i denne Sal
 Din Amors Pils og Kerte;
 Kuns Dielast tør bringe Gud
 Om Glæde og om Smerte;
 Og vil du tale til din Gud,
 Han hører nok dit Hjerte.

Du trofast er i Sind og Du,
 Men Lungen er saa svag; — for nu
 Dens Svagbed ei at friste,
 Et Segl jeg sætter paa din Mund,
 Al, lad det ikke briste!
 Thi er du stærk til Prøvens Stund,
 Det bliver ei det sidste!"

Da bølser hun sig smidig, rank,
 Saa ned om Begges Kinder sank
 Et Telt af Lokker bløde;
 Som vilde de ret holde Bagt
 Bed Mundens Ekkebømsbøde;
 Og strax ved Kyssets Tryllemagt
 Hans Luges Liv udbrøde.

Han reiser sig med sorgfuld Aand,
 Farvel han vinker med sin Haand,
 Han tør et Ord ei vove;
 Sin Hest han later sadle brat,
 Thi gjennem Dal og Stove,
 Som Graven taus, end samme Nat
 Han ride vil til Høve.

Før talte han som trofast Ven
 Til Sangeren, og klapped den
 Paa Hals og strøg dens Manke;

Ku sad han taus, de matte Blid
 Han lod mod Himlen vante;
 Thi til den stolte Krøen gik
 Enhver hans Hjertes Lante.

Den skumle Rand, som kuns er glad,
 Naar den kan stille Hjertet ad,
 Som rænkefuld omsvæver;
 Fra hver en smigrende Gestalt
 Til ham sin Røst det høver,
 Gjør snilde Spørgsmaal overalt,
 Og listigt Svar udtræver.

Rundt Kristeren omringer ham:
 Fra Naanens gyldenrøde Ram,
 Fra Aftnens Purrpurbræmme,
 Fra Dorgen med sit røde Tegl,
 Der suumt i Stovens Gjemme
 Sit Ansigt seer i Soens Speil,
 Som loffed mangen Stemme.

Hver Rose med sin søde Lugt,
 Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
 Hver Bæl i grønne Dale,
 Hver Stjerne i den blanke Trop,
 Som staaer i Himlens Sale,
 Hver Rattergal i Lindens Løv
 Som friske til Tale. —

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
 Der pranger med hans Ribberkjold,
 Med Taarn og Marmortinder;
 Men mat og sum i Slottets Hal
 Hans Lyende ham finder;
 De komme kun ved Klokkens Ralb
 Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen naadigt sender ud
 I alt sit Land et Herrebud, —
 Han holdt ham høit i Vere:

»Hvo som den dumme Ridders Mund
 For Tungebaand kan skære,
 Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
 Kan ønske og begjere!«

Frem faaer de røde Lægers Flok
 Saa travlt, med stærke Urter nok
 De vil hans Lunge qvæge;
 Vel mægte de en grusom Got
 Yaa Flugten at bevæge,
 Men endnu er den Art et groet,
 Som Elfskods Dval kan læge.

Og Præsterne, den sorte Pær,
 De træde nu hans Leie nær
 Med Lys og Band og Bønner;
 Vel mægte de at mane ud
 De fule Mørkets Sønner,
 Mens kun med Spot din lille Gud
 Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
 Af mystisk Kunst i Stov og Krat,
 Man til hans Leie kalder;
 De skimle til med listigt Blik
 Af hvert et Køn, hver Alder,
 Men deres Kløgt et holder Stik,
 Thi Siimheds Segl et falder.

Da melder sig en gammel Noer,
 En Signefone, som med Ord
 Og sære Tegn helbreder;
 Hun ved en Stof, i Pjalter foøbt,
 Den matte Fod veileder;
 Men hendes Raad var dyrefjøbt, —
 Hans Paand hun sig udbeder.

»Min Jøse bærer hundred Aar,
 Men, hvis jeg Ungerføvenden faaer,
 Min Vaar vil attér grønnes;

Saa hvædet mig min Ekeheds Røst,
 Dg derfor kan det skønnes,
 At, skal mit Raad ham bringe Trost,
 Med Guld det ei kan lønnes."

Hun træder langsomt til ham ind,
 Mens Bennerne med ængstligt Sind
 Sig om hans Leie støtter;
 Hun standser tankefuldt og tyft,
 Saa sagte til ham rokker,
 Hun lægger Haanden paa hans Bryst,
 Dg stryger bort hans Loffer.

Hun bøier over ham sig hen,
 Dg siger: "tal, min Ungersvend!"
 Dg kysser ham paa Munden;
 Da — ved den Gamles Diefast, —
 Bar flux hans Dval forfunden,
 Thi Elfskopsseglets Lante kraft,
 Som holdt hans Tunge bunden.

Bort kasted hun den sorte Dragt,
 Dg stolt hun stod i Skønheeds Pragt
 Med Diets Tvillingstafel;
 Han førte glad sin unge Brud
 Til Herrens Tabernakel,
 Dg prisste henrykt der sin Gud
 Dg Kjerlighedens Mirakel.

Quarinos.

Der stod en Strid ved Ronceval,
 Det var en blodig Færd,
 Thi Christne faldt uden Tal
 For Saracenersværd;
 De ædle Løve sank ned ved hinandens Side,
 Dg Carloman græd Blod af Sorg og Døide.

Guarinos, Frankrigs Admiral,
 Med tusind Rorer stred,
 Til møt af Blod hans Dyrndal
 Af trætte Hænder gled,
 Til møt af Solens Brand og Dagens Hede
 Svy Rorerlunger ham til Laarnet lede.

De kaste Løb paa bredden Bord,
 Da blev han Marlots Træl:
 „Mært, sagde Fyrken, paa mit Ord,
 Og overvei det vel,
 Jeg giver dig, hvis du vil Christus svige,
 Min Datter og det halve af mit Rige.“

„Og hvis du mig en Berden bød,
 Med al dens Herlighed,
 Jeg svog ei ham, som Angst og Død
 For mig paa Korsset led;
 I Nødens Stund vil Herren sig forbarme,
 Jeg kaster mig med Tillid i hans Arme.“

Og i et Fængsels mørke Braa
 De støde Pøsten ned;
 Der skal han, tung af Lanker, staae,
 I Band til Beltested:
 „Staae, raabte Marlot, der din Gud til Hre,
 Staae der, til Ormene din Krop fortære!“

Men Dage ginge, Dage kom,
 Kom Sanct Johannes Fæst!
 De Christne bare Galgant om,
 De Rorer Myrteqvist:
 Men Marlot lod i Sansuennas Haller
 Forsamle sine Pølte og Vasaller

Og høit i Sky opslåte han
 Til Maal Korsfanen blaa;
 De kaste Svyd, men ingen kan
 Det Maal til Jorden staae;
 Da vredtes Fyrken, sønderrev sin Raabe,
 Og lod Herolder overalt udraabe:

»Saa sværger Marlot, Russefmand!
 Læg Mærke til hans Eed:
 Ei Brød skal ædes i mit Land,
 Før Korset kastes ned!«
 De kaste Svyd igjen, men Fanen svæver
 Urørt i Sky; af Harm Kong Marlot bæver.

Dg gjennem Fængslets tykke Muur
 Den vilde Lummel trang;
 Forbauset i sit Fangebuur
 Den æble Pelt opsprang:
 »Hjelp Gud! er Carl med sine Elarer kommen
 At kalde Korsets Fiender til Dommen!«

»Dit Haab er tomt, forborgne Træl!
 Skreg Bøgt'ren, gram i Hu,
 Din Carloman erindrer vel
 Bort Ronceval endnu;
 Den Larm er Klungen ei af brudte Klæder,
 Med Ribberspil til Sanct Johannes hæder.«

»Et Maal lod Kongen reise op,
 Korsfanen høid og blaa;
 Men ingen af vor Riddertrop
 Den kan til Jorden slaae;
 Thi vredtes Marlot, sønderrev sin Raabe
 Dg lod Herolder overalt ubraabe:«

»Saa sværger Marlot, Russefmand!
 Læg mærke til hans Eed:
 Ei Brød skal ædes i mit Land,
 Før Korset kastes ned!«
 De kasted Svyd igjen, men Fanen svæver
 Urørt i Sky, af Harm Kong Marlot bæver.»

»Giv mig min Frihed og mit Staal,
 Dertil min Ganger god;
 Da lægger jeg det høie Maal
 For Morskongens Fod.«
 Saa talte Pelten, bed i sine Klæder,
 Men Fangesogden frem for Marlot træder:

„Den christne Træl, som smægter her,
 Mig sender, ædle Drot!
 Hvis Du ham giver Hest og Spær
 Og Leide til hans Slot,
 Da sver han, hvad ingen Nor har svet,
 Det høie Maal nedfaster han i Støvet.“

Og bittert Kongen loe: „Nu vel!
 Bring Epyd og Ganger hid!
 Knap troer jeg, at en ussel Træl —
 Dog, Bægter! bring ham hid!
 Et Underværk, om ene han kan svede,
 Hvad tusind Russelmænd forgjæves prøve!“

Epyd Aar bar Steen hans Ganger god
 Forslidt af Svøbens Snært!
 Epyd Aar hans Epyd i Krogen stod
 Af Dnm og Rukt fortært;
 Dog stod hans Lid til ham, som veed at boie
 Den Stolte, og den Hmngge opphoie.

Han knælte ned og bad og svang
 Sig paa sin Ganger god,
 Og Epydet flet og Maalet Klang
 Og sank til Marlots Fod;
 Et Zammerstrig undfoer den vilde Skare,
 Og tusind blanke Sværd mod Felten fare.

Men ned fra Himlen Engle drog
 Og stred i blodig Leg;
 Guarinos hug, hans Ganger slog,
 Den vantro Skare veg,
 Og Keiser Carl modtog med aabne Arme
 Sin tappre Ven; men Marlot brast af Harmes.

Hakon Jarls Død.

De Rætter ruge saa lange og forte.
 Spøskjernen smiter saa mat.
 Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
 Fælt knager Granen i kolde Nat.
 I Offerlundene Blæsten tuber
 Om mosgroede Støtter af Valhals Guder:
 „Vof Tid er forbi!
 Snart synke vi!“
 Den rasler og styrter den blodige Steen,
 Og knaser omliggende Offerbeen!

Den gothiske Steenmasse kneiser,
 Brunroblig skummel i Naaneglands;
 I mørkeblaae Luft sit Splyr den reiser,
 Om Muren Dødnings rangler i Dands.
 Fra lange Blyvindue en Straale iser
 Til Alterets Crucifix og smiler:
 „Du seirer vist,
 Du høide Christ!
 Snart skal den vilde, nordlige Zone
 Rele sig for din Tornetrone!“

Olaf Tryggvesen lander i Norge.
 Brat synger han Meser paa høiden Strand!
 Fra skumle, syblige Borge
 Bringes han Runke til Klippeland.
 Alt mere den kristne Tro sig udbreder;
 Men mægtige Hakon Bønderne leder.
 For gamle Tro
 I Fædreboe,
 De møder Olaf med tapper Ere —
 Men Konningen splitter de samlede Hære!

Høit gæler Hanen ved Midnatstide;
 Jarl Hakon slagter sin Søn.
 Han drager den rygkende Kniv af hans Side.
 Og synker i Lunden, og gjør en Døn:

„Christe! forstyr ei de straalende Aser.
 Tag dette Offer, mit Hjerte rasr!
 Og giv os Fæld!
 Fortab vort Fjeld!“
 Men Ugen slagrer paa Kotas Bryst
 Og tuder med dæmpet varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Vætheren vælte.
 De lyne, de lyne affted!
 Hølt opflammer Luren de Christne Feste,
 Hvor Olaf stævner, er Lykken med.
 Foran ham bæres Verdens Befrier,
 Rundt om lyde Psalmer og Litanier;
 Med korsbannet Sværd
 Han fører sin Hær.
 Foran ham ile de seirende Rygter!
 Fortabte Halon supser og flygter.

Affted paa den vrinskende Ganger han traver,
 Den standser ved Gauslaac, med Stum bedæft.
 „Blev alle Nordmand end feige Slaver,
 Saa kender jeg ei min ælbgamle Slægt.“
 Med Taarer sin sidste Ven han dræber;
 I Gangerens Blod han sin Hjortel klæber.
 „Nu troer du mig død!
 At mit Blod her flød;
 Men, Olaf! giv Tid, jeg har Kæmper i Nord,
 Og paa min Side strider Tyr og Thor.“

Saa knyttrende vrede hans Dine Hule;
 Han iler til grantatte Fjeld,
 Og skjuler sig i en stummel Hule
 Med Thormod Karer sin frigitne Træl.
 En ryggede Fyrrespaan Hulen oplyser.
 Der sidde de taus, Trællen gysr!
 Den ene ei troer
 Den andens Ord.
 Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
 Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvisler det sagte i Gulens Rørte,
 Og Åsa Hermod for Salon faaer.
 »Guderne sætte Lid til din Styrt!
 Siv Olaf Christen sit Banesaar! -
 Guldaarer den yndige Freya græder.
 Ha, Hal en syblig, forskæftet Misbæder.
 Forkyrrer os her?
 Gaae, sving dit Sværd.
 Med Dlass Blod vore Altre bestant!
 Da Hal du sidde paa Balhals Bænk.«

Saa taler den røde Skygge og svinder;
 Men Trællen vaagner forskædet op.
 »Jesús stod for mig med smilende Kinder,
 Og pegede paa din blottige Krop!«
 »Ha usle Slave! frygt Tordnerens Torden!
 Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?
 Formaster du dig
 At forraade mig?«
 »Ret!« gyste Trællen med frygtende Sind,
 Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme,
 Og Karter ræddes ved dette Syn.
 »Hvi faae jeg ham nylig i Blod at svømme?
 Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
 Han er dog en Røver, som Norge kjænder.
 Belan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
 Til Olaf jeg gaaer
 Og en Guldhjæde faaer!«
 Saa hvisler han bleg i den sorte Grube,
 Og jittret — og udskjærer Jarlens Strube!

Hvit Lurene stralder fra nærmeste Hjelde.
 »Her han! her skygged han hen!«
 Som Fosken med brusende, knusende Bølge
 Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
 Brat Salons Træl Hellebarderne dræbe,
 Og Olaf stuer med smilende Læbe

Tæt ved sin Fod
 Hafon Jarl i Blod.
 »Den ypperste Høbning faldt! jeg er høvnet.
 Ved hans Død er Bankundigheds Forhæng revnet!«

Det ruller i Forhøntens Himmel
 Og sagtelig skælver Hav og Jord.
 De gamle Guders brogede Brimmel
 Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.
 Istedetfor Lunds ærverdige Minder
 Man idel Kirker og Klosters finder.
 Kun hist og her
 Man hjernt og nær
 En Pøi og en opreist Kampesteen stuer,
 Som minder om Oldtidens slutte Luer.

Brødrene ved Kong Abels Grav.

En Nat der monne to Brødre gaae
 Ved Kæret i Gottorpskoven,
 Den Ene ei paa den Anden saae,
 Laust stirred de Begge i Boven.

I Gottorp boede en Nø, saa skøn,
 For hende de Brødre brændte.
 Nu gøs ved Kong Abels Grav de i Løn,
 Og Brøder ei Brøderen kjendte.

Saa underligt susse det sorte Kær,
 Som hvisteb en Afgrundstemme:
 »Den, som jeg skjuler i Sivet her,
 Ham skal jeg til Dommebag gemme.«

Da svinged i Skoven en sælsom Klang,
 Som stødte i Hornet en Jæger,
 Og Stormen den susende Vinge svang,
 Som Havets Grundbold bevæger.

Det var som jamred den gamle Skov,
 Som freg den med tusinde Munde,
 Og fjernt lod Sungen af Hestehov,
 Og Glam af hylende Hunde.

De Brødre rørte ei Haand eller Fod,
 Med Rødsel maatte de lytte,
 Og pludselig for dem en Ordning stod
 Ved lønlige Enebohytte.

„Gaf ei af Stedet! nedknæl og bed!“
 Saa varfled Ordningens Stemme —
 „Bed for Kong Abel om evig Fred!
 I Himlen har han ei hjemme.“

I Jorden har han eisjeller Fted,
 I Kirken han kunde ei ligge;
 Der er han været i Sumpen ned;
 Men Hælen holder ham ikke.

Til Dømedag farer han aldrig vel,
 Hver Nat han fra Sumpen maa ile;
 Kong Abel har slaget sin Broder ihjel,
 Derfor kan han aldrig hvile.“

De Brødre knæled — og see! da soer
 Kong Abel forbi dem og trued,
 Hans Dødningsaafsyn var fort som Jord,
 Sam fulgte tre Hunde, som lued.

De hylede i Flammen og svandt som et Lyn,
 Men Brødrene standede tilbage,
 De stirred saa blege med founde Syn
 Og kunde ei Ande drage.

„Gaaer bort og lides paa Bølen ei!“
 — Lod atter Ordningens Stemme —
 „Gaaer ei paa Brodermorderens Bei!
 I Himlen har han ei hjemme.“

De Brødre sank i hinandens Favn,
 De græd saa høit og saa saare,
 Bad Gud om Raade i Jesu Ravn,
 Og Himlen saae deres Taare.

Tilsammen de gik til den hellige Grav,
 Tilsammen som Brødre de boede,
 Tilsammen tilskift de Aanden opgav,
 Guds Engle dem Himlen opløbe.

Eventyret i den fremmede Stad.

Dg som jeg nu hen ad Gaden gik
 I den fremmede Stad,
 Da falbt paa en Nø mit speidende Blik;
 Hun i Binduet sad.

Jeg stod, og glemte at vandre hjem,
 Saa elskovsbarm.
 Over smekkne Nidie soulmede frem
 Den unge Barm.

Hendes Dine var store, hendes Hænder var smaa,
 Hun var saa rank,
 Bort stulbe jeg gaar, men jeg kunde ei gaar,
 Hendes Die sank.

Min Cithar under Binduet klang,
 Var Ratten smuk.
 Hun lønnet altid min Elskovsfang
 Med et sagte Gul.

En Midnat smelted den Huldes Aand,
 Da Cithren løb.
 Hun rakte mig hjærtlig sin Elskehaand,
 Den var saa blød.

En Rose jeg trykte i snehvide Hud,
 Med brændende Mund.
 Hun smilte og saae saa ventlig ud,
 Saa bortsovandt hun.

Tungfindig tidt forbi speillare Sø
 Jeg tog min Vel,
 Ukendt med Hver, selv den elskede Nø
 Jeg kendte ei.

Jeg gik i Nætter og Dage tre
 I den fremmede Stad,
 Men ei længer jeg fik den Elste at see;
 Skjøndt jeg sang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik,
 Med tunge Skridt,
 Da standfod i Bindvet mit matte Blit
 Paa noget Hvidt.

O da hæved sig atter saa glad, saa glad,
 Mit Hjerter trangt;
 Men af! det var ikke min Nø, der sad,
 Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter og Dage tre
 I den fremmede Stad;
 Men ei længer jeg fik den Elste at see,
 Skjøndt jeg sang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
 Og vilde bort;
 Da standfod i Porten mit matte Blit
 Paa noget Sort.

Jeg svøbte mig ind i min lange Talar,
 Med forvirret Sands.
 En Liggelise ud af Paladset man bar,
 Med en Jomfrustrands.

Jeg sneg mig bag efter i Fatteløst,
 Med den lange Rab.
 I en Kirke de satte Risten ind,
 Og klittede ad.

Lans skulte jeg mig i et Pulpitur,
 Saa tolv og bleg,
 Gjennem Øjvinduet saae jeg i forte Natur,
 Blodmaanen sleg.

Da vilde jeg rave til Risten hen,
 Som for Alteret stod;
 Men jeg hørte Roget rasle igjen.
 Jis blev mit Blod.

Og grant jeg en Yngling ved Risten saae,
 Bleg som en Aand.
 Den dustende Krands han stirrede paa,
 Med en Doll i Haand.

„Dig har jeg nu givet til Døden hen,
 Troløse No!
 Imorgen din uskendte, fremmede Ven
 Skal ogsaa døe!“

Da sneg jeg mig bag ham med harmfuld Aand,
 Med Høvnens Lyst;
 Og vrisked ham Dollen af skælvende Haand,
 Den fandt hans Bryst.

Rødt strømmed hans Blod som en skummende Flo
 Over Risten lang.
 Da tonede Orglet af sig selv
 En Sørgetlang.

Jeg ravede til Døren med selvfomt Mod,
 Slukt var mit Fad.
 Inden Panegal jeg atter forlod
 Den fremmede Stab.

Henrik og Else.

„Nei, nei min æble Herre! I tro mig, om I kan!
 Sin Herre ene elsker hun i hele Danmarks Land.
 Min Else er saa trofast som den ranke Ellevand,
 Der sætter Ebers Hjerte i en evig Elfvandsbrand!“

„Min bolde Svend! imorgen er der atter en Dag,
 Da vil jeg hende prøve, og forfare den Sag!
 Saa talte Herren listigt, og saae mod Hilsen ned,
 De andre Herre smidskede saa løsligt derved.“

Alt Sommerlærken synger over Borkingsborg By,
 Og Gulbgaasen glimter i det klare Morgengry;
 Den milde, friske Vind følger frem gennem Korn,
 I den fufende Stov høres Punde og Horn.

Eiden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard
 Med sin stittige Kof, og rundt om Stolen saarer
 Pioner, Tulspaner og Buxbom, Krusemynt;
 Men Nigen var dog Hagens alsombestigste Pjunt.

En mørkeblaa Kfortiel om de ranke Lemmer laae,
 De snehvide Ermer til Haandlebet naae;
 Og stittig og vims er den lillebitte Fod,
 Den dreier Kofkehjulet med træsligt Rod.

En Kat med sorte Striber bag ved en Solbærhæt
 Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæt
 Der gaaer den lille Velling saa gul og rund og reen,
 Ret som en Eggeblomme, der nylig har faaet Been.

Paa sin Binge svømmer Dien, mens Solen er saa varm;
 Da hæver hun sit Hoved rask, og skygger med sin Arm.
 En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
 Sig skynder over Mark, over Grøvt, over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde bedst,
 Men smullest var dog han paa den skinnede Pest;
 Han skinnede som Solen i den brogede Flo,
 Han standse sin Ganger, og hun standse sin Hof.

„Pil sidde du blandt Roser, selv en Rose saa skøn,
 Liden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!“
 Da neid sig mod Jorden den tugtige Ms,
 Af Blusfel og af Angst var hun nær ved at døe.

„Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
 Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!“
 Da rysted hun paa Hovedet med blussende Kind,
 Da greb hun til sin Hof og vilde gaae ind.

„Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
 Liden Else, imorgen er der atter en Dag!“
 Det sagde han saa usigt, og saae til Pigen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

„Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
 Din Floielskfortel soeres med Sobel og Naard,
 Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
 Jeg spænder fire Peste for din hængende Karm.

Til Harper og til Fløiter under tusind Rerters Glænde
 Paa kostelige Tillie der træde vi vor Dands;
 Ved barste Vintertider i Salen luun og tæt
 Vi spille Guldtavl ved Matvasser og Klaret.“

Da reiste hun sit Hoved, slog Pøtten fra sin Kind,
 Hun smilte med sit Mæ saa uskesfuld i Sind;
 Hvor gule vare de Pøtter, som rundt om Panden laae,
 Og saa disse Dine, — hvor friske og hvor blaae!

„Jeg er kuns Bøndepige, men I en Ridder stolt,
 Svart vilde Eders Dine kun stue mig koldt;
 En Bønde maa det være, en Bønde har jeg kjær; —
 Thi hænge I bort Eders blanke Herresværd!“

„Belan, jeg hænger gjerne min Dyrindal paa Bæg,
 Nu vil jeg hvæsse Leens og Mougjernets Eg.“

„Men Raaden bliin røde jeg aldrig skue vil,
 En dygtig Badmelskotte maa I lægge Jer til!“

„Ja Badmel vil jeg bære, og det røde Høielstrub
 Paa Herrens høie Alter jeg breder ydmygt ud!“

„Saa skente I bort Evers ridderlige Pøst!
 Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst.“

„Jeg jager ind i vilden Skov min gode Sanger graa,
 Den Pøst, som mig har baaret, skal ingen sidde paa;
 Men selv vil jeg langsomt i Mougfuren gaae,
 I faad jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae.“

„Af Evers Borgefælder I trille hvert et Fæd,
 Det Ml og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet glad!“

„Ja gjerne vil jeg drikke det danske Ml og Mjød,
 Saa giver jeg min Sanger den Binnmost saa sød;

Et lyder Sangen listigt, naar Halsen er for tør,
 Og dygtigt maa den fylles, det har jeg mærket før!“
 Det sagde han saa listigt og saae til Sang'ren hen,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt igen.

„Jert Herrefjold med Marker og Billeder besat,
 Det sætte I for Knæ, og bryde det brat;
 Og ned maa I styrte Evers stolte Ridderhuus,
 Og lade Moug'en vandre over Grundmurens Gruus!“

Da fraalte hans Ansigt med Høibed og Ro,
 Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
 „Jeg seer, liden Else, du kan dig fra mig frøe,
 Thi Skjoldet maa jeg bære, i Puset vil jeg boe!“

I Skjoldet springe Løver, og Hjertes staas i Brand!
 Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolberand?
 Thi jeg er Kong Wolmer, og Danmark er mit Huus,
 Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig et længer, nu kender jeg din Du,
 Christ give, hver en Angms var trofast som du!
 Besonne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
 Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!*

Saa kasted han omkring sin urolige Pst,
 Bort foer han med sin Stare som en Efteraarblæst;
 Da raslede Løvet under dundrende Hov,
 Blidt klingebræ. Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjerdet svang sig hendes hjertenskjære Ben,
 Han ilede med Jubel i Pigenes Arme hen;
 Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
 Hvor Gulbgaafen glimtede paa Laarnet under Sky.

For alle vakre Piger paa Danmarks grønne Bang,
 Der blive deres Væller troe, jeg digted denne Sang.
 Jeg synger deres Vrils til jeg lægges i min Grav;
 Thi dem er der, Gud ske Lov, dog endnu mange af!

Wilhelm Bisp og Kong Svend.

Nær ved Kirke stander Slot,
 Det sagtens kan sig føle;
 Men Paand i Paand man Bisp og Drot
 Kun sjelden seer for Die;
 Dog Danmark saae som Ben hos Ben
 Wilhelmus Bisp og Konning Svend.
 De Benner ene lignes kan
 Ved David og hans Jonathán.

Allt med de Benner Berden saae
 Saa underlig en Handel,
 Hvad Berden aldrig kan forsaae,
 Det er de Frommes Vandel:

De togte mest, hvem de har kjær,
 Det kalder Verden Daarefærd;
 De følges ad i Død og Grav,
 Det kalder Verden Galenskab.

Det var en hellig Julefest,
 Og Kongen gjorde Gilde;
 Belbaaren var hver Julegæst
 Men Nangen døde ilde;
 Hver Gæst blev hed af Njød og Bijn,
 Det bødde mangen Ridder sin.
 For Bijn og Brede vogte sig
 Hver kristen Drot paa Jorberig!

Det ringed efter hellig Skif,
 Det var en Nytaarsmorgen,
 Og Biffen ind i Kirken gik,
 Han gik derind med Sorgen;
 O ve! en Tidende saa ond
 Ham bar den aarle Nordenstund.
 Og Billum elskede Kong Evend,
 Som Jonathan sin Hjertensven.

Der var en Plæt paa Choret's Gulv,
 Den var saa rød at flue;
 Den kom, da Knud lod myrde Ulv
 Alt i den Kirkeslue;
 Nu lavet var der rundtomkring
 Af Ulvens Søn saa rød en Ring,
 Vel sørge maatte Kongens Ven,
 Thi Ulvens Søn det var Kong Evend.

Kong Evend han arlede sit Skind,
 Han lod sig Sværd omsvænde;
 Han agted sig i Kirken ind
 Med Riddere, med Evende;
 Derinde lod en Nytaarsfang,
 Men huult og mat fra Chor det klang.
 Om mørken Biff og røden Flod
 De forte Klerke blege flod.

Sig søie Stunder Kongen gav,
 Han vilde brat indgaae;
 Men der stod Bispen med sin Stav
 I Respektskæder længe;
 Han løsteb Stav og stødte sig
 Mod Kongens Bryst saa dristelig.
 De Frommes Kjærlighed er sær,
 De tugte mest, hvem de har kjær.

»Hvad vil du, Udv! i Faareflof?»
 Saa maaled Christi Hvirde,
 »Hilft du af Blod endnu ei nok,
 Har end du Lyf at myrde?
 Rei gaa herfra, du Ildværtsmand,
 Dg viid, du est i Kirfens Band!»
 Men Billum elsted dog Kong Svend
 Som Jonathan sin Hjertensvend

De Hirdmænd gif paa Bispen ind
 Alt med de dragne Sværde;
 Men Herrens Præft ei veg et Trin,
 Han var ei at forfærde;
 Guds Engle stod ham bi og nær,
 Dg bødede de hvæsse Sværd;
 Han tænkte kun paa Gud og Svend;
 Ein kjær salbne Hjertensvend.

Alt som en Støtte, sit og hold,
 Dg bleg som Liig i Jorde,
 Saa stod en Stund den Konning bold,
 Dernæst han tog til Orde:
 »D! rør ham ei! han staaer i Gud,
 Han staaer paa Bagt for Christi Brud.»
 Saa maatte mod den Herre bold
 Fra Kirke gaae for Respekbold.

Bisp Billum staaer for Alterbord,
 Sit Kyrie han gvaeder;
 Kong Svend han kysser forten Jord
 I Pönitentskæder;

Der ligger han med nøgen Fod,
 Hans Yde er en Taareflod;
 Men hvo den meste Pine led,
 Det Gud i Himmerig kun veed.

Sit Kyrie eleison quod
 Den Bisp med Graab og Smerte;
 Ristund dig, Herre! og forlad!
 Bevæg din Tjeners Hjerte!
 Med Amen løb i Kirkechor:
 Kong Svend han lysér fortén Jord!
 Fra Altret brat den Biskop gif
 Med Graab paa Kind og Fryd i Vilt.

For Kirkebor Bisp Willum stod
 I Messelæder lange,
 Og Kongen laae i Taareflod,
 Saa angerfuld og bange;
 Han skald for Gud, som hevner Død,
 Han skried for den Herre god;
 Og naar der skriftes saa paa Jord,
 Da vorder Fryd i Englechor.

„Du Angerstaarer har udstøt,“
 Saa monne Bispén tale,
 „Af Kirkens Band er du udløst,
 Og Gud dit Sind huskale ly
 Saa tog han Kongen i sin Favn,
 Betsigned ham i Jesu Navn,
 Og Willum elskedes af Svend
 Som Davd af sin Hjertensven.

Kong Svend han stod i Guld og Staal
 Med sørgelig Gebarde;
 Saa gjorde han sit Skriftemaal
 For læge Mænd og Lærde;
 Han Kirken gav saa rig en Bod,
 Og Laarer i hans Die stod;
 Men ved det Skriftemaal i Nord
 Guds Engle sang et Sammenschor.

Ru frygted Svend af Hjertensgrund
 Sin Gud og tog sig vare;
 Og der nu kom hans Tid og Stund
 Fra Verden at bortfare,
 Et Legn man paa de Benner saae,
 Som Verden aldrig kan forgaae:
 At følges ad i Død og Grav,
 Det kalder Verden Galenskab.

Bisp Billum stod i Kirkechor:
 „Nu graver flint, I Svende!
 Og graver bredt, thi brat i Jord
 Skal sankes Rister tvende;
 Og være vil jeg hos Kong Svend
 I Graven end, som Ben hos Ben.“
 De Benner ene lignes kan
 Bed David og hans Jonathan.

Det Klang saa huult i Choret hen
 Alt fra det dybe Stade:
 „Vi bygge Huus til Døde Mænd
 Med Paffe og med Spade!
 Er du beroppe død, saa til!
 Men est du levende, da vil.“
 De vidste ei, man elske kan
 Som Billum og som Jonathan.

Bishtmus svang sin Bispestav,
 Da bævede de Svende:
 „I grave skal i Døst en Grav,
 Der rummer Rister tvende!
 Har Ormene kanstee jer lært,
 At Alt er Tant, som tyffes sært?
 Min Riste skal i Jorden staae,
 Naar de med Svend til Graven gaae.“

Og det var Rigens gode Mænd,
 De ginge med den Døde;
 Den Bisp uddrog med Klert og Svend,
 Det Kongellig at møde.

Det blev saa underlig en Færd,
 Han mødtes med den Herre kær,
 Alt som hos Gud man tænke kan,
 At David mødte Jonathan.

Den Bisp uddrog til Jordefærd
 Med lærde Mænd og Klerke,
 At Kongens Ligg var brat heel nær,
 Han paa sig kunde mærke:
 „Hold stille nu, du Kjørefvend!
 Tilføds jeg møde vil min Ven.“
 De mødtes, som man vide kan,
 At David mødte Jonathan.

Han bredte ud sit Klædebon,
 Og knælede med Smerte,
 Mod Himlen løfted han sin Haand,
 Til Himlens Gud sit Hjerte;
 Han bad saa inderlig og åst,
 At Engle hørte det med Lyft;
 De Sjelen bar saa sagte hen;
 Hos Gud den fandt sin Hjertensven!

„Han hviler blødt og sover sødt!“
 Saa hvidskede de Klerke:
 At Legemet var koldt og dødt,
 Tilføds de fik at mærke;
 Og med sin Raabe, med sin Stav
 Hans Ligg, før Kongens, kom i Grav.
 De Benner ene lignes kan
 Ved David og hans Jonathan.

At nær ved Kirke stander Slot,
 Det sagtens kan sig seie;
 Men Haand i Haand man Bisp og Drot
 Kun sjældent seer for Die.
 Dog Danmark saae som Ven hos Ben
 Vilhelmus Bisp og Konning Svend;
 Det end har seet et andet Par
 I Absalon og Baldemar!

Half Steen.

Tra Bortet, hvor den brune Nød i Sølvhornet blinkte,
Den gamle Hakon Hvidejær en skjægøs Kriger vinkte;
Det var Half Steen; i sidste Slag ved Lom i Guldbrandebælen
Han havde Fienden Ryggen vendt og tabt sit Skjold paa Bælen.

»Hør!« — hvitfjed Jarlen, — »Half! vi Lo kan ei med disse drifte;
Den Geige med den Gjøve, nei, ved Thor! det passer ikke:
Sæt du dig ned paa Skamlen der, jeg sætter mig paa dennes;
Saa ville ved vort libet Bort vi see paa dem derhenne.«

»De Kjemper, Half! som sidde der med Erif, maa du vide,
Er' Karle, der ei mindste Nlet paa Eren kunne lide.
En saadan Nlet er værre end det Mærke, Dødsen sætter,
Dg tro mig, ei al Verdens Gulb en saadan Nlet udfletter.

Dog kan den vaskes af, naar kun det rette Bæld man finder;
Dg dette Bæld, min unge Ven! i Fiendens Hjerte rinder.
Seer du, til dette maa' man tye, og heller maa man falde,
End lade her i Slammekrog sig Drog og Usling falde.«

»Saa maae vi og, min gode Half! paa Fædres Storbærk tænke!
Din Fæder satte uden Skam sig paa de Gjøves Bænke;
Jeg saae ham aldrig i en Krog, ei heller, maa du vide,
Der var i Norges Land et Sværd, der bedre kunde blide.

»Dg følge vi hans Fodspor, Half! da kunne vi fremtræde
Saa stout, som disse Karle der, og blandt dem tage Sæde;
Dg naar de da med stolte Ord ved deres Storbærk dvæle,
Behøve vi just heller ei at sidde uden Næle.«

»Det var det, Half! jeg ønsked ret at lægge dig paa Hjerte;
En Nordmands Sind maa lade haant om Farer og om Smerte;
Dg glem nu ei, naar Erens Døn til Kampen dig indbyder,
Den Rilde, som jeg talte om, og Stedet, hvor den spyder.«

Saa talte Pafon Pladejari; hans Nænb fornam det ikke;
 Men hum sad Palf og rørte ei ved Spise eller Drikke.
 Dog da til Kampen atter drog de Gjæve og de Gilde,
 Afbadted han den gamle Plet i Fiendens Hjertesilde.

Den grønne Ridder.

Sit Færens Indre sidder
 Albohæjen forrigfuld,
 Bed Saladosflobens Bredder
 Bleges slagne Maurers Been.

Don Alfonso høit paa Thronen
 Sidder kongelig og mild,
 Pluffer Stenene af Kronen
 Og til Løn uddeler dem.

Først Don Pedro, Kongesønnen,
 Knæler for sin Fader ned,
 Hømyg tagende mod Lønnen
 I den heilige Smaragd.

Derpaa Kongens Finger vinker
 Don Gonzales, ung og Høn,
 Dog hans Nie ikke blinker
 Som den skenkede Sappir.

Lang og hertig er den Række,
 Som om Kongens Throne gaaer,
 Ingen Fedningmagt kan brække
 Denne Christenhedens Muur.

End Rubinen er tilbage,
 Rød som Morgenrødens Bælb,
 Og dens Bærb er uden Mæge,
 Intet Tal udtrykker den.

Don Alfonso længe sidder,
 Stenen brænder i hans Haand.
 „Hvor er da den grønne Ridder?“
 Raabe Alle ud som Een.

I det vilde Fæstemøde
 Han ved Kongens Side holdt,
 Indtil Kongebøden døde,
 Falden paa hans grønne Skjold.

Skjult i Hjelm og Vandser, viser
 Sig den dybtbeskedne Helt,
 Hvor hans stille Komme priser,
 Ingen Kvindemand han har.

Hvorpaa Kongen ham tilsaler:
 „Grønne Ridder, hvo du er,
 Ingen jordist Løn betaler
 Livet, som jeg skylder dig.

Dog Høndt intet kan opveie
 Mod den Gave, du mig gav,
 Tag imod mit bedste Gie,
 Denne funkende Rubin!“

Men den grønne Ridder svarer,
 Dvindeligt hans Stemme er:
 „Dybt i alle Kampens Farer
 Søgte jeg en bedre Skat.“

Alle stude vredelige,
 Don Alfonso raaber ud:
 Ingen i mit hele Rige
 Nu saa fattig er som jeg.“

„Den Rubin, som ene ærer
 Lønner og henrykker mig,“
 Mæler Ridderen, „den bærer
 Du, o Konge! i dit Bryll.“

I det samme han opfyder,
 Indig-Ramsfuld, sit Biffier,
 Mens det gjennem Salen lyder:
 „Donna Blanca! Dronningen!“

Kongen ned af Thronen stiger,
 Slutter hende i sin Favn,
 Glæde er der i hans Riger,
 Himmelen er i hans Borg.

Næssegreven.

Naar Stormen hviner ved Midnatstid,
 Naar Ulvenc tube i Stoven,
 Naar Bølgen slaer fort mod Klippens Krit,
 Og Skibbrudne jamre fra Boven;
 Da rider et Spøgels paa Fjeldets Rand,
 Og hylter, og synger en gnistrende Brand,
 Naar Sol farver Klippernes Linde,
 Det Spøgels i Havet mon svinde.

Og Sagnet ganger saa viden om D,
 Om Næssegreven hiin gramme;
 Han lurede i Hulene ved vildene Sø,
 Over Skibbrudnen Mand at annamme;
 Han plyndrede og klæbte dem nøgne af,
 Da styrtede dem saa i den dybe Grav,
 Og samlede Guldet hiint røde,
 Med Purpur og Vinen den søde.

Om Dagen sad han ved brede Bord,
 Og tømte den sølverne Rand,
 Han klæbte sig herlig i Etke og Moor,
 Alt fra de fremmede Lande.

Kaar Ratten var fort, og Stormen var vilb,
 Da red han paa Hjelbet med flammende Ild,
 Det Sømanden saae i det Fjerne,
 Og fulgte den troløse Stjerne.

Men Falken ledte paa Klipper og Rev,
 Og paa de farlige Grunde,
 De Kyffarers Statte til Stranden drev,
 Mens Fjerne sunkte tilbunde.
 Og undgik Rogen den bratte Død,
 Og paa en Planke til Landet fald,
 Uhyret flux Svømmeren mødte,
 Og grum fra Livsbredben faldte.

Engang opdrev der et Brag paa Strand,
 Slet Ingen af Bølgen var sparet,
 Paa Klippen sad kun en eenlig Mand,
 Af Morgensolen opklaret,
 En Pilgrim var det, saa from i Du,
 Fra Jorsfal maatte han stunde nu,
 Da Herren, som for os døde,
 Han bar paa Guldkorsket det røde.

Han trykte den Frelsermand til sit Bryst,
 Mod Himlen stirred hans Dø;
 Paa Jorden søgte han ingen Trøst,
 Men kun hos Gud i det Høie.
 Det saae den Røver fra høie Land,
 Han loe og faldte sin Daad fra Strand:
 Han fald kun Guldet det røde,
 Et Herren, som for os døde.

Med venlig Mine, med blodigt Sind,
 Ræsgreven mod Klippen hengliber;
 Om Morderen suser en Nordenvind,
 Saa rolig den Pilgrim sidder.
 I Paanden glimder det røde Guld,
 Og om hans Tinding sig underfuld
 En fraalende Glorie tegner:
 Det Ræsgreven stuer og blegner.

Dg som han høved den Paand saa fræk,
 At gribe det hellige Billeb,
 Da isned hans Hjerte af Helvedes Stræk,
 Dg blodige Overbraader trilled;
 Han hyleb og fyrteb mod Klippen døb,
 Dg Hjernen rundtøm paa Havet fløb.
 Den Pilgrim sig forseb og fuffeb,
 Dg Baaden til Stranden ham vugged.

Kaar Stormen hviner ved Midnatslid,
 Kaar Ulvene tube i Stoven,
 Kaar Havet flaaer fort mod Klippens Krid,
 Dg Skibbrudne jamre fra Boven:
 Da rider det Spøgels paa Hjelldets Rand,
 Dg hylar og flynger en gnistrende Brand,
 Kaar Sol farver Klippernes Linde,
 Ræsgreden i Havet mon finde.

Justas Kantzan.

Mod Mantua By sin stolte Pær
 Udsender den tybste Keiser,
 Den lægger sig ikke i Dvale der,
 Stormstigerne nu den reiser
 Mod Byen op, men intet Bærn
 Dg ingen Ruur og Bolde
 Kan denne flore, forie Dren
 Fra Byen udeholde.

Den Dren den er en Fugl saa vild,
 De lange Binger den strækker,
 Udaf dens Dte funkler Ild.
 Dens hvæse Rio forstrækker.

Ku kaster den sig ned paa Kov,
 Ret glad, den sig kan hevne,
 Et hjælper Ret, et hjælper Lov,
 Et nytter for Fæden at sævne.

De Dvinder ubi den ængstede By,
 Saa mange, som Fod kan bære,
 Til Byens helligste Kirke de flye,
 At redde sit Liv og sin Ære;
 Paa Hælvende Knæ ved Alterfod
 De række de Rosen-Arme,
 Og bede: for Korsets røde Blod
 Sig Gud og Maria forbarne!

En Høvding er med i Fiendens Hær,
 Han er fra de nordlige Egne,
 (Thi Ære søger, hvo ædel er,
 I Verden allevegne);
 Fr. Kantzau hedder den Herre fin,
 Han seer den plyndrende Skare,
 I Kirken den agter at bryde ind,
 Slet ingen den agter at spare.

O Bee de Arme derindensfor!
 De høre den straffende Raaben —
 Hvor mangt et bankende Hjerte-slaer!
 De høre de klingende Baaben —
 „Holbt! holbt! hvorhen?“ — for Kirkevær
 Med draget Sværd i Hænde,
 Saa raaber Fr. Kantzau — „Iom hvo, der tør!
 Hvad! agte I Templet at stænde?“

„I flamme eder! — det svage Kjon,
 Som skjuler sig her inden Døre,
 At byde Sværd, og i deres Bøn
 Ved Alteret at forkyrre!
 Kun Dvindetaarer, kun Dvindeblod,
 Hvad andet er her at finde? —
 Den Første, hid som nærmer Fod,
 I Brystet ham denne Skal rinte!“

Saa mangen Gang en Engel faaer
 Med Sværd som flammende Lue,
 Et ængstet Lam at værges for,
 Naar kommende Plager det true,
 Og, skjøndt ham Diet stuer ei,
 Os sendt af himmelske Fæder,
 Igiennem Stræl os aabner Vej,
 Og Fængslets Dør os oplæber.

Til hste, til hellige Døreflot
 Ei nogen nu meer sig nærmer,
 Tilbage nu vender den grumme Flok —
 O, tæller nu ebers Bessjermer!
 I Mær og Mødre! — men kunde I vel
 Af fjendtlig Mand det vente?
 Jo, den, der haver en ædel Sjæl,
 Af den man alting kan vente.

Staaer op af Bønnen! gaacr ned af Chor!
 Og synger en Sang til hans Ære,
 Som eder saa mandelig værgede for,
 Den unge, den ædle Herre!
 De søde Triller, som I kunne staae,
 Indtage saa mangt et Ære,
 I Mantuas Døttre og Piger smaa!
 Lad nu ebers Triller høre!

Til Mandens Ære, til Mandens Lon
 Et Raad skal jeg eder give:
 Den Første, som faaer den færeste Søn,
 Naar nævnet den Søn skal blive,
 Jofias hans Ravn det worde da!
 Det Ravn ham ikke skæmmor —
 Jofias Rantzau, dig Mantua
 Vel ikke snartlig forglemmer.

Svend Eveskjæg.

Det danske Viger var, som Danmarks Rønning
 Svend Eveskjæg Frihed gav.

S. L. Helberg.

Hvor Sundet bredt sig beller
 Du Sjællands Blomsterhvi,
 Og Lige Vølgen vælter
 Stumklædt mod Gensens Bryk,
 Saa stolteleg en Seiler
 Sig nærmer under D,
 Hvor Kongeborgen speiler
 Sig i den blanke Es.

Fra Borgens Luren gjaalder,
 Der toner Strængespil,
 Kong Svend i Borgens Haller
 Et Gilde feire vil;
 Hans frække Kæmper bante
 Sig om det brede Bord,
 Mens Njeben de isfente,
 De verle hjemtsomt Ord,

Rundtom i Hallen lyder
 Saa hætte Manddoms-Ord,
 Kong Svend sig derved fryder,
 Den høie Drot i Nord.
 Sligt monne vel ham hue;
 Det siger jeg forvist;
 Skal der fremstaae en Lue,
 Naa Flinten give Gnist!

Et Ord afstemmer Skjalden
 Og Egeharpen slaar,
 Da tier Alt i Hallen,
 Et Lyd til Dret naaer,
 Saa stor er Sangens Vælde,
 Og understærkt dens Fryd:
 Hjertes som Nordens Hjelde
 Naa smeltes ved dens Lyd.

Han qvab om Valhals Guder,
 Om Odin, Asator,
 Ligg Stormen, naar den tuder
 Blandt Klipperne i Nord;
 Han qvab om Valhals Dvinder,
 Om Frigga, Siofn og Frei,
 Ligg Dæffen, naar den finder
 Blandt Rosenhæften Bei.

Lil Harpens Bjørnestrænge
 Et Drapa nu han sang,
 Af det vil leve længe
 I Nord en Efterklang;
 Om Biggo, Þross qvab Skalden
 Om Stuld's Forræberi, —
 Da triner ind i Hallen
 En Biting hæf og fri.

Endt har den gamle Sanger.
 Den Biting arler saa
 Sit Skind og frem han ganger
 For Konningen at faae.
 »Hil sidde du herinde,
 Kong Svend, saa fredelig!
 Jarl Sigvald dennefinde
 Sin Hilsen sender dig.

»Hans Langskib her er landet.
 Han vilde verle Ord
 Med dig om et og andet,
 Men ligger syg ombord.
 Hvis derfor du vil høre,
 Hvad han vil sige dig,
 Du maa ham laane Dre
 Og gjeffe ham med mig.» —

Reidte da gammel Ræmpe:
 »Huff Skaldens Barselsang!
 Jeg kan min Dvivel ei bæmpe,
 Thi hør mig denne Gang!

Paa Evig kun Sigvald tænker
 Da ei paa arlig Færd;
 Jeg frygter for hans Rænter,
 Ei for hans dragne Sværd."

"Ja falk som Skum paa Bølge
 Er Bikingjarlens Du,
 Derfor du ei ham følge!"
 Lød trindt i Hallen nu.
 Af Harm Kong Svend da lued,
 Han frem i Hallen gik,
 Og stolt omkring sig kued
 Med vrede Herseerblik.

"Har Trilighed ei hjemme
 Nu meer paa Jordens Lant,
 Da selv i Nord dens Stemme
 Ei længer høres kan;
 Og mon det Drotten sømmer,
 At skjælve for Bedrag?
 Lav er den Siel, der drømmer
 Om Evig ved Nat, ved Dag!"

Fulgt af sin Kæmpeskare
 Til Stranden gaaer han ned,
 Han aner ingen Fare,
 Saa trygt er hvert hans Fjed.
 Over den blanke Bølge
 Paa Baaden føres han,
 Kun Hirdmænd ti ham følge,
 Ei seer der rummes kan.

Saa pilsnar Baaden glider
 Mod Bikingneften hen.
 "Nu sig, hvor Jarlen lider?
 Jeg gæfter ham som Ven."
 Paa Volfre Sigvald hviler,
 Karst iler han nu hid
 Og lumsk i Skjægget smiler,
 Men skjuler det med Fild.

„Ha, Sigvald! vilst du svige
 Din Herre og din Drot?“ —
 „Bist ei! fra Danmarks Rige
 Vi gaae til Jomsborg blot!“ —
 Af Valgen Svend rev Sværdet,
 Hans Die lynte Død,
 Men Jarlen usofarbart
 Med haantigt Smil udbød:

„Hvordan, min Drot! du agter
 Dit Liv saa faare slet,
 At du for Alvor tragter
 Med Staal at kjøbe det?
 Ellig Priis var altfor ringe,
 Ja, uhyrt fast paa Jord,
 En Drot bør ikke tinge,
 Thi sværger jeg ved Thor:

„Hvis ei af Guld du eier
 Saameget i dit Land,
 At dermed du opveier
 Dit Legeme paastand,
 Saa høit jeg-dig mon stätte
 At ingen anden Priis
 Formaaer mig at erstatte,
 Min Konge! dit Fortiis.“

Kong Svend ham Ryggen vendte
 Med Brede og Foragt,
 Hans Bliske harmsfuldt brændte,
 Til Hevn stod kun hans Agt;
 Da faldt hans vrede Die
 Paa Herthas Blomsterhøst,
 Og bagefrandske Høie,
 Det smeltebc hans Bryst!

Mens Dragen snelt bortille,
 Græsfriske Gensons D
 Saa venligt ham tilsmilte
 Alt fra den dybe Sø,

Som Varn tilsmiler Fader
 Fra Moders sømme Favn, —
 Men han, som det forlader,
 Kun føle kan sit Savn!

I Kongens Bryst hver Klage
 Bed dette Syn taug sil,
 Som Aalag tav saa sage
 Bed Konning Helmers Spil.
 To Perler demantklare
 Der faldt fra Danmarks Drot:
 Dem Egtes Døttre bare
 Til deres Faders Slot. —

Snart Jarlens Ewig saa vide
 Af Rygtet bæres om,
 Da blev stor Sorg og Dvide
 Hvorhen det Budskab kom:
 I Armøds trange Volig,
 I Herremændens Borg
 Den Danske deler trolig
 Sin Konges Fryd og Sorg!

Det var i Efterhøsten.
 Naar Solen baled rød,
 Et Rattergale-Røsten
 Fra Vuffen længer lød;
 De Fugle smaa paa Dvifte
 Forstummed fiernt og nær, —
 Det var, som om de vidste,
 Hvad Sorg der hersked her!

Ei heller smille Lunden
 Som forhen sommergrøn,
 Thi Danmarks Haab var svunden,
 Nu visned den ilon;
 Og Blomsten, som sig vugged
 I June Sommerlust,
 Af Sorg nu Kalken luffed
 Og tabte Glæde og Duft. —

Saa langsomt sig du snige
 De Timer, Dage hen;
 Kong Evend til Danmarks Rige
 End kommer ei igjen;
 Thi Trofasthed i Darmen
 Boer hos den danske Mand,
 Og Kampkraft i Armen —
 Men Guld, det fattes han.

Tak være Danmarks Dvinde,
 De guldbaarfagre Nøer!
 For Danmarks Ravn forsvinder,
 Ei beres Nøes uddøer!
 De hengav gyldne Spange
 Og Armbaad, Hovedguld,
 Ja Kæstestring, Hjondt Ringe
 Bar den af Hjertet huld.

Da næste Aar nu smilte
 Ell Hertøes Noderbryk,
 Kong Evend tilbageilte; —
 Hvo deler ei hans Lyk?
 Da duffted Bøgelunden,
 Og Rattergalen sang;
 Saa reent hvær Sorg var founen
 Med eet fra Dannevang!

Og end naar Baaren bygger
 Hvert Aar paa Danmarks Dør,
 Den altid bringer Smykker
 Med til de danske Nøer,
 Fra Sydens Blomstehave
 En deilig Sommerflor,
 For dem, som de borigave,
 De Figer i vort Nord! —

Den hellige Jomfrues Hevn.

„Astenfjens Straaler smile,
 Lad nu Hornets Loner hvile!
 Sæt i No kun Jagtens Epyd!
 Høstet Borgens Linder blinke
 Til Bantet de lystigt vinke,
 Og til Dandsens muntre Fryd!“
 Kongen talte; — Jægerflæren
 Svinger ind paa Slottets Plads,
 Og paa Bogne følge Pæren,
 Hjorten og den vilde Dæ.

Slottet kneised frunk med Bælde,
 Ungdomskært, fjøndt graat af Vælde,
 Mellem Mark og Skov og Strand;
 Kobberspire, himmelhøie,
 Villedskotter, gylbne Fløie
 Speiled sig i salten Vand;
 Thi, hvor tvende Bugter strække
 Ud i Hav det stelte Ræs,
 Stod det som paa Fjeldsbætte,
 Birket af det friske Græs.

Hestebrindsten, Hidskefnalben,
 Hundeglam og Herrers Kalben
 Blander sig med Hornets Gjald;
 Kjøgemestre ifsomt drage
 Op og ned, frem og tilbage
 I den høie Riddersal;
 Rosenkud og fyrigt Die
 Smiler fra hver Bindvestarm,
 Saa bag mangan Jægertrøie
 Hæver sig en hættlig Dærm.

En er taus i denne Brimmel,
 Glad han spejder hist sin Himmel,
 Væbner ei den vilde Lyd;

Thi til tvende Stjerner blanke
 Senter han en Eftvostante,
 Støttet til sit lange Epyd;
 Medens andre Herrer staae
 Samlede i mindre Thor,
 Løste hæft den stolte Pande,
 Konfste Borgens Blomsterkor.

»Danste Ridder! seer du Hende?»
 — »Al ja! hun er let at kjende,
 Det er jo den lille Stall,
 Som hos Dronningen er Lerne,
 Sød hun er som Mandelkjerne,
 Sød dog som den vilde Falk;
 Hvils din Hu til hende staaer,
 Troer jeg vist, du styrer feil,
 Du paa den Klippe straaer
 Eller fryge maa dit Seil.

Smul er du, min velste Herre,
 Seierskost, — men her, bedværre!
 Er din Snildhed nok for seer;
 Hun er findig, du er flygtig,
 Du er snedig, hun er klogtig,
 Du er fryg, — hun er reen!» —
 »Ei! hvor syndigt du kan male!»
 Loe den velste Ridders Mund,
 »Men du skal din Spot betale
 Dyr mig næste Morgenfund.

»See, der staaer hun, syldig Armen
 Støtter sig paa Marmorarmen,
 Hestigt bølger Barmens Hav;
 Stulde dette sorte Die,
 Dikse brede Lillepøie
 Gjemme Kærlighedens Grav?
 Dikkets Straale fast er stillet
 Paa en Plet i denne Gaard;
 Men vist intet Helgenbilleb
 Dette Andagtsoffer faaer.

„Over Kjelberindvets Bue
 Staaer et Billeb af vor Fru,
 Densfor den Skjonne boer;
 Frelseren paa Armen søøver,
 Og den Høire blidt det høver,
 Signende den danske Jord;
 Naar jeg da mig ind vil snige,
 Vilber det, — den Sag er klar —
 Mig en naadig Himmelslige,
 Som for Tusinde det var.

„Løst paa denne gyltne Kjede!
 Dtte Gange om mit brede
 Dyrft den snøer sig som en Arm;
 Den er din, hvis jeg i Morgen
 Ei kan sige: nu er Vorgen
 Min, og taget dog ved Storm!
 Er der nogen Eva fundet,
 Som paa Eblet tasted Brag?
 Driftigt vovet, halvt er vundet,
 Morgengraa gler Solfkinsdag!“

Rast de iler op i Salen;
 Men af Juntrens frække Halsen
 Ingen Løddel faldt til Jord;
 Thi en Vællers fine Dre
 Selv i Storm og Brag kan høre
 Hvert hans Elskov farligt Ord;
 Det var ham, der stod og helbte
 Sig til Epydet rolig fast,
 Det var ham, hvis Hjerte gjeldte
 Pigens samme Dietast.

Skjøndt et Skud af ædel Stamme,
 Hjælper slet ham Bliffets Flamme,
 Knyttet Haand og rynket Bryn;
 Over Pandens høie Buer
 Bredens Sky forgesedes truer,
 Ei den vorde tør til Lyn;
 Han, som Evend, maa hølge Væilen

Naar hans Drot vil brage ud,
Strigse Pesten, pudse Lillen,
Han maa ride Herrebud.

D! hvi tør jeg ei med Landsen
Tugte ham i Baabendansen, —
Puffed Parmen i hans Bryst,
— Skjøndt jeg ofte usofærdet
Drabeligt har sungen Sværdet
I den hede Kampens Dyst?
Styr dig da, min vrede Billie!
Jeg vil holde Bagt i Nat,
Vogte dig, min rene Lillie!
Skjærme dig, min dyre Stat!

Men et hurtigt Sub ham kalder:
„Inden Ratteduggen falder,
Maa du sidde rank tilhest,
Over Land du skal dig synde
Fem Baronet at forkynde,
Kongen byder dem til Gjest!“
Stum han nisser, bort han haster,
Dg skjøndt han ei Frelse veed
Først fortvovlet han sig kaster
For Madonnas Fødder ned.

„D! Guds Moder! flyt din Ravne,
Kjærligt dine Arme favne
Denne Kat min søde Brud!
En uplettet Keenhedssjernerne
Lys for hende fra den sferne
Himmel, hvor du boer hos Sub!
Ei du lader Lillen segne,
Knækket af en grusom Fod,
Ei du lader Rosen blegne, —
Nægtig er du, from og god.“

Alle Lamper vare slukte,
Alle trætte Dine lulle,
Dele Sorgen død og tyf;

See, da aabnes Dørens Fløje,
 Og med dunkelbrune Dje,
 Blomster paa sit Haar og Bryst,
 Træder ud den skønne Pige,
 Dffrer sine Blomster smaa,
 Knæler ned, og lader sitge
 Diets Stjerne mod det Blaa.

»D, Guds Moder! du, min Kavnne,
 Trygt jeg dine Knæe tør favne,
 Kysse ydmygt Kjolens Bræm;
 Lad i denne Nat, som sedse,
 Himlens stærke Engletrædse
 Holde Bagt omkring mit Hjem!
 Aldrig mig din Trøst du røve,
 Bogt mit Hjerte, styrk min Fod,
 Aldrig vil jeg dig bedrøve,
 Jeg vil være from og god!«

Langsomt atter ind hun træder;
 Ratten sine Taarer græder
 Over tausse Stov og Land;
 Ned fra Taarnets Bindeltrappe,
 Tæt indhyllet i sin Kappe,
 Smiger sin den velste Mand;
 Lifsende foran det høje
 Billed maaler let og snart
 Hans forbovne, frække Dje
 Sindig lumst den stelte Fart.

»Nu, Madonna! kan du gavne!
 Jeg forelsket dig vil favne
 Stigende med henrykt Sande
 Op til Bindvet, hvor den Skønne
 Dmt bag Rattens Elor vil lønne
 Kjærlighed med sin Jomfrustrands;
 Du til Himlen trygt mig bære,
 Vær saa naadig, from og god!
 Jeg betroer dig her min Være,
 Salighed og Liv og Blod.«

Dy ad Muren han sig slynger,
 Smidigt Venene han slynger
 Om Madonnas Liv, og alt
 Han vil dristigt hæve Armen
 For at gribe Bindvestarmen,
 Da han gled, — men ei han falbt;
 Kjæden, som hans Skuldre smykket,
 Snør sig, stærk som Hæmpered,
 Om Madonnas Arm, og Rykket
 Føstes som et kraftigt Greb.

Boldsomt Gyldenlænken krænger
 Sig om Nalken, og han hænger
 Frit paa Støttens strenge Haand;
 Al sin sidste Kraft han famler,
 Men forgæves Foden famler
 Efter Hjælp; det stærke Daand
 Ubarmsjertigt Løften snører
 Om hans Hals; da synker ned
 Dødens Haand, og ham tilføjer
 Nattehimmels Perlighed. —

Dg da Svenden kom tilbage,
 Bendtes snart til Fryd hans Klage,
 Perligt smykket blev hans Liv;
 Lønnen for hans tappre Fore
 Blev den gylbne Ridderspore,
 Dg den skønne Nø hans Liv.
 Dorgen sank; dens Spor ei findes,
 Bonden pløjer Dalken jævnt;
 Kun ved Harpen Sagnet mindes
 Om Borfrues strenge Fejd.

Skovveien.

Dag Kæmpehøien i Leirefod
 Løber en Bei saa huul,
 Der lyder ofte Gangerens Hov
 Og det rullende Hjul.

Paa Bautaflænen i Ratten flaaer
 Kæmpens herlige Aand,
 Stormen suser i Heltens Haar,
 Sværdet er i hans Haand.

Og han stirrer paa Beien hen,
 Seer paa Menneffets Gang,
 Minder sin Levetid igjen,
 Sjunger en underlig Sang:

»Jeg har vandret, hvor du nu gaaer,
 Jeg har nu fuldenbt min Strid,
 Næst mig en Bautaflæen, som flaaer
 Fast i rullende Tid.

See! jeg tumled saa rastløs der
 Fen ad den vilbene Sti,
 Sogte min Glæde fiern og nær,
 Nu er det alt forbi.

Nu har jeg slumred i hundred Aar
 Under den store Steen,
 Andre Menneffeslægter gaaer
 Over de Gamles Been.

Endnu stander den gamle Skov,
 Kæmpen ligger i Muld,
 Hører høerten Gangerens Hov
 Eller det rullende Hjul.

Dig kun eenfomme Vandbringsmand!
 Seer jeg ved Ridsnatstid,
 Vilser dig fra et fremmed Land,
 Gal! og fuldend din Skid!

Hvorfor mon du saa sorgfuld gaaer
 Over den vilbene Sti?
 Gal! og tænk: om hundrede Aar
 Er alt dette forbi."

Iden Helga.

Iden Helga hun blomstred i Dalens Sked,
 Saa faver og rød,
 Som Rosen ved Sølvskod.
 Nu vanker hun salmet, som Ellien hvid,
 Der hvirvles paa Beien hvid og did
 I Støvet for Vandrerens Fod.

Iden Helga hun var saa god, saa sjen —
 I Ly og Løn
 Blandt Rosenbuske hun sad.
 Da kom en Yngling saa faver og sin,
 Han strøg Iden Helga smt paa Kind,
 Og hun om et Kys hende bad.

Iden Helga hun kysfed den Ynglings Mund,
 Saa rød og rund;
 Da blev hun saa glad i Hu,
 Hun sagde: lidt kysfed jeg Jordbær smaa
 Og Roser røde, men albrig saa
 De kysfed igjen, som du.

Iden Helga hver Aften til Duffen gik,
 Hans Stjerneblik,
 Hans blomstrende Ansyn at see;
 De kysfed hverandre, de sværmed omkring
 I bløgende Græs med barnligt Spring;
 Lidt satte han hende paa Knæ.

Eiden Pelga gav det saa gjerne og glad,
 Hvorom han bad,
 Den Yngling saa venlig og smuk;
 Da luffed de Roser sig somfrable
 Den Naane sig skulte saa rød bag Sky,
 I Lunden drog Binden et Sul.

Eiden Pelga hun løb hver Aften igjen
 Til Duffen hen —
 Den Yngling kom der ei meer.
 Fra Duffen hun blegnende vender sig,
 Og græder — græder saa bitterlig,
 Saa tidt hun til Duffen seer.

Eiden Pelga hun løber hver Aften igjen
 Til Duffen hen,
 Da blev den saa bar og tom;
 De Blade fløi om for høstlige Bind,
 Saa bortfløi Rosen fra Pelgas Kind,
 Ei mere til Duffen hun kom.

Eiden Pelga hun blomstred i Dalens Skib
 Saa fader og rød,
 Som Rosen ved Sølvflod.
 Nu vandrer hun salmet, som Lillen høit,
 Der hvirvles paa Scien hid og did
 I Støvet for Vandrerens Fod!

Mariehøien.

Du, der Livets bedste Lyk,
 Dets Himmel fandt ved din Ublaarnes Hjerte,
 Din egen Lykke hørde ei dit Bryk
 Mod haabløs Elskovs Rød, Ulykkelige Smerte!
 Og kjenf Marie, kjenf Georg en Laare;
 Og aldrig Elskovs Sorg dit samme Hjerte saare.

I tætte Stov bag Hillerød
 To Pionne skyggesfulde Høie stige:
 Naturen Elskov her et Fristed bød,
 En Elfter mødtes her hver Aften med sin Nige;
 Her glemte de, blandt skyldfri Elskovs Glæder,
 Hvad Kaar dem Kierkens Lov og Frænders Had bereder.

Den Hellige, hvis Navn hun bar,
 Hun lignede i Ynde og i Dyder;
 I Dyd og Ekshøhed hende værd han var,
 Men grusomt Kierkebud det summe Vaand forbyder:
 Hans Ordens Lov ham Elskov bød forsage,
 Den Fordom er ei meer — O! vi har nok tilbage.

Naturens Røst tilfagde dem,
 At Havens Bud ei Herrens kunde være.
 Den skjætte Luther nu til Trøst stod frem;
 Hvor froe de hørte om hans Levnet, om hans Lære!
 I Haabet alt de bedre Læder smage;
 O! hvad er rigt paa Haab, som Elskovs første Dage?

Hun skjal sig ud, naar Sol gik ned,
 Paa yndte Høi med elskte Ben at mødes;
 Hvor skyldfri glad hver Aften der hengled!
 Der lange, tunge Dag belønnes og forsvædes,
 O Held, Held den! der langt fra Stæders Brimmel,
 Sandt i en Ørt, som de, ved elsket Bryst sin Himmel.

Paa eengang kom de stedsse did,
 Hver bange var, at komme der for sids;
 Med larrig Haand udmaales Glædens Tid,
 See den, som nænte kun et Blund deraf at spilde.
 Bed ingen, ingen Anger, ingen Klage,
 Det spillede Dieblil du salde kan tilbage.

En Aften kom Georg derhid,
 Og savned først sin Elskerinde;
 Pan saae mod Hillerød, saae hid og did!
 Sorgjeves! ingensteds Marie var at finde;
 Med hange Røst han hendes Navn udfisder,
 Men ham fra Stoven kun en sagte Øjenlyd møder.

Hvor kjælv Maries omme Ben!
 Og med hvert Dieblit hans Ræddler sigte;
 Den Armes Angest fattes kun af den,
 Der prøved selv den Dval, 'at ængstes for sin Pige.
 En Stemme plubseligt og blidt den ender;
 Dmt kalder den: Georg! Maries Kæst han kjender.

„See,“ sagde hun, og rakte ham
 En Blomstertrands, „jeg ridsse til dig søgte.
 Da jeg din trygge, raffe Gang fornag;
 Den Stolte tænkte jeg, han lære maa at frygte!
 Men er du vred og fellebe din Pige,
 Ser, er hun i din Favn, du hendes Dom affige.“

„Naar saae jeg sidst min Brud saa glad?“
 Udbrød han, som de Høiens Top betræde;
 „Gud!“ raabte hun, „mon vi skal stilles ad!
 O Smerte, Smerte spaaer den overvættets Glæde!
 Omkring mit Hjerte kryber Dødens Kulde,
 Om det var Spaadom, Ben! al! om vi stilles Kulde.“

„Det skal J!“ torndene en Kæst.
 Af Stræf betagen, hun den neppe kjender;
 Med Gysen foer hun op fra Munkens Bryst,
 Og saae den nærmeste blandt sine Frænder.
 Lidt Frænder troe, Naturen dem har givet
 Den Ret, ved Grumbed at forgifte Frænder Livet.

„Saa var dog ei min Nøie spildt!“
 Den Grusomme med pünlig Spot vedbliver:
 „Snart, omme Var! snart skal du vorde stilt.
 Et Dieblit endnu jeg naadig Eder giver,
 Dist din Prior og hendes Frænder vente;
 J os ei undgaae skal; jeg iler dem at hente.“

Han gaaer; lynslagne staae de der,
 Til sidst de synke i hinandens Arme.
 „D!“ sukker hun: „den sidste Gang det er!
 Det sidste Favnetag! D! Himlen sig forbarme!
 Al! var og dette Andebdrag det sidste!
 Al! maatte i din Favn din Piges Hjerte briste.“

»D!» raaber han: »o hvis du vil!
 Alt blinder Morderknaalet i hans Hænder.
 »Forskaær jeg dig? min Georg, fæd til
 D snart! at frelse os fra mine grumme Frændter,
 Lad dem os ikke fra hinanden ride!
 Din leved jeg, og din jeg skal i Døden blive!»

Selv styrer hun det grumme Støb,
 Og døende i Munkens Arme falder,
 Som Blomsten segner, er den Puldes Døb,
 Med svage brudte Kæst hun sin Georg end falder;
 »Georg, Georg, snart efter mig du ile!
 At hilsset, hilsset skal os ingen mere stille.»

End eengang flammer hun hans Navn,
 Og paa Georg det brusne Die hænger.
 Han maalløs holder hende i sin Favn,
 Fortvivlelse, og Røg, og Sarm ham gjennemtrænger.
 »Du kaldte mig! Du ædle, fromme, blide!
 Jeg kommer, men ei tør jeg hvile ved din Side.»

End hører han det hjære Litg,
 Og væbnet hen paa Rabobsten hæfter;
 Det hele Frændetog nu nærmer sig,
 Fortvivlet han paa dem det vilde Die kaster.
 »Tilbage!» torbner han: »tilbage Grumme!
 Maries Blod og mit paa Ebers Hoved komme!»

»Nu, min Marie! nu til dig!»
 Han raabte, fædte til, og sank, og døde;
 Med Gysen man til Vegge skynder sig;
 Da aabnes Begges Saar paany, og voldsomt bløde.
 Man gruende paa Stedet dem nedgraver,
 Og troer at sone Gud og dem med Sjelegaver.

En selfom Gangst endnu er
 Om Graven, under hvilken hun er jordet;
 Ved Midnatskund Georg skal vandre der,
 Saaledes gaaer endnu i hele Egnen Ordet;
 Med veefuldt Sind og taarevædet Die
 End somme Gistende besøge disse Høie.

Thorvald og Signe.

Herr Thorvald, fion Signe, de væneste To
 I Dannemarks Rige, saa vide,
 De svore hinanden ubrødelig Tro,
 Sig begge til Sørrig og Dvide.
 De Fædre begyndte saa bitter en Ktv;
 Den kostede Thorvalds og Signells Liv.

Herr Pogen, han svor ved den øverste Gud:
 „Din Søn skal min Datter ei sætte!“
 Herr Thorbjørn ham svarte: „han faaer sig vel Brud;
 Min Avindsmand tør han ei gieste.
 I Morgen ung Thorvald til Bretland skal gaae.“
 Den Morgen for sidste Gang Thorbjørn ham saae.

Stion Signe hengræb et saa sørgeligt Aar;
 Hun svinder, som Eljen i Enge.
 Ung Lave kom ribende stolt ubi Gaard:
 „Det Fæstensøl varer mig længe.
 Herr Pogen! Jert Løfte I viger ei fra.“
 Den Fader tvang Signe, at sige ham Ja.

„I Morgen jeg lader dit Fæstensøl faae;
 Du byde du Thorbjørn, din Frænde!“
 Saa angest fion Signe hun knæler i Braa;
 „Christ gve mit Liv havde Ende!“
 Hun blegner, og segner i Thorells Skød.
 „Hjelp Gud!“ kreg den Terne, „fion Signe er død!“

Tre Dogn græb Herr Lave ved Signells Lig,
 Den Fader ei magter at klage;
 Sorgjevæs er Roberens jamrende Strig,
 Det kalder ei Signe tilbage.
 Den Sørgesfærd samles; de Liigkoffer gaae;
 Nu luffe de Risten, til Graven hun maa.
 Gud! hvor det er tungt, at stille dem ad,
 Som troligen elske hinanden!

Olger Danske.

Bonden styrer i Rusbe —
 Huen sidder paa Stak;
 Furen løber ham ud og ind —
 Han pløier til Sommerbrak.

»See til de vilde Rødder
 Over den flade Høi!
 Finer det ikke Livet snart af
 Mig og de skælske Dø!

Gid jeg var Kragen derhenne! —
 Raa! — see, see! — Vil I hør! —
 Al! her oven paa Jorden —
 Her er kun Slæb og Slid!»

Ræleb Bonden saa saare,
 Ræleb i Du saa mod;
 See! da neieb han sig med Gæt —
 Jorden brast for hans Fod.

Rat falbt over hans Dø;
 Rinden stod høit i Brand —
 Er her end stemt heroppe,
 Vi blibe, saalænge vi kan.

»Christ bevare mig Arme!
 Vad han sin Aftenbøn:
 Stod saa Bonden paa baade Been
 Under den Tue grøn.

Ridt i Stuen derinde
 Drepte sig Dørb af Steen:
 To Gange fem tilvoldsse
 Var det saalidt, som Een.

Ene ved Høtbords-Ende
 Var bænket en gammel Mand:
 Tiden havde paa ham forlængst
 Bruffet sin Kjærlingetand.

Skjægget slog Rodder i Måden;
 Diet var flukt under Bryn; —
 Bonden krøb ind som Stormands Ord
 Over det sære Syn.

„Danmark!“ — mumlede Gubben,
 Lettede Haand fra Kind;
 „Pan er af Bore“ — tænkte Piin
 Alt i sit stille Sind.

„Eys! Hvad pusler i Hallen?“ —
 Reied' sig Bonden sin: —
 „Perre! Du nævned Danmark jo —
 Kjender vel Noderen min!“ —

„Kæf mig din Haand over Borde!
 — Jeg har nok sovet en Stund; —
 Er Du en Danske, saa taler Din Haand
 Vel saa godt som din Mund!“

Reiste sig Kampen halvt fra Bord
 Alt til den Bondes Stræk:
 Bordepladen, den brede,
 Blev til en Hagesmæk.

Pist for Døren gienned en Stang;
 Eiden Bonde var rap —
 Pan greb den med Hænderne baade:
 De løsteb den ene knap.

Slog saa Kampen af Hjerte
 Haand om det stærke Staal:
 Stangen under hans brede Haand
 Krummed sig som en Aal.

Smiled han lidt i Skjægget:
 „Kraften er ikke død;
 Krummer der er i Danstems Paand — og
 Krummer er ogsaa Brød.“ —

Sant saa Gubben i Sæde —
 Stenen var sommergrøn;
 „Naar Danmark bruger en Kæmpes Arm,
 Saa lad mig det vide, Søn!“

Liden Bonde sig neied:
 Det Ord var vel Hærs værd! —
 Krøb saa gjennem en Sprække
 Alt efter det lysende Skær.

Lærten gvidbred i Lufte;
 Solen svam over Sky; —
 Da Bonden saae Bøg og Bølge,
 Da blev han engang saa fry. —

Det var Hr. Nigge Danst —
 Han sidder i Hoi paa Høg;
 Over den brune Lue
 Boxer den bedste Høg.

Herr Ebbe.

Herr Ebbe red ud af Dannemarks Land,
 Foer Berden omkring saa vide,
 Herr Ebbe var vorden en fredløs Mand,
 Paa Jngen han meer kan lide.

Han havde dandsæt i Brudehus,
 Det kunde han aldrig glemme;
 Han havde baaret de Brudeblus,
 Den sidste Nat han var hjemme.

Men Bruden hun var hans Kæstems,
 Og Brudgommen var hans Broder;
 For Ebbes Glavind maatte de døe,
 Det saae baade Fader og Moder.

Paa Gangeren foer han af Land saa brat,
 Blidt Nordvinden efter ham sused;
 Af Ben og Frænde han var forladt,
 Og Ingen i Verden ham hused;

Hver Nat paa vilbene Mark han laae,
 Og lædsted i Duggen sin Lunge,
 Ved Siden standt hans Ganger graa,
 Og horte Stormene runge.

Og hvergang den paa sin Herre saae,
 Den syntes et Sul at drage;
 Tregange lod Herr Ebbe den gaae,
 Tregange kom den tilbage.

Herr Ebbe havde ei Fred paa Jord,
 Paa Havhunden vilde han hvile,
 Alene han med sin Ganger udfoer,
 Lod Stormene Seilet udspise.

Paa Snekken han stod mellem Himmel og Hav,
 Og stirred i Skyen den vilde;
 Det Aelkshærk, ham skøn Adelsuds gav,
 Dermed lod han Bindene spille.

Den gyldne Ring han paa Fingren bar,
 Den lod han i Bølgen falde;
 Med Ringen nedfaldt en Taare, saa klar,
 Det saae de Smaastjerner alle.

Dg Koret kasted han ud over Bord,
 Dertil sit Skjold det røde
 Med Sværdet, som voldte hans Broders Nord,
 Dg hvorfor sion Adeluds døde.

Før fulde Seil lod han Snekten gaae,
 Dg styrte i dyben Bølge.
 Fra Snekten udsprang hans Ganger graa,
 Den vilde sin Perre følge. —

Troubadouren.

I Greven af Toulouse's Gaard
 En fremmed Harpespiller staaer,
 Dg veed ei, hvor han træder.
 Ved Marmoryllens glatte Fod,
 Saa sorgfrit som ved Egens Rod,
 Han sætter sig og qvæder.

I smigrende og kælne Lyd,
 Som døde Sorg og vakké Fryd,
 Han høres heurpft synge
 Om Ridderleg og Skjønheds Magt,
 Om Elskovs Løn og Hoffers Pragt
 Dg Kroner, som ei tyngte.

Dg rundt paa høie Corridor
 Poffindet famler sig i Chor
 At trylles ved hans Toner,
 Dg Greven og Grevinden seer
 Med Riddere og Fruer fleer
 Fra aabne Balconer.

Men Slottets Perre snart et Dub
 Til Strængens Næster sender ud
 Sam dette at forkynde:

Sæt bort din Stav, fra nu vær min,
 Sid ved mit Bord og drik min Vin
 Dg sov paa Sillehynde.

Han tøved ei et Nidtil,
 Før han den lette Vagt indgik,
 Dg villigt Greven tjente.
 Til Løn for Sang og Harpeflæg
 Han levede i Fryd og Rag
 Dg ingen Uro kjendte.

Men rundt om ham det blev som Rat,
 Hans Hjerte frøs, hans Haand blev mat
 Dg svagt hans Toner løde;
 Lig fangne Væl, som stille staar
 I Grevens qualme Urtegaard
 Hans Dvad i Barmen døde.

Da traad han med nedtynget Sind
 Ved Morgengry for Greven ind
 Dg sultede sin Længsel:
 Lad, Herre! lad din Troubadour
 I den vildtsufende Natur
 Udbryde af sit Fængsel.

Ei ikke kaldtes han til Gjest
 Ved Dvinbeleg og Ridderfest,
 Men uden Lov og Stranke
 I Stormvind hoit paa taffet Fjeld,
 I Raanefin ved Risteveid
 Med Aanderne at vanke.

Lig Skovens Fugl fra Dvift til Dvift,
 Han kjender ikke No og Rist,
 En indre Magt ham driver,
 Dg syngende op søger han
 Af! veed han hvad? fra Land til Land,
 Dog ingensteds han bliver.

Dg fri som Bld og Beld han sprang
 Med Harpen over Mark og Bang
 Dg intet mere savned.
 Da vaagned Dagen høit i Sky,
 Natur i Lys og Dug stod ny,
 Dg rødmende ham savned.

Willemoes.

Kommer hit, I Piger smaa!
 Strængen vil jeg røre,
 Taaren skal i Diet staae,
 Naar min Sang I høre;
 Om saa bold en Ungerfvend,
 Alle fagre Pigers Ben,
 Sørgelig jeg svinger.

Baaren er nu kommet nær,
 Dagene sig længe,
 Baaren har I Piger kjær,
 Blomster groe i Enge;
 Dog I skal i sene Aar
 Minde, at I saae en Baar
 Med bedrøvet Die.

Al, thi før sig op af Jord
 Blomsten kunde trænge,
 Falmede en Blomst i Nord,
 Som skal mindes længe:
 Willemoes var Blomstens Navn,
 Dg ei glemmes tunge Savn
 Midt i Blomsterfloren.

Dan var Dreng, men stod som Mand,
 Medens I var spæde,
 Staae og staae for Fædreland
 Bar den Unges Glæde;

Strømmen gaaer mod Kjøbenhavn,
 Rongedyb er Strømmens Navn,
 Der blev Felten viet.

Drengen vorte op til Mand,
 Barnlig dog i Sinde,
 Naatte han paa Søs og Land
 Alle Hjertes vinde:
 Sømand bare ham paa Haand,
 Og den sagne Lissebaand
 Gav ham sin at kysse.

Gjerne han paa Haand og Mund
 Hende kysse vilde,
 Løb sig og en liden Stund
 Bel i Snaren hilde!
 Men han var og blev en Mand,
 Kjøel han drog til fremmed Land
 Manddomsvært at øve.

Selfomt i hans Aand det løb:
 Hører du, det døner!
 Dannemark er fædt i Rød,
 Kalder sine Søner.
 Og som gamle Danmarks Søn
 Kjøel han mod det høie Døn
 Fædreland at værges.

Al! den Gjeve kom, og saae
 Fædrelandet bløde,
 Hvor den stolte Snekke laae,
 Bar saa tomt og øde;
 Disse Snekker var hans Hjem,
 Han opvoret mellem dem,
 Stred i deres Skygge.

Dertil var fra Hedenold
 Hid til sidste Dage
 Disse Snekker Danmarks Bold,
 Bold struben Rage;

Sorg og Færm i Feltens Sind
 Naatte da vel gange ind,
 Følge ham til Graven.

Vinter led og Isen brast,
 Over brede Bænde
 Christian med sin høie Raft
 Løb fra Norrig stænde,
 Pesten stod saa rørt i Sind,
 Store Taarer saldt paa Kind,
 Der han Sneffen stueb.

Kjære Sneffe, hilset vær!
 Saa tog han til Orde,
 Sømmelig er vist din Færd
 Med de høie Borde:
 Al! men det er Hjertesorg,
 At kun af den støste Borg
 Staaer et ensigt Kammer.

Høie Magter, I som slog
 Dannemark med Jammer,
 Lad mig til min Afgang dog
 Voe i dette Kammer!
 Men skal ogsaa det forgaae,
 Lad mig først da Bane faae
 Paa det røde Lisse!

Sneffen seiled under D,
 Kamper var omborde,
 Bifinger laae trindt paa Es,
 Dog den seile torde.
 Bifinger sig stoffed brat,
 Leired sig i dunkle Nat
 Om den prude Sneffe.

Hift i Nord gaaer Ddden ud
 Mellem høie Volger,
 Der blev Den af stærke Stub,
 Christian ei sig dolger;

Men som gamle Christian
 Staaer han fast paa danske Strand,
 Sjøndt hans Blod ubrinder.

Bretlands Viking, har du Nod
 Til med mig at fænde,
 At du maatte give Nod
 Til de danske Bænde,
 Nod til gamle Dannebrog,
 Som du nys udfæstet tog
 Med saa ringe Nøse?

Snart ei faaes meer dit Flag,
 Om for dine Skibe,
 Svad du gav for Christians Brag,
 Prisen skulde blive;
 Ringe blev paa Hav din Roes,
 Om du fandt en Billemoes,
 Paa hvert Skib du borde.

Billemoes! du maatte gaae
 Andet Hjem at finde,
 Lærer i vort Die staae,
 Men de tør ei rinde;
 At! thi vilde vi, at du
 Skulde yanke her endnu,
 Christian overleve?

Herren var det, som til sig
 kaldte Livets Flamme,
 Ved hans Tempel til dit Eelig
 Lave vi et Kammer,
 Over dine Kampebeen
 Reise vi en Bautasteen,
 Giv Etenen Næle.

Hører det I Piger smaa!
 I maae ikke græde,
 Men naar over Eng I gaae
 Mellem Baarens Spæde;

Vinder da af dem en Krands
 Farrer Blomsterne med Sands
 Til den Faldnes Ære!

Hvis det rørte Hjertes Sang
 Hjertet røre kunde,
 Sjunger den da mangengang
 I de lille Lunde;
 Sjunger den ved bredden Strand,
 Naar den over høiden Sand
 Bøven sagte triller!

De to Ravne.

Jeg gik mig udi Engen, et Træ i Engen stod,
 Og derpaa sad to Ravne og tørsted efter Blod;
 Da hørte jeg den Æne, som til den Anden kvad:
 Hvor lille vi vor Hunger? Hvor finde vi en Brød?

Gjenhvared nu den Anden: Jeg gjennem Lufften foer,
 Da saae jeg bag et Gjerde paa sneebedakte Jord
 En slagen Ridder ligge; ukjendt hans Skjebne er,
 Dog kjenner den hans Dogge, hans Høg, hans Pusfru her.

Hans Høg forfølger Duen udi den grønne Lund,
 Og efter Pinden jager nu hans trofaste Hund;
 Hans sagre Pusfru fængsler en anden Kjærlighed,
 Og derfor kan vi æde den læffe Brød i Fred.

Affled! jeg piller Kjødet af hans sneehvide Been;
 Affled, jeg vil ubhaffe den klare Diesteen;
 Og af de gyldne Koster, der slaggre om hans Rind,
 Vi bygge os en Rede høit i den grønne Lind.

Bel savnes han af Gammel, vel savnes han af Ung,
 Men ingen skal det vide, hvor Skjebnen var ham tung,
 Naar Kjødet er afflilet og Diets Grav er reen,
 Skal Vinterformen smuldre til Støv de nøgne Been.

Smeden paa Helgoland.

Der staaer en Smedie paa Helgoland,
Saa eensomt den staaer paa den hvide Strand,
Der svinger Løhormod, Smeden, med Glib
Den tunge Hammer ved Ribnatstib;
Dg Etsen flammer og Gnisterne spille,
Dg Slagene høne i Nattens Stille.

Men som han saa ved sin Ambolt staaer,
En selsom Larm til hans Dre naaer;
Det er som to vældige Gangeres Trav,
Dg kommer den Lyd fra det vilde Hav;
Han kler til Døren, seer ud og gruer,
Thi rædselsfuldt er det Syn, han stuer.

Det er som en Sky af Mulm og Lyn,
Der svæver paa Havets fortladne Bryn;
Det nærmer sig mere og mere til Land,
Lilskdt han skjelner en Hest og en Mand;
Men Manden et flammende Glavind svinger,
Dg Hesten paa fire Fødder springer.

Dg Havet syntes saa haardt som Steen
Dg Gnisterne føge, hvor Gangeren treen.
Saa nærmer sig Synet meer og meer,
Snart Ganger og Rytter han tydelig seer.
Snart er de for Døren; da standser Hesten
Dg rap af Sæblen svinger sig Hesten.

Gensiet, som solklar Dag, han var;
Paa solvgraa Jøse han Guldhjelm bar;
Om Kampetroppen en Brynie blaa,
Besat med funkende Stjerner, laae;
Dg om de mægtige Stuldre svinger
En strigende Ravn de kulforte Binger.

„Dy, Smed,“ — saa talte den selsomme Gjest —
 „Tag Hammer og Tang og beslaae min Pøst,
 „En Sko er brudten, vær flink og rap!
 „Det er alt sildigt; min Tid er knap.
 „Før Dagen røbmer i Østerlunde
 „Jeg har vel hundrede Mil at ride.“

Dg Smeden den vægtige Hammer svang,
 Dg Jernet gnistred og Ambolten klang.
 Snart var beslaaet den vælsige Pøst;
 I Sadlen svang sig den selsomme Gjest;
 Men før end den næste Sol var nebe,
 Stod Følleslaget paa Draavallshede.

Hvitfeld.

Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Pelte,
 Som anfaae Tapperhed for Nigt,
 Dg Kjalv ei, naar det gjeldte.
 Saa var vor Juul og Abeler,
 Dg Tordenstjold og mange fleer.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Pelte.

Men fremfor alle Hvitfeld kan
 Den uforsagte hebde.
 Dvo saae sin Død saa vis som han
 Dg gil i den med Glæde?
 Dg aldrig han forglemmes Kal,
 Thi Danmark frestes ved hans Fald.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Pelte.

Han under Gyldenløve stred
 Imod en talrig Fiende;
 I Striden havde han et Sted,
 Hvor der var Roes at vinde.

Det Fjellens Kors og Glæde er,
 I Kamp at være Fjenden nær.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Drlogs-Felte.

Ku lattes mangt et Die til,
 Han Lag paa Lag dem sendte;
 Da pludselig hans stærke Ild
 Hans eget Skib antændte.
 »Kap Anker, Øviffeld! fly til Land!
 Bed Flugt du Livet frelse kan!»
 Men Danmark var altid rigt
 Paa raske Drlogs-Felte.

»Nei!» svarte han, »flye vi berhen,
 Staaer Danmarks Flaade fære,
 Og skulde Danske bøde den,
 For eget Liv at spare?
 Døe skal vi, men vi høvnes maae!
 Til sidste Kandebræt vi staae!»
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Drlogs-Felte.

»Til sidste Kandebræt vi staae!»
 Hans Sømand rasl gjentog:
 De Ild og Død rundt om sig saae,
 Men uforsagt de sloge;
 Til Ilden ind i Krudtiet brød,
 Og alle døde Felteled.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Drlogs-Felte.

Og aldrig uddøer Øviffelds Koes,
 Hans hætte Sømands Minde;
 Bør de ei i hver dansk Matros
 En værdig Landsmand finde?
 Naar Danmarks Ære talder os,
 Som de, vi byde Døden Trods.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Drlogs-Felte.

Diolsamlere.

Nattens blege Gjenfærd lyfte,
Stormen dreied Kirkespiret.
Emma ved min Side gyste,
Som en Engel tillegiret.

Nattens sorte Paner gale,
Bange gif min troe Veninde;
Hendes hvide Silkehole
Slæbred i de kolde Vinde.

Swagt en Stemme til en Gitter
Langsomt hørte vi at gæde.
Da vi treen for Fortens Gitter
Stod der Een i Dødningslæde.

Emma! kom, din Moder vinker!
See, hist ligger jeg saa ene,
Medens Sol og Maane blinker
Paa de kolde Marmorstene.

Emma sank i mine Arme,
Stirred Skyggen mat imøde;
Trykte mig med sidste Varme,
Smilte, gittede og døde.

Hjem jeg bar min Esterinde,
Kold bestraakt af Nattens Sole.
Underlige Dødningsvinde
Bisted i den Lange Kjøle.

Deryaa jeg til Lunben stte,
Gav mig flittig til at søge,
Hens bestandig Maanen smilte
Bleggaal paa de sorte Bøge.

fandt det elste Træ, som heldte
 Over os saa tidt fortrolig;
 Græd, imens jeg Træet sælde,
 Slæbte det til Emmas Dølg.

Kysseb hendes hvide Klæder,
 Greb en Saug, saa mat og ene,
 Danned saa de lange Bræder,
 Som indslutte hendes Vene.

Den til hendes Høre Bier
 Derpaa jeg mig sagte Skyndte.
 Stovens milde Melodier-
 Bidneb, Morgenen begyndte.

Dien skal, jeg fandt det ikke;
 Ud jeg tog den store Kage.
 Emma stod for mine Bliske,
 Stirrende saa huldt tilbage.

Diens Ettil jeg henrykt taalte.
 Lys af gule Bør jeg sæbte.
 Klart den sidste Nat de straalte,
 Da jeg hendes Ligg indsvøbte.

Snoren rasleb, i det Dybe
 Sant hun, fulgt af mine Taare.
 Rædsomt følte jeg det frybe
 Siennem hver en lunkne Aare.

Næste Nat da Stjerneorden
 Bæltede sig op af Havet,
 Ilte jeg til Kirkegaarden,
 Hvor min Emma laae begravet.

Sødt en Stemme til en Litter
 Atter hørte jeg at qvæbe.
 Det ved Portens sorte Gitter
 Stod hun i sit Dødningslæde.

Ludvig! kom, din Pige vinker!
 See hist ligger jeg saa ene,
 Medens Ekko's Stjerne blinker
 Paa de hvide Marmorflene.

Emma! raabte jeg med Klage,
 Tag mig med, du Cicode!
 See, hvor bleg jeg staaer tilbage
 Paa den kolde, mørke Klode.

Al, da hæved hun sin Fingert
 Høit, den englehvite Pige;
 Biste mig den Sti, som svinger
 Uthjendt sig til Himmerige.

Med en Laare i sit Ole
 Kysede hun mig sømt paa Munden,
 Stirred bønlig i det Høie,
 Sufkede — og var forfunden.

Derfor santer jeg Bioler;
 De mit blege Ligg skal klæde,
 Naar i Nat de hvide Straaler
 Binte mig til evig Glæde.

Romanze.

Ved den dunkle Brønd, i Skovens Stille,
 Sab med saaret Bryst en Riddersvend;
 Pesten græsede mellem Urter vilde,
 Skjold og Sværd laae ved den dybe Rinde,
 Selv han tankesuld saae ned i den.

Dg han tænker paa,

Om han meer skal naae
 Hjem og Brud og Fædreland igjen.

Da, mens Sultet let hans Lante følger,
 Rabner susende sig Bovenå Rand,
 Og en Qvinde, der sig halv forfølger,
 Halv sig hæver i de dunkle Bølger,
 Deilig, underfuld, han stue lan;
 Under Loffers Krands
 Klare Vines Glands
 Smiler til ham fra det byde Vand.

Og hun taler, mens et gyldent Bæger
 Høit hun hæver i sin hvide Paand:
 Denne Tryllebrist din Bunde læger,
 Ifkun denne Saft dit Hjerte qvæger,
 Ifkun denne Kraft gjør fri din Aand.
 Fra det stille Land
 Dette Klædeband
 Kisteled gennem Jordens Klædebon.

Kaar min gylbne Slaal din Mund berorer,
 Falder paa dit Die sødest Blund;
 Til det fjerne Hjem en Drøm dig fører,
 Gamle Loner underfuldt du hører
 Klinge sødestgt den samme Stund;
 Hvad der svandt, forgit,
 Samme Dieblit
 Finder du paa dette Bægers Bund!

Og af Længsel gløder høit hans Kinder,
 Og i Paabet sødt hans Læbe leer;
 Frem han boier sig, hvor Vandet rinder:
 Dybt og dybere nu Synet svinder,
 Hjern og fjernere han Staaalen seer.
 Dog, han greb den alt —
 Da fra Bredden faldt
 Han i Dybet — aldrig saaes han meer.

Fru Marthes Ailde.

Fru Marthe sad paa Karisegaard,
 Hun var saa god og saa from:
 Var Vinteren streng og den rige Mand haard,
 Til hende de fattige kom.

Den Hungerige mætted hun af sin Haand,
 Den Syge husvaled hun fro,
 Den fangne løste hun af sit Baand,
 Og bad for Synderens No.

Men stor var Nøden i Dannemarks Land
 Trindt Svensken brændte og slog,
 Fru Marthes Borg de tændte i Brand;
 Til Kirken den Fromme hendrog.

I Taarnet boede hun Nat og Dag,
 Der Ingen til hende kom;
 Kun Uglen sad under Kirketag,
 Og saae paa den Frue, saa from.

Og tryk hun boede i Herrens Huus,
 Til Fienden maatte bortflye;
 Da gik hun tilbage til Borgens Gruus
 Og lod den opreise paany.

Da fandt den Huusvilde atter Ly
 Da fandt den Hungerige Brød;
 Men hver Mand græd i Karise By,
 Dengang Fru Marthe var død.

Og der den Frue i Kisten laae
 Og smiled med blegen Kind,
 Da var der fast ingen Børn saa smaa,
 De bares jo til hende ind.

Da Kloffen klang paa den Jordefærdstog,
 Dg Unge og Gamle de græd,
 Da var der ingen Gubbe saa svag,
 Han løfted jo Baaren med.

Dg der de satte den Liigbør ned,
 Dg hviled paa Kirkesti,
 Da sprang der en Klæde paa samme Sted;
 Den ganger man end forbi.

— — Gud glæde evig den fromme Stæl!
 Saamange glædede hun:
 Tidt den, som drak af Fru Marthens Bælb,
 Blev karst i samme Stund.

End Laarnet staaer med den dunkle Braa,
 Hvor forbum Fru Marthelil sad;
 Tidt kommer en Fremmed og seer derpaa,
 Dg hører det Sagn saa glad.

Elshovsridderen.

D Castillen fremspiller
 Tjofskoden dyb og bred,
 Over kostbart Guldsand trisser
 Den i Myrtefygger hen.

Gjennem Kongeriger flyder
 Tjofskoden dyb og bred,
 Hjernt den sig i Havet gyder,
 Intet Die seer den meer.

Dog naar Alcantara's Fruer
 Paa Guldrammen danske hen,
 Og i Himmels Speil nedstuer,
 Lajefloben skjønneft er.

Dog hvor langt den end tør flyde,
 Gaaer dog hine Heltes Roes,
 Som paa Bredden Landsfer bryde,
 Reget videre end den.

Blandt de Skonne Fruer straaler
 Skjønneft Donna Celia,
 Og med Don Belardo maaler
 Ingen sig i Tapperhed.

Kampens Perler paa hans Haande
 Og dens Rose ved hans Bryst,
 Don Belardo gaaer at stande
 For den Skonne Celia.

»Fremfor Alcantara's Sønnen
 Bær jeg Prins i digtet Dybt,
 Dog mon noget Helten lønner,
 Uden Røens første Kys?»

Men med velsortiet Glæde
 Svarer Donna Celia:
 »Ei saa let som gylde Klæde
 Bindes Alcantara's Ms.

Maurers sorte Konge Statter
 Reget høit et sjældent Træ
 Fuldt af bristende Granater —
 Een af dem du plukke maa.»

Flux han samler sine Bræve.
 Til Alhama flyder han,
 Bryder ind i Kongens Hæve,
 Staaer igjen for Celia.

Hymyg fine Knæe han holder,
 Hymyg seer han for sig ned,
 Medens han et Guldfad holder
 Med Granada's Purpurfrugt.

Længe hun paa Hbilet stuer,
 Frygtende sit eget Smitil:
 »Mon ei meer Rubinen luer,
 Doit i Kongens Turban sat?«

Flur han samler sine Skæffe,
 Til Ahama flyder han,
 Sværbene de Bantroe vække
 Af den høve Midnatsføvn.

Men omsonst de sig forKandse
 I den sorte Konges Gaard,
 Don Belardo med sin Landse
 Løfter Kongens Turban af.

Og den samme Kæmpe atter
 Knæler ned for Skønheds Nagt,
 Kæfter Alcantara's Datter
 Maurekongens største Skat.

Dog hun skjuler Smitil og Nøte:
 »Lyst og Pragt er mig forhadt,
 Aldrig luffer sig mit Die
 Under Søvnens Fingertil.

Maurerkongens Datter spiller
 Uden Lige paa Guitar,
 Smilet glimter, Laaren triller,
 Sønnen kommer, naar hun vil.«

Eine Stridsmand, sine Brænder
 Lufind Gjeve samler han,
 Og paa ny tilbagevender
 Ufortrøden, hjæl og fra.

Dg alt seer den slette Ridder
 Maurertongens hvide Leir,
 Hvor Karvaagenheden Ridder
 Bed den tidt opblæste Ild.

Hjertstra Maurertongens Datter
 Som fortryller med sit Eply:
 Knap hans søde Haand omfatter
 Sværdets større blevne Greb.

Dog hans Eftrov ham befæler,
 Kjet og Kog han stuer rundt,
 Derpaa BANNERNE fordeles
 Dg mod Kongetellet gaaer.

Roslemierne paaKalde
 Deres døde Gud omfont:
 Leiren brænder, Kongen falder
 Dg Laide føres bort.

Don Belardo taus fremtræder,
 Ligg en Morgen, rød af Blod,
 Mere Du i hvide Miner
 End i Hjertet Mod og Kraft.

Ridderlig han Fangen fører
 Den for Donna Cecilia,
 Dg med nænsom Haand afløser,
 Hvad Granada aldrig saae.

Men den Dimes Taarer trille
 Paa den sorte Piges Kind:
 "Ei du mig i Søvn skal spille,
 Bed mit Bryllup spiller du."

Morten Sorup.

Alt som det ringed til Aftensang
 Saa født i Sty,
 Paa Gadekædne Dørbornet klang
 I Borup By.
 Jer Hjelli flux I hvætte maa,
 I Morgen I skulle til Døve og laar,
 Og tæt stander Græsset i Enge.

De Bønder gange paa Rab saa tæt,
 Alt som de maae,
 Og synt det vorder paa hver en Plet,
 Hvor de fremgaae;
 Den Foged gaaer dem tæt i Spor,
 I Munden han haver kun Eder for Ord,
 Og Pidsken han haver ved Side.

I Enge ganger en Ungersvend
 Bed Ss saa nær,
 Sin Hjelli fører han som en Pen,
 Han er saa sær;
 Ei paa sin Dont og knap paa Eng
 Saa dybt monne grunde den liden smaa Dreng,
 Hvor monne hans Tanker da være?

Dist kneiser Borgen med røde Tag
 Paa Vællens Top,
 Og Tanken flyver fra grønne Nag
 Til Borgen op;
 I Dalen her, i Skovens Ly,
 I Ss sig mon speile saa vakker en By,
 Der syble de Tanker saa gierne.

Sig hvælver over den Borg og By,
 En Himmel blaa,
 Og Roget er der end over Sty
 At tænke paa;

De Bønder flaae den grønne Eng,
 I Dimlen hos Gud er den siden smaa Dreng,
 Han er der med Sind og med Tante.

Den Foged mæler saa onde Ord,
 Han bander saa,
 At rundt ham, hvor han saa gaaer paa Jord,
 Det fortne maa!
 Bli Du ei bedre flaae paa Eng,
 Saa flaaer jeg paa dig nu, du Knold af en Dreng,
 Saa i dine Been det skal knage!

Den Smaaadring vaagner og ikke seer
 Er nu hans Gang,
 Sin Lee han hugger saa haardt i Steen,
 At Gnifter sprang;
 Nu frem da maa den Stryggespaan,
 Der Leen ham klinger saa lifligt i Haand,
 Den Smaaadring han glemmer sin Baand.

Han flaaer og stryger saa langt og tidt,
 Han tænker paa
 De Liller, Gud udi Etet hødt
 Mon flæde saa,
 At Kongen ei en Klud saa fin,
 Og Dronningen ikke saa fagert et Lin
 Mon have i Borgens berøppe.

Han ynktes over de Liller smaa -
 I Dragt saa peen:
 Saa mangen Blomme fra Rod vi flaae
 Heel fin og væn;
 Gik alle Konger end paa Rab,
 De mægted dog ikke det ringeste Blad
 At sætte paa en Reibe.

Den Foged mæler forvovne Ord,
 Han bander paa,
 At under hannem den stærke Jord
 Bist synke maa;

Den Hølli klinger høit paa Eng,
 Ditt løber saa faare den siden smaa Dreng,
 Han lyfter ei længer at bie.

Kei, see mig til den Knold af Dreng,
 Den doone Hund!
 Her smider han jo sin Lee i Eng,
 Men bi du lun;
 Jeg nok engang paa dig faaer Hold,
 Du løber vel dog ikke Pøtter i Bold,
 Da skal jeg dig lære at løse.

Det svarer Drengen alt under Stot:
 Ja bi du lun!
 Og Bøtten snakter derom saa smaat
 Paa Søens Bund.
 Den Føged knap paa ham faaer Hold
 Han løber dog slet ikke Pøtter i Bold,
 Men Pøtter han løber af Syne.

Peel hvast han løber fra Skanderborg
 Ud Kongevei,
 At komme fort, det er al hans Sorg,
 Han stilles ei,
 Før Borgen faaer som Høg i Sky,
 Før Kirken han seer ud i Stillinge By;
 Da maa han saa bitterlig græde.

Den Fod blev stille, men vidt og vidt
 De Lanter foer:
 Gud naade mig arme Gangeryllt!
 Saa saldt hans Ord.
 Jeg vidt og bredt har ingen Ven,
 Og hvor i al Verden skal jeg nu gaae hen?
 Og hvor skal jeg finde min Føde?

Den Eydvind sufer saa fagte hen
 For arme Dreng,
 Og Sagn den bærer om Litters Ven
 Til hver en Eng;

Den Smaadrenge saae, hvor frem han kom,
 Sig nei, hvor Lise saa venlig og from,
 I Takt efter svingende Fugle.

Paa Himlens Konge nu tænke maa
 Den fromme Dreng,
 Som hæder Fugle og Kilder smaa
 I Luft og Eng;
 Nu styrtes brat den svage Ero,
 De Tanker saa vilde sig lægge til Ro,
 De Fødder de vorde saa rappe.

Sanct Klemmen løfter saa høi og gul
 Sin Kirketop,
 Der hædes Dreng, som Blomst og Fugl
 Og sødes op
 Til Kilder i Guds Urtegaard,
 Til Fugle, som svinge i Binter og Saar
 Alt under den heilige Bue.

Hver Yebling fæder med Pen og Bog,
 Alt som han maa;
 Fortryt i Bærten den gamle Fog
 Hos Yoge smaa;
 For Bært og Skæg han Glofer faaer,
 For end ubi Bog han en Glofe forfaaer,
 Hans Aar ere fire og tyve.

Men læs dog ei dine Mine ud,
 Du Bondesøn!
 Dog nei, du taler for tidt med Gud
 I ivrig Bøn:
 Det styrker baade Syn og Ero;
 Og naar du dig sulden maa lægge til Ro,
 Du fastede glad til Guds Ere.

Det er den heilige Mortens Nat;
 I Kirkechor
 De Lamper brænde endnu saa mat
 Om Alterbord;

Det er saa seent ved Midnatstid,
 Men Morten er drevet heel underlig did,
 Til Gud og Martinus han bebet.

Alt som han stander i dunkle Nat,
 I Kirkebor,
 De Lamper klare sig op saa brat
 Med Lue stor;
 Det vorder haardt a' lyst som Dag,
 Og Klokkens det ene, det festlige Slag
 Fortynder den hellige Morgen.

Heel underlig udi Sjæl og Krop
 Han monne staae,
 Det tryber i ham fra Taa til Top,
 Han knæle maa,
 Paa Altartavlen seer han hen;
 Der hænger paa Korset den Synderes Ben;
 Pder Selgen bag ham sig mon skjule.

Han seer og stirrer saa fast og vist,
 Han græde maa;
 Thi aldrig før han saa klart i Christ
 Sin Frelser saae.
 Han siger, ho'ad ham siges til:
 Jeg sværger, saalænge min Ferte det vil,
 I Skolen jeg tro ham vil tjene!

Det er den hellige Mortens Nat,
 I Syd og Nord,
 Og der de Lamper sig klare' brat
 Om Alterbord,
 Da fødtes til Sanct Mortens Fest,
 I Saxland saa vaffer og munter en Gjest,
 Og Morten saa monne han hedde.

En Steen sig dølger hen under Jord,
 Paa Kirkegaard,
 Ei Navn og Titel, slet intet Ord
 Paa Stenen staaer;

Men ubi Kors er Gæeb og Nis
 Kun lagt paa den gamle enfoldige Bils;
 Hvem monne herunder sig hvile?

Der hviler Nanden, som Gud udfaae
 Til med sit Nis
 At tugte op, af de Yoge smaa,
 En Johan Friis,
 Hans Tavsen og end Bisper to.
 Af Borup de lærte paa Christum at troe,
 Af Luther hans Død at forkynde.

Det er den hellige Mortens Nat;
 I Kirkehor
 De Lamper brænde saa sygt og mat
 Om Alterbord;
 O, mon de sig vil klare brat?
 O, monne en Luther der fødes i Nat?
 O, monne en Borup det mærke?

Pigen paa Fuglesangst.

Fuglen sang paa Dvifte:
 »Jomfru! om du vidste,
 Dvi jeg synger nu!»
 Pigen stod ved Roden,
 Træad paa Blomst med Foden;
 Thi hun havde Fuglen kun i Hu.

Fuglen flet saa bange
 Dybt i Skovens Gange
 Fulgt af Pigen Rod.
 Sang den der paa Dvifte:
 »Jomfru! om du vidste!» —
 Pigen spittede ved Træets Rod.

Hopped den paa Grene,
 Pigen fulgte ene,
 Loffede og bad:
 »Purpurbær, de røde,
 Mandelmell, den søde
 Skal du faae hos mig i Rosenblad!»

Dybt den fløt i Stoven
 Den mod Rildeboven
 Alt med snilde Hop.
 Pigen fulgte bange
 Loffet af dens Sange;
 Snart var den ved Rob og snart ved Top.

Da den kom, hoor Bækken
 Bryder gjennem Bækken,
 Sat' den sig paa Steen.
 Ligtig Pigen smiler,
 Hurtig frem hun iler
 Fra den tætte, løbelslebte Green.

Da hun den vil fange,
 Bliver hun saa bange,
 Og i Du saa mod,
 Hængtes hun saa svartlig,
 Flygte vil saa vartlig,
 Bliffet skjult og Kinden rød som Blod.

Bingen laae paa Sandet,
 Spraglet, farveblandet
 Faldt den livløs ned;
 Men med listig Billie
 Treen paa Blomster-Tillie
 Frem en Sanger i den Lilles Sted.

»Giv mig nu det røde
 Purpurbær, du Søde!»
 Smilende han bad.
 »Giv mig nu, du Blide!
 Mandelmell, den hvide.
 Af din Løbes fine Rosenblad!»

Et og to og trede
 Kys han tog fra hende,
 Blev saa fugl igjen.
 Lyftig over Boven
 Fløi den gjennem Stoven.
 Nigen fløb og stirred efter den. —

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Stoven sidder en Kulsvierqvinde;
 De Bøge beskytte for Hønvinde.
 Men Renneket raser vær' end Bindeu,
 Thi sidder den Biv med Laarer paa Rindeu.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
 Hver Dannemand sig mod Henden værger;
 Saa gjorde Skalm, hendes Husbond hære,
 Han stred mod Greven, og faldt med-Here.

Men al, nu sidder hun der allene,
 Med fem Smaabørn bag de vaade Grene.
 En usæl Skiebne vi nu maa friste,
 Meer Brød ei yde de brændte Lovste.

Greve Geert nu knyser omkring i Landet,
 Af alle Danste forhadet og forbandet.
 Christ fri os! hvis han finder vor Rede;
 Da føle vi først hans grumme Brede.

Mens de sig pryde med Seiersstrandsen,
 De spidde de spæde Børn paa Landsen;
 De laste det diende Kor i Flammen.
 Christ straffe den Røver i Hjelved! Amen.

Mens flakels Noer saa taler og græder,
 I varme Koster de Smaa hun klæber.
 Lo Brød idag hende Klosteret sendte:
 Dem skal ei sluge den hungrige Glemte.

De Hvedebrød store de Smaa hun vifer,
 Som Fugl i Reben hun dem bespiser;
 Da rasler det i de nære Hæfter,
 Hun seer en Kæmpe, som Svæb bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
 Han synker træet paa mosgroede Stene.
 Hjælp Gud nu! Kommer en fiendslig Kæmpe?
 Dog nei! han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hjelm af den hvælvede Hænde.
 Niels Ebbeson! er det jer, for sande?
 Herr Ridder, hvort er I saa bleg, afmægtig?
 I kneiser jo ellers i Hlaberne prægtig.

Bor Noer, heel aarle vi vare paa Hærde,
 Vi star os frokost med skarpe Sværde.
 Dog har ei Hesten endnu faaet Døvre,
 Jeg fastet endnu foruden Døvre.

Lo Brød jeg har kun til fem smaa Sjæle.
 Nu faaer man kun Brød ved at røve og stjæle;
 Jeg er den Sjette, som lidt skulde nyde,
 Den Ewendedeel vil jeg Eder byde.

Bor Noer! jeg føler mig styrket faare.
 Afior I kun Evers Glutters Laare!
 Snart skal I roligt i Freden leve:
 Niels Ebbeson vog den kallede Greve.

Mens Haaret bræged og Gaafen læged,
 I Manders sig Sværdene sliak bevæged.
 Vi tog den Voghals i gule Loffen,
 Afbug hans Hals over Sengeskoffen.

Herr Ebbeson! vog I den kullede Grede?
 Da skal I nyde den hele Leve.
 Hun vilde dem Brødet af Mundene tage;
 Vel græde de Børn med bitter Klage?

Kei, alle dem Blus paa Rinden brænder,
 Over rækker sit Brød med de bitte Hænder:
 Du hevned vor Faer, vog Danmarks Drage,
 Du heel skal nyde vor Hvedelag.

Niels Ebbeson græder. Han vægter ei Taffen,
 Han stirrer til Stekken derude paa Valfen:
 Og fangede mig, for paa Hjul at bryde,
 Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun Eders Døvre:
 Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre,
 Snart Rugen atter og Hveden kan vore,
 Snart vlesier I Landet med stærken Dø.

Naar da I sidder i Hytten sammen,
 Og forter Jer Liden ved Aftengammen,
 Da glemmer ikke den Mand i Fretten,
 Som stræmmed jer Glenterne bort fra Reben!

Han drak lidt Vand af Rulsvierkanden,
 Han tørred Sveden af Hæltepanden;
 Med ham i Gallop sig Gangeren strakte,
 Forgivees de efter ham Brødene rakte!

Geoffroi Rudel.

Der stod en Borg i Franken,
 Omkrandsket af en skøn Natur,
 Der sad Geoffroi Rudel engang,
 Den høie Troubadour.

Saa manges Boltsmand blegned,
 Naar Ribberen sin Landse svang;
 Saamangen Mo sig glæbed,
 Naar Troubadouren sang.

Han sang om Ribbertrofab,
 Om Dierets Paradiis,
 Om Korsets Kraft og Helligdom,
 Og til de Skønnes Pritis.

Men ingen af de Skønne,
 Som lytted til hans Minnesang,
 Sam rørte til den Ekko,
 Hvorom hans Harpe klang.

Da kom fra Palæstina
 Saamangen Pilgrimsmand;
 De taleb om det fjerne,
 Det underfulde Land.

Men intet Skönt de yriffe
 Paa hele denne Verdens D
 Saa høit som Melisende,
 Den høie Syrriems.

»I Tripoli hun vandrer
 I sine Fædres gamle Borg;
 Og hvor den Skønne aander,
 Der flygter Rød og Sorg.

Hun fangen Pilgrim løser
 Af Saracens Lænte ud,
 Og saaret Fiende pleier hun,
 Alt for den kjære Gud.

I hendes høie Sale
 Der toner hellig Sang;
 I hendes Rosenhaver
 Det luster sødt som Harpeklang.

Der hæder hen den Fromme,
 Heelt underfuld at see,
 Keen som en Himlens Engel,
 Livsalig som en Luftens Gee.

De gyldne Lokker slagre
 Din morgenrøde Kind;
 Og Vætherdiæt stuer
 Som i Guds Himmel ind.

Den Fremmede skaer stille,
 Og seer den høie No,
 Og glemmer hende aldrig
 Paa Land og vilde Sø.

Saa løb om Melisende
 De Pilegrimmes høie Prid;
 Saa taled selve Gubben,
 Høis Lot var graa som Iis.

Og Troubadouren hørte det,
 Og saae kun hende nu:
 Til Melisende ene
 Stod Heltens Sind og Hu.

Det rene Jomfrubilled,
 Med Luefarver malt,
 Som et Gudsord opflammed ham,
 Af Himmelen udtalt.

Det var, som det opløste
 En Gaade i hans Sjæl,
 Og som hiint Billed spejled sig
 I Livets dybe Bæld.

Og ei han kunde dvæle,
 Han havde ingen Raad og No;
 Paa Sorgen ubi Franken
 Han kunde meer ei boe.

Om Melisende toned

Saa længselsfuld hans Harpeklang;
Naar Fugl slog imod Øfien,
Han sukkede og sang:

„Jeg elsker den Ms, mit Die aldrig saas,
Som jeg aldrig kunde min Kærlighed sige,
Aldrig mit Hjertes Længsel tilskaae,
Og aldrig spørge: elsker du mig tillige?
Men jeg veed det — Ingen kan ligne hende
Af alle Skønne paa Verdens D,
Det være sig Christenms eller fortsiet Jødinde,
Eller dig Saracenen blusfende Ms.

Over Nat jeg indblunder med hendes Billed for Die,
I Hjerte og Sjæl jeg hende kun seer;
I fortryllende Drøm hun synes sig over mig bøje;
Men jeg vaagner — og Billedet er der ei meer.
Jeg aabner kun Diet, for at see og hende;
At aldrig mit Die kan skue hende.
Jeg mindes, hun boer i det fremmede Land,
— Imellem os Bjerge og bølgende Strand;
Men lad Bjerget sig hæve — lad Bølgerne flyde!
— Jeg skal dem gjennembrøde.

Maa Lykken ei følge den Riddermand,
Hvem Kærlighed leder?
Hun skal see mig hist paa den fremmede Strand,
Hun, som mit Hjerte tilbeder.
Hun skal see mig komme med Pilgrimsklav,
Med Mudlingekappe fra vildene Dav;
O! mon for vor Fressers Styld hun da ei
Sul lindre den Fremmede Sorgen,
Sul svæge den Pilgrim paa ensom Vei,
Og unde ham Duustly paa Borgens?

Nei, for nok var min Lykke endda,
Var jeg fange hos Saracenen hist;
Nær ved de Steder, hvor hun er fra,
Og hvor du var fra, du hellige Christ!

D! bring du mig bød — bødhen til hendes Saver,
 Til hine Sæle, hvor nu hun gaaer!
 Lad mig see hende, før de mit Sisy begraver,
 Før mit Hjerte ei mere sjaer!

Belan! jeg gaaer — jeg ei engang kan døe,
 Før hun veed, hvortil min Elskov mig tvang.
 Min Sang skal dig sige det, hjerne No!
 Dig Tollen skal svinge den Fremmedes Sang.
 Og røres da ei dit Hjerte derved,
 D! da maa jeg troe, at ved min Bugge
 Jeg viet blev til Elendighed,
 Og fordsamt til evig at fulke."

Saa sang nu Troubadouren,
 Og gik med Pilgrimsstav
 Til Snekken med sin Harpe,
 Foer over vilden Hav;

Saae alle Verdens Riger
 Og Hertigheder flye,
 Og sang om Melisende,
 Og saae i vilden Sty.

Hver Nat han stod paa Døkket
 Med Harpen i Arm,
 Med Taaren i sit Øie,
 Med Flammen i sin Varm.

Naar Snekken løi som Fuglen,
 Den syntes ham dog stille ståae;
 Tilbage syntes troløst
 De Vølger ham at gaae.

Tilfodst dog Diet huer
 Den morgenlandske Ryst;
 Men at! fortært af Længsel
 Er Troubadourens Bryst.

Bed Tripoli gaær Sneften
 For fulde Seil i Havn —
 Bleg spiker Troubadouren
 I sine Svendes Havn.

De Svende taus opbære
 Det Liig paa fremmed Strand,
 De fromme Tempelherrer
 Modtage det paa Stand.

Dg Lidender flux gange
 Til Melisendes Borg
 Om Ridderen, som døde
 Af Kjerlighed og Sorg.

Hun hører det med Taarer,
 Det rører hende underlig,
 Sliig Kjerlighed hun troede
 Var ei paa Jorderig.

Hvo døde før af Langsel
 Til den, hans Die aldrig faae?
 Hun iler til den Pilgrim,
 Hans Liig hun stue maa.

Dg see! — endnu han aander,
 Hun breder ud sin hvide Arm
 Dg trykker ham med Taarer
 Til høie Jomfrubarm.

Da slaer han op sit Die,
 Dg seer den skønne Hjrskems:
 „Hav Tak, o Christ — han sukker —
 Hav Tak, nu kan jeg døe.

Du gav mig, hvad jeg søstede —
 Den Elskede mit Die seer,
 Nu er der ei i Verden,
 Hvad jeg kan søste meer.“

Dg Troubadouren bød
 Sit Hoved mod den Skjønnes Barm,
 Dygav sin Aand og bøde
 I Melisendes Arm.

De Tempelherrer vied
 Den Pilegrim en Grav.
 Den skjønne Melisende
 En Mindesteen ham gav.

Saa gik hun til det Kloster,
 Gik aldrig meer i Verden ud,
 Sød til sin første Time,
 En lille Himmelbrud.

Roserne.

Naar Aftenens Rose i Vesten skaer
 Dg rundt de blussende Blade udskaar,
 Da stuer fra Bergens Tinde
 Rosina med Andagts Længsel ind
 I alle de blomstrende Himles Skin,
 Sin Længsels Ende at finde.

Hun henrykt stirrer, med bellig Fu,
 Som fulde det evige Foraar nu
 I himmelske Roser nedile:
 Da bliver hun selv, lig et Foraar, mild,
 Dg vil med et eneste Medynksmitil
 Fra Jorden al Jammer bortsmile.

Dg hvergang Himmelens Rose skaer
 I Vesten og Bladene rundt udskaar,
 Hun iler fra ribberligt Sæde,
 Dg bærer en Bidiekurv med Brød,
 Dertil og aldrende Blin saa sød,
 Samt Legetoi for de Spæde.

Naar Katten udfolder sit Klædebon,
 Selv bly som Armob, med flulende Paand
 Undseelige Gaver hun rækker:
 Da smile de Gamle, de Unge lee,
 Med Andagt de Smaaabørn paa hende see
 Og Hænderne langtfra udstrækker.

Men Faderen mæler de haarde Ord:
 „Hvi ganger du, sig! efter Taaren paa Spor,
 Som Uslingen, trælende, sælger?
 Din Færd jeg længe med Misbag seer,
 Thi er det min Billie, du ikke meer
 Skal give af Fabbuur og Kjelder.“

Forgjebes! Rosina i Engelenes Kalb
 Fremdeles nebstiger i Livendes Dal,
 Kun glemsom, ikke usydig;
 Thi ved sin høiere Naagt en Gud
 Af Minderet udsletter Faderens Gud,
 I Brøden selv er hun dydig.

Saa møder hende den haarde Mand,
 Han Kurven' stuer og fritter paa Stamb:
 „Lad see, hvad mit Gud har til Følge?“
 Da vaagner det Glemte i Datterens Sind,
 Hun vil sig, den Fromme, med rødmenbe Kind,
 I Stamfuldheds Roser forfølge.

Tre Gange han spørger, da stammer hun,
 Hvad Gud indgiver: „I Aftenens Stund
 Jeg plukket de Roser saa klare.“
 „Hvortil?“ „Dem vilde jeg slynge til Snor
 Og hænge den rundt i Capellet's Thor,
 For hellige Fruer til Tre.“

Da Himmelens Rose med Guld i Guld,
 Fordoblet udspringer i Bektens Skjød,
 At blende den Frittendes Die;
 Og Jordens Roser, til frommeste Ewig
 Fra Stikken ville de strække sig
 Og hen over Kurven sig bøie.

Dg da hun fra denne nu Linet staaer,
 Dg ydmyg, med bortvendte Blikke, staaer,
 Da Himmelens Rose sig lægger
 I Stjerneturven, med blændende Skær,
 Dg end de jordiske Roser der
 Den Frøttendes Die tiltrækker.

Forundret han vender det slænde Hjed.
 Rosine smæler ved Kurven ned
 Dg hammer andægtig sin Glæde:
 Da svinde de hellige Roser hen,
 I Kurven er Brød, dertil Viin isen,
 Samt Legetoi for de Spæde.

Frederikshalds Seleiring.

Kong Carl laae med en mægtig Hær
 For Frederikssteen;
 Men tappre Frederikshald ham er
 Til megen Meen.
 Over Borgere lagde Bærktoi hen,
 Dg greb til Sværd,
 Dg hæfte Peder Colbjørnsen
 I Spidsen er.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi vendte Carl sin Magt saa gram
 Mod Frederikshald;
 De Borgere da mødte ham
 I ringe Tal.
 Men disse slog som norske Mænd
 For- elste Hjem,
 Dg det var Peder Colbjørnsen,
 Der førte dem.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Bug
 Blandt Fienderne,
 Og Svæfken sank som møden Rug
 For Høstlars Lee;
 Men stærkest Høstlars trættes dog
 Saa gik det her;
 Saa mange end de Korste slog,
 Der alt kom Fler.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

Iht flyede de for Overmagt,
 Som Nordmænd flye,
 De drog kun bort for uforsagt
 At slaae paa ny;
 Kong Carl nu over Sines Elig
 Sig baned Vel,
 Og Byens Herre troede sig,
 Men var det ei.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

Hans Foll sandt Død i hver en Braa,
 Hvor de drog frem,
 Iht allevegne Nordmænd laae,
 Og hilste dem;
 Da sendte Carl saa Ildet fro
 Til Fredrikstæen,
 Og bad, han jorde maa i No
 De Slagnes Been.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

Men hæfte Nordmænd ingen Lid
 At spille her;
 Selvbuden er han kommen hid,
 Gik Carl til Svar;
 Nu maae vi see, at vi igjen
 Ham ud kan faae.
 Og det var Peder Colbjørnsen,
 Der svarte saa.
 De Nordmænd de stride for Norge.

At sætte egen By i Brand
 De ile hen;
 Og den der først sit Huus skal an,
 Bar Colbjørnsen!
 At fukke Ilden Hænderne
 Vil smilte hen.
 Men Kugler søg saa tykt som Sne
 Fra Fæstningen.
 De Nordmænd de stræbe for Norge.

Høit blusfed da mod Stjerne
 Den Lue rød,
 Saa svenske Kongen ret kan see
 Hans Heltes Død.
 Da sanded han Herr Peder's Ord,
 Hans Følk vil hjem;
 Men Helten Steen stod udenfor
 Og modtog dem.
 De Nordmænd de stræbe for Norge.

Og hertig blusfed Fredrik's Hald
 Blandt Eeg og Blod;
 Dølyste stolt de Svenskes Hald
 Og Sines Rod.
 Og aldrig brændte nogen Bann
 Saa Høi, som den!
 Og aldrig uddøe skal dit Ravn,
 O Colbjørnsen!
 Saa stræbe de Nordmænd for Norge.

Skattegraverten.

Mens Vinterneen lyger
 Saa anstrende og høid,
 Og medens Stormen stryger
 Ad Marken hid og did,

J Bondens tætte Bolig
 Bed lune Arnefied
 De leire sig fortrolig
 Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
 Bed Dovens muntre Fyr;
 Hvad hører man vel heller
 End siige Eventyr?
 „Men fader, er det Sanden!
 Og er der Glatte til,
 Som gives Een og Anden,
 Naar Underjordiff vil?“

„Ja Søn! naar Hanen gæler,
 Da skal man hente den,
 Men hvis et Ord du taler,
 Forsvinder den igjen!“
 Hensjunken dybt i Tanker
 Enhver forundrer sig,
 Da det paa Døren banler,
 Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
 En Yngling ind saa hvid,
 Saa mørke er hans Miner,
 Dog er han huld og blid.
 Hans Loffer vilde sig slynger,
 Thi Stormen slyngte dem,
 Hans Blkke Sorg nedtynger,
 Han triner langsomt frem.

„Det er saa kolde berude!
 Jeg er saa stiv af Kulde.
 Ha, hører J det lude
 Den over frodne Muld?
 Al, Kræfterne var svage,
 Og Jorden er saa haard.
 Der er kun lidt tilbage,
 Hjelp, at min Stat jeg faaer.“

Saa blodig, bleg han raaber,
 Saa stot man paa ham seer.
 „Er du en Skattegraver?“
 Han nikker mildt og leer,
 Dg springer om fornsiet,
 Men stander strax igjen,
 Dg viser Graad af Diet,
 Dg stirrer længe hen;

Dg viser dem sin Spade,
 Dg raaber: „Følger med!“
 Dg Alle følge glade
 Forventende affted.
 Dg hurtig hen han iler,
 Mens Midnatstokken slaer,
 Dd, hvor de Døde hviler
 Paa tauske Kirkegaard.

Saa svagt i Rattetaagen
 Hans Lygte flimrer lun,
 Han aabner Kirkeaaen
 I skumle Midnatstund.
 Af Stræl og Kulde gyser
 Hans Følge og gaer ind,
 Ddhen, hvor Graven lyser
 Af Lygtens matte Stin.

De nærme sig — men grue
 Dg standse alle her,
 Da de med Rædsel flue
 Ved Lys, hvad Skatten er.
 Den matte Straale viste
 Saa bleg ved deres Fod
 En halv opgravet Kiste,
 Peel overstænkt med Blod.

„See!“ raabte nu med Barme
 Den blege Yngling, „see!
 Her savner Gravens Arme
 Min Skat, mit Kjæreste.

J fite lange Timer
 Jeg har arbejdet her.
 Jeg bløder! Klokken timer!
 Elifa, din jeg er!"

"D Gud i Himmerige!
 Det er den unge Mand,
 Som tabte med sin Hige
 Sit Bld og sin Forstand.
 Udsluppen af sit Gjemme
 Han llet er herhen!"
 Udbød med bange Stemme
 De blege Bondemænd.

"See hvor han fast sig klynger
 Til Kistens tolde Sjæl;
 Hør Dødningshret synger.
 D Raade med hans Sjæl!
 See, hvor den Arme hæver,
 Kom, hjælper ham i Rød!"
 De ham fra Kisten hæver,
 Dan smilte og var død!

Kranienborg.

Du Vandringmand ved Søen
 D stands din raske Gang!
 Send Blikket over Den,
 Da hør min-Mindesang!
 Vend derhen dine Tanker,
 Din Længsel og din Sorg!
 Haa dine gule Banter
 Stød før en Ridderborg.

I længst forbundne Dage
 Var den i Glands og Nagt;
 Nu er der knap tilbage
 Ruiner af dens Pragt.
 Men i de gamle Tider
 Da var den høt og stor,
 Dg saaes til alle Sider
 Dg kneisede fra Jord.

Den ikke monne være
 For nogen Bifling bygt.
 Urania til Høje
 Den reiste sig saa trygt.
 Fra Menneftenes Brimlen
 Bed Havet flit den laae,
 Dg hæved sig mod Himlen,
 Dg mod de Stjerner smaa.

I Bolben var beskæftet
 Rodt Ost en Port saa stor,
 En anden imod Vester,
 Dg Splir i Eyd og Nord.
 Øst kneiste Vorgetinden,
 Dens ranke Splir derhos,
 Der dreied sig for Binden
 En gylden Pegasus.

Forunderlige Taarne
 I Nord og Syd man saae,
 Af stærke Piller baarne
 Dg med Altaner paa.
 Der man til alle Kanter,
 Ibyr man og mon gaae,
 De mægtige Dvadranter
 Dg store Sphærer saae.

Fra Sorgen see man kunde
 Saa vide over D,
 Saa mange grønne Lunde,
 Den store, salte Ss.

De Sale monne prange
 Med skjønne Farveskjer;
 Af Haver var der mange
 Med Blomster og med Trær.

Men suktes Dagens Lue,
 Og Nattetid saldt paa,
 Man Eiserner sit at ksee
 Paa hele Himlens Blaa.
 Alt skernt man høre kunde,
 Naar derpaa man gav Agt,
 De fire store Punde,
 Som holdt om Natten Bagt.

Den fromme Ridder trængte
 Sig ei i Ledingsfærd,
 Paa Bæggen bort han hængte
 Sit Harnisk og sit Sværd.
 Fra Jorden og dens Jammer
 Han gjerne flygte gad,
 Naar i sit lille Kammer
 Bed Aldnatsid han sad.

Da hævded han sit Die
 Alt i den Nat saa lang,
 Og spored i det Høie
 De lyse Stjerner's Gang.
 Og Stjernerne hans Rygte
 Bar over Land og Es,
 Saa Konger selv besøgte
 Ham paa den lille D.

Men Stjernerne de blinked,
 Ell andre Lande hen
 Hans Skiebne bort ham vinked,
 Han kom ei meer igjen.
 Alt længst de stolte Mure
 Er sjunkne hen i Gruus,
 Og Nøven monne sure,
 Urania! dit Huus.

Men hvergang Solen daler
 Seer den til Hveen hald;
 Hvor Aftenrøden maler
 Sig end erindringsfuld.
 Bæmødig Maanen iler
 Forbi sin elskte Kyst,
 Og frepas Stjerne smiler
 Med hellig Giftovs Lyst.

Da røres det og tindrer
 I Borgens dybe Grund:
 Den troer, at den erindrer
 En gammel Aftenlund;
 For nogle Diebliske
 Den gjerne frem sig Kjøb,
 Men af, det kan den ikke
 Den spiker i sin Død!

Thomas Kingo.

Der sidder en Væver i Slangerup By,
 Han væver saa aarle og silde;
 Ret driftig han sidder i fattige Ly,
 Mens Spolerne rullende trille;
 Ved Siden der sidder i Aftenen seen
 Om Morgenen aarle, ved Kof og ved Teen,
 Hans Hustru for Gud og Alverden.

De tale saa lidet om Armod og Trang,
 Skjændt Brødet er knapt dem beskaaret,
 Skjændt ofte maa surre det Rokkehjuls Klang
 De Dage tilende i Aaret;
 De føle det ikke, at Brødet er tørt,
 At Læbedrifl haver dem Kilden tilført;
 Thi Punsbonden elsker sin Mæge.

Dog fatted dem noget i Dagenes Lyft,
 Som Haber en Borg af en Hytte,
 Som voldet en Haber sin hellige Dyft,
 Han ei for Alverden vil bytte;
 At søde de Kjære i Ansigtets Svøb,
 Og nyde sin Radver i Ro og i Fred,
 Naar Barnet astørrer hans Hænde.

Hver Aften de læse i Bøgernes Bog
 Om Himlens evige Rige;
 Da see de saa sorgfuldt den Iebige Krog,
 Mens Hjertesul inderlig flige:
 Nu vandte ei Engle velsignende om,
 Som fordem, da Herren til Abraham kom,
 Og Oldingen kjendte sin Pusfru.

De Klofter forkyndte med festlige Klang
 Den hellige Julebødgammen,
 Hvi gaar da den Husbond saa ene sin Gang?
 Vil de et lovprise, tilfammen?
 Al hjemme opsendes en Læstebøn sød;
 Thi Herren velsignede Pusfruens Skjød,
 Hun svøber en Dreng i sin Krybbe.

Nu Bæveren virkede med bedre Bæsteb,
 Han Naade so fandt for Guds Nie;
 Nu smiler i Hytten den himmelske Fred,
 Som fattigdom ikke kan bøde.
 Vel knæle ei hellig tre Konger med Priis,
 Men Barnet dog smiler paa Englenes Viis,
 De finde i ham en Gudsengel.

Dg snartlig i hellig Trefoldigheds Ravn
 Han vies til Himmerigs Kirke:
 Ulynlige Engle ham tage i Favn,
 Dg Fromhedens Lillier virke;
 Ubrundet af hvitkottist Kjærne og Kob,
 Gjenfødes nu atter i Sonneføn god
 Den hedenbortvandrede Thomas.

Dg raft liden Thomas om Bæverfjol gaer,
 Dg leger ved Moderens Sids;
 Han feer paa de Traade, fom Faderen flaaer,
 Dg tidligt alt monne han vide:
 Gud Herren oplæder de Lifter smaa,
 Han føder feld Fuglene under det Blaa,
 For Menneket voxer kun Torne.

Hver Aften han fidder paa Lærket i Dør,
 Dg stirrer faa vidt i det Hjerne;
 Da høves ham noget det taagede Stør,
 Piinfides den liden Guldfjerne;
 Dg før han kan læse Smaaaprenten i Bog,
 Har Faderen bannet den Pusling faa flog,
 At Dønner han læfer hver Aften.

Snart vandrer ung Thomas med fladbige Gang
 Til Skole blandt fattige Dreng;
 Han hører om mange Gudsander paa Bang,
 Dg Aanden begynder at trænge;
 Ei alle de Gaader opløses ham klart,
 Han ønsker at kjende en høiere Art,
 Dg drille af Bistommens Væger.

Dg Vandringstæv maa han da tage i Haand,
 Fra Moder og Fader bortgange;
 Den Lille, knap fluppen af Svøbenes Baand,
 I Berden maa ile faa bange;
 Dg Beien, fom laae til hans Skolegang,
 Den faldt ham faa ofte ret inderlig lang,
 Thi Længselen korted hans Glæde.

I Hillerød flander en kongelig Pal,
 Hvor Bistom man lærer i Sale;
 Begavede Dreng, faamange i Tal,
 Der lytte til Mesterens Tale;
 Sin Krifeflo vendte ung Thomas didhen,
 Dg Barnefjef red han ei mere igjen,
 Den hvitte hos Slangerup-Bæver.

Ind traad han i Svævingens hellige Chor,
 Og sang med den barnlige Stemme;
 Sab sittig og stille ved Porerens Bord,
 Og dygtigen monne han nemme;
 Den arme, omvankende Skolelev,
 Der mættet af Rigmands Beldædigbed blev,
 Er snarligt Høiskolens Udvalgte.

Og engang, da Kloften i Slangerup By
 Indbød til at prise den Høie,
 Da ginge de Gamle saa froe under Sky
 Med himmelske Laarer i Døie;
 Thi da var det Thomas, der talte med Nlem
 Som viet Gudstjener i Fædrenehjem,
 Hvor Pogen løb om med sin Kangle.

Og før han befalede Gud Herren sin Haand,
 En Hvirve han blev for saa Mange;
 En Bispehav førte han mægtig i Haand,
 Gudsdyrktig paa Stjerne trange.
 Sin Krumstav han førte saa bold og saa brav,
 Den lagde man hædrende paa hans Grav,
 Der pryder den smukt over Mulden.

Men Noget et lægges i Muld og paa Grav,
 Som evigt vil aande og virke:
 De hellige Psalter, henrykt han gav,
 At synges i Dannemarks Kirke;
 Et Sæfel man priste sin Gud med hans Ord,
 Og end, hvor der Gudsdyrkt i Hjertene boer,
 Man røres og hæves af Ringo.

Og medens de Bønke har Lærlinger smaa
 I Hillerød Stole at vise,
 Skal aldrig, for Sanden! af Mindet dem gaae,
 Den mægtige Bolde at prise:
 Hans Bidskab bevirked, at Hillerød Huus
 Et misfed sin Binge og et fant i Gruus
 I Trængsels usalige Dage.

Et haver jeg sjunget, hvor Marmor og Steen
 Staaer prunkende over hans Gjemme;
 I Hallen jeg sad, hvorind Lærlingen treen,
 Dg hæved som Broder min Stemme;
 Jeg sad paa de Bænke og lærte som han,
 Dg henrykt jeg sender mod Himmelens Strand
 En Pilsen til Dannemarks Davd.

Den fromme Clara.

I Klosters dunkle Celle, eensom stille
 Hensidder Clara, sjunken dybt i Tanker;
 Paa Kinden ubevidste Taarer trille,
 Dg heftigt Pigens unge Hjerte banker;
 Halv sprungen ud, en Rosenknap i Vaar,
 Om Verden har hun hørt saa ondt fortælle,
 Nu vil hun hver en jordisk Nitraa qvale;
 Dg Eløret dækker tæt det blonde Haar. — —

Dybt Solens Aftenguld i Vesten brænder;
 Høit quiddrer Eovalen paa de lette Vinger,
 Dg ømt et Blik den ind til Clara sender,
 Imedens den sig fri ved Klostret svinger. —
 Al! Verden synes hende end saa smul!
 Hun sidder taus og seer med stille Smerte,
 Dg fra det fromme, sødtbellemt Hjerte
 Sig trænger hemmeligt et Længselsful.

Indspærret i et Buur ved Claras Side
 En eenlig Sangerfugl veemodig qvæder.
 Hørt hendes Blikke ned paa Fuglen glide:
 »Vi, Arme! jeg skal bryde dine Kjæder!» —
 Hun aabner grædende det gyldne Buur:
 »Fly glad hen til de andre Fugle smukke,
 Der skal du ikke længer trostløs sulke
 Dg holdes bunden trods din frie Natur!»

Dg glad den siger mod den rene Himmel.
 Forfulgt af Konuens taarefulde Dø,
 Den blander sig i Stobens vilde Brimmel
 Dg sværmer frydsfuldt med dem i det Høie.
 Men o! hvor stræktes Clara, da hun seer,
 At bløse falken Røbet i den støbe,
 At jublende de jage den til Døde,
 Dg sprede rundt i Luften Fuglens Fjer.

Da lukter hurtig hun sig lille Rude
 Dg folter angerfuldt de spæde Hænder:
 »Al!» sukker hun, »det er dog slemt de rude!
 Lykkelig Den, som Berben ikke fjender!
 Som urørt ved dens falske Trylleglands
 I Selskab kun med Gud sig barnlig fryder.«
 Hun knæler ydmyg, Angerstaaren flyder
 Dg triller paa den Frommes Rosenkrands.

Den selsomme Jordeferd.

En Schweitzerbonde staaer aarst ved Strand,
 Da seer han i borgerlig Draagt en Mand
 I Gaaden, som Landet sig nærmer;
 Tre Ungerfønde fra stummende Ræs
 Penbære den Gamle paa fugtige Græs,
 Hvor Duffen for Stormen bestjerner.

Den Døende stirrer med bruskne Øil.
 Han ønsker af Kilden en Læbkebril,
 De ile med blinkende Bøger.
 Han stirrer med Gysen paa Søen hen,
 Dg inden tilbage man kommer igjen,
 Hans Løbe sig sagte bevæger.

Det lofede, sølvindsprængte Haar
 Sig om den hvælvede Linding staaer,
 En høi, en bydende Pande!

Paa Læben sees et forstøvet Smil,
 Han holder sit Hoved mod grændende Pæl,
 Da Bølgerne susse paa Strande.

»Som Havet stolt og som Bølgen vild,
 Med blinkende Skum mod Solens Ild,
 For dybt kun i Mørket at dukke!
 Tilfreds ei som Kongens ypperste Mand!
 Nu — ei engang en Dril Lildevand,
 For Hebertørken at slukke.

Ufalske Hjerte, som Ro og Rist
 I Livet ei fandt, saa brist, saa brist,
 Gud naade min Pusfru kjære!
 I skakkels Dreng, uskyldige Tre,
 Som dele saa trofast Faberens Bæ,
 Han raned jer Lykke med Tre.

Christi frels i Døden en syndig Mand,
 At — som forraabte sit Fædreland, —
 Forraabte? Nei, ved min Abel!
 De frygted min Kraft, de tirred min Ret,
 Jeg bevned mig kun, dem fete der' Ret;
 Jeg døer, jeg døer uden Dabel!»

Da Hælved i Stormen svaiende Pæl
 Og Morgnens Raane foragtende Smil
 Fra Skyen ham blinked imøde.
 Med Haanden han trykte sin Pande saa hed,
 Og blegned isjen med en iiskold Svøb,
 Og krymped sig atter — og døde.

»Hvo var den Gamle?» Vi hende ham ei,
 Vi traf ham blisjet paa Bjergets Bæi,
 En usæl, sørgende Borger.
 Gud være ham naadig, nu er han død,
 Nu aabner Graven sit firkte Skjød,
 Og frier ham fra Livets Sorger.

I Klosterkirken man satte ham bi,
 Vi fandt ham hist paa den øde Sti,
 I Dødens Ildkælder gyse.
 Saa laaber da Vaaren i Choret staae!
 Og at hans Væi kan hans Levninger staae,
 Vi ville dem efterlyse.

Man satte Liget i Kirken ind,
 Og Schweiperbonden med grublende Sind
 Gik bort, sit Væind at røgte.
 Om Aftnen stode han atter forbi
 Henvandreb Kirkens eenfomme Sti,
 Og Vaaren i Choret besøgte.

Da saae han igjen de Ungkarle tre,
 Af Angst saa blege som Rattens Sner,
 Paa Skuldre den Døde de stæbte.
 Han saae dem ile mod stormende Hav,
 Der lagde de Liget i frissen Grav.
 Saa Rorderen Huler den Dræbte!

Ha, raabte Bonden, Mandige Flot!
 Har Døden selv Eders Devn ei nok?
 Har Liget jer forsærdet?
 I under det ei engang Gravens Ro
 I Klosterkirken, i kristen Bo?
 Som Aadsel ham laste bag Gjerdet?

Iys Bonde, Hæere, Iys Bonde, ti!
 Der elsker ham Ingen uden vi,
 Hans Støv vi skule for Brimlen.
 I Norden hieset, til evigt Neen,
 Er reist ham en græfselig Bautasteen,
 Som vender sin Epids mod Himlen.

„Ovad har han da syndet, den fornemme Mand?“
 Det tør vi ei nævne ved Gravens Rand!
 Han lod sig som Noah bebaare.

Dg tre har han' Søner, men ingen Ham,
 Dg Ingen blotter sin Faders Stam.
 Si skjule hans Blussel med Laare.

Isald hans Legeme fundet blev,
 Man atter det ud af Graven rev,
 Thi und ham den sidste Dulle.
 Saa taled de Søner med forrigfuld Aand;
 Guldpenninge trykte de Bønden i Haand,
 Han saae dem hurtig bortille.

De sad om Aften ved Herbergerhus,
 Paa Bordet stod endnu det fyldte Krus;
 For Faders Gravøl vi drikke!
 Saa ud i Berden med fremmed Navn,
 Si virke vort eget og Kædens Gavn,
 Dg fromt i Skjebnen os stille.

Du Christen est so en boglærd Svend,
 Til Høskolen du begive dig hen,
 Du skal en Magister være.
 Jeg, Corff, har Styrke til Haandværksmand,
 For Ludvig passer for Kunstnerstand;
 Saa søge vi atter vor Ære.

Farvel vor Adel fra denne Stund!
 En fattig Mand er dog ingen Pund,
 Fordi han ei længer er Greve?
 Stands smaalige Laare! Bort Bryst ei Hælv!
 Dg stolte Enhver kun paa sig selv;
 Som Borgere ville vi leve.

Dg dermed skilles de venligt ad
 For var det et uskilt Kløverblad,
 Nu gif de i Berden alene
 I Storm og Regn uden Hjelms og Læ.
 Men skjont affugne fra gamle Træ,
 Ei visned de løvsulde Grene.

Den Schwejferbonde stod tømfesalb,
 Betragted i Haanden det givne Guld,
 Og tatted de irende for Gaven.
 Til Stranden vandred han næste Nat,
 Da seer han et Syn og Hæver brat,
 Iht Døvningen siger af Graven.

I Harnisk stander en Riddermand,
 Et Saabnet Bonden hende kan,
 Skjøndt Skjoldet imod ham venter;
 Det Blod besudler til Stræk og Gru,
 Man seer det er voldsomt brudt itu
 Af straffende Dødselhænder,

Hovmodig stirrer den Ridder i Sky;
 En Krone, drevet af Guldet ny,
 I Luften ham svævende frister,
 Han rækker derefter med kræften Haand,
 Og slider fra Varmen et himmelblaat Saand,
 Saa Trostfab i Varmen brister.

Da siger af Jorden en Dvinde bleg,
 Om Halsen har hun en blodig Streg,
 Forresten dellig at stue.
 Knap Ridderen seer det Spøgelse nær,
 Saa hylter han: Dina er du der?
 Og synker i sorten Lue.

Det qvindlig Spøgels paa Graven haart;
 (Af Rædsel reiser sig Bondens Haar,
 Et Stræk ham tillader at vige.)
 Hun vsier sig over den sorte Jord,
 Og raader: »Gorsk! jeg har et Ord
 Endnu dig i Dret at sige.»

Og hvilede i Jorden og langsomt svandt.
 Om Morgenen atter man Bonden fandt
 I Afsmagt under sit Gjerde.

Fra den Tid kom han ei Pilen nær.
Langt borte kunde dens Søderflær
Ham alt i Ratten forfarde.

Bel Bonden var fattig med Biv og Børn,
Hans Pytte stod ved den nøgne Tjørn,
Dog vil han Skatten ei vinde.
Han røbed ei Graven for søgende Hæl,
Han tænkte; "Døden har høvet nok."
Dg trosted sig med sin Dvinde.

I Laarnet sidder den Aldersto,
Dg stikker i Kinn til sin Tidsfordrø,
Dg Perler i Kletningen sætter.
Hør breves hun af det stolteste Nod,
Nu blev hun usifom og from og god.
Ulykken er Tugtemester.

Dg da hun var luttret i Rummerhand,
Da Frihed hun fik som det søde Band,
Der langsomt, tidlig og sild,
I Trængsel og Mulm under Jorden randt,
Til Sluden er klarer, som Diamant,
Dg springer som liflige Ritte.

Den hellige Cherefe.

Bløderne dufte, Natvindene gaae,
De Stjerner fremtindre i Herberens Blaae,
Det Svimelste kommer i Anelser ned,
Det Jordiske stiger i Længsler derved.

Cherefe under Jasminen sad
Dg inderligt barnligt til Frelseren bad,
Da drypsede ned til en Glorie
Fra Træet den renefte Blomsterfæe.

Dg da den falder, hos hende staaer
 En Engel i den, som Baarens Baar,
 Da dirred det gennem Naturen hen,
 Gulbalderens Vinde vaagnet igjen.

Mens selv en vordende Engel lig,
 For Ekkes Seraph hun reiser sig,
 Han sønker sin lynende Flammevil
 I hendes Hjerte og giver et Smil.

Da svimler hun hen i Glæde og Bæ,
 Gøstaltet hun vil den Ewige see,
 Dg synker med inderlig Længsel og Savn
 Tilbage i Blomsterens hellige Favn.

O hellige Christ! Du trolovede Gud!
 For dig vansmægter din eensomme Brud,
 En hellig Jid, uubstuelig,
 For dig igjennemsluttede mig.

Jeg blev ved dit Kors af Medynk saa sm
 Dg baded det tibt i en Taarestrøm,
 Jeg holdt dig, Korsfæstede, tæt til min Varm,
 Men al! du levede et og blev varm.

O kom da, min Brudgom, som hisset du gaaer,
 Evt Stjerner til Krands i dit straalende Haar!
 O kom med tilbedede Læber og Blit,
 Hvorfra det ewige Foraar udgik!

Bønør mig, o søde Alkærlighed kom!
 O kom til Kærligheds Helligdom!
 Min Sjæl kun hæver paa Læbernes Rand,
 I et Kys bortfør den til Saliges Land!

Saa sværmed hun hen i himmelsk Begier
 Dg drømte det hellige Høieste nær,
 Dg zittrede længe, som Harpen, naar
 En gudlovsyngende Seraph den staaer.

Bloerne dufte, Natvædbene faae,
 De Stjerner blegne i Ætherens Blaae;
 Det Himmelfte kommer i Herlighed ned,
 Det Jordifste dser faa faligt derved.

Thi under Frymelobier brat
 En Gefalt opgaaer i den hellige Nat,
 Syv Stjerner til Krands i det ftraalende Haar,
 I smilende Nie den ewige Baar.‡

Den nærmede fig med et brændende Lys,
 Da fted den Trolovedes Kande fig Iøs
 Dg fløi fra de blegnende Læbers Rand,
 En Hymnelyd op til de Saliges Land.

Men af hendes Gravhøi en Lille fremfleg,
 Som aldrig i Livens Omftiftelser veg,
 I Sommer og Høft, i Vinter og Baar
 Den favre Lille evmbellig faaar.

Dg end et Under! af Ellens Skjød,
 I Blomften en Blomft, en Rose frembrød:
 Dg det er den Elfkov, faa himmelft og from,
 Som af den renefte Ufkyld optom.

Barden.

Genover Ager, over Bang
 De Bryllupsfløtter tone;
 De kalde frem til lystig Gang,
 At bytte Pigetrone.
 Hvert Taarn har en livsalig Klang,
 De fnyge Næens Affedsfang;
 Dg Barden fang tillige,
 Men ei om Pimmerige.

Han sad, hvor Beten boied sig,
 Dg lyttede til Rangen;
 Dg saae den Brud saa lystelig
 At trine over Bangen.
 Hvor gjerne gad han ei gaaet med,
 Dg lebet hendes glade Fjed
 Til Kirken, og derinde
 Sin Paand til hendes binde.

Men det sig ikke soied saa;
 Dun sæstede en Ribber.
 Da fandt han ei Violen blaa,
 Skøndt han paa Marken sidder
 Da fandt han ikke Rosen rød,
 Da fandt han ikke Engen blød;
 Han saae ei Stjerner brænde;
 Thi, at! han saae kun hende.

Alt tier Epil og Klofteklang;
 Gud har dem Inpittet sammen.
 Da hører han det Høiges Gang
 At nærme sig med Gommen.
 Han aabner Ledet da igjen
 For Bruden og for Brudens Ben;
 Dg mens til Lal de bukker,
 Han tier mørk og sukker.

Paa Borgen bliver Alting Liv;
 Ell Dands de sig indfinde.
 Brudgommen med sin unge Siv
 Er Alles Lyst derinde.
 Dg Barben hører Fløstens Hvittin;
 Han seer dem danse hver med sin;
 Men ei han Fryden sandser;
 Thi han med Ingen danser.

Han banker paa; man luffer op:
 „Jeg er en Bryllupsfanger.“ —
 „Da maa du hist i Salen op,
 Hvor Dagens Glæde pranger.

Ru, lystig, Pitt! hvorfor saa blød?
 Et Bryllup er jo Jngens Død.
 Du kommer ret behænde,
 Jnst Dandsen er tilende."

De Gjeffer omkring Knosen staae,
 Smaaapigerne fast blaae,
 De høre ham Guldharyen staae,
 Men de langt heller staae;
 Thi han var sager, han var blid,
 Og Kinden var som Lillien hvit,
 I Diet hang en Laare;
 De yndte ham saa faare.

Og Sangen taug, og Bruden staae
 Med Laarer hen til Skjalben;
 Beemobige de andre staae,
 Og det var taust i Hallen.
 Da falbt der i hans Skød saa tung
 En guldbaldpret Pengeping;
 Men han vil ikke have
 Den kostelige Gave.

"Saa vælg da, Sanger! hvad du vil,
 Der skal dit Dvad opvie."
 Han svarer med et graabdukt Smil:
 "Din Brud har det i Cie;
 En Rose paa det runde Bryst,
 Den kan mig staafe Kryd og Lyf;
 Thi hendes Laarer væde
 Det bløde Blomsterkæde."

"De Barden er et sølsomt Kuld;
 Min Brud! du maa ham lønne."
 Hun rækker selv ham Rosen huld,
 Et Billeb paa det Skønne.
 Han talter med et saligt Blik;
 Han græder, og da bort han gik,
 Med mange Laarer fløde,
 Skjøndt Dands og Jubel løde.

Ud gik han i den kolde Nat,
 Og smt sin Blomst betragted;
 Da fandt han sig ei flygt forladt,
 Som Brudgom han sig agted;
 Thi Rosenbægrets Runding bar
 Hans og den Elsktes Laarepar;
 Gudinden spandt paa Lenen,
 Skændt Lorne stod om Grenen.

Loften og Erine.

Ved Lysets svage Luc, bag Iulke Bindveffud,
 Saa Erine i sit Kammer og suffede til Gud
 For hendes Mand, som seiled i Storm paa vilde Sø;
 Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks D.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
 Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng.
 Saa løste hun sit Haar og læste Aftenbøn;
 Duult fra det Hjerne hørte man Sværets Dron.

Stormen slog om Gavlen og Tagkeem blæste ned,
 I Lyset Hovlespaanen sig krumte bleg og bred.
 Men Erine stod for Sengen med et bekvæmt Sind,
 Hun vilde glemme Veiret i Dynen hullet ind.

Hun turde ei Lyset flukke: D Loften, hvor mon du
 Omflatter i Davsnød paa Volgerne nu?
 Hun syntes høre Skud og de Fortifies Skrig,
 I Kamret var der fuldt af Band og blege Elig.

Da løde Erin; fra Døren sprang Klunken op i Hast;
 Ind traadte en Mand med dristigt Dielast.
 Pidsken snoet i Rakken og krollet Haar paa Kind,
 Den tykke, lodne Kofte trodsede Veir og Bind.

Han flet om Halsen Trine i samme Herrens Stund,
 Hun var ei mere bange: min Torsten! raabte hun.
 Til Smands Biv ei duer En, som er hjertelæmt,
 Naar Faren er forbt, saa maa den være glemt.

Han tog sin Biv paa Skjebet, trat Kofferten frem,
 Dg viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem,
 Af Silketoi og Linned saa lystelig en Stat;
 En Tut med Sølvpenge den var ved Elden sat.

Lysbaagen ud af Røden den lille Gut da sprang,
 Den stumpede Skjorte ham om Benene hang.
 Han klappede sin Rober, han hopped om sin Far,
 Han havde nær raabt Furra, saa lille som han var.

Dg Løsen i Seng streg som som hun kunde bedst;
 Da ændsed de hverken Drag eller Blæst.
 De fladdrede sammen, de fised og de loe,
 Dg ingen gil til Røis, før. Bægteren raabte Lo.

Gustav Adolph.

Med Seier frantsæt stod den svenske Hær,
 For første Gang var Tilly overvunden,
 Ved Leipzig traf ham Gustav med sit Spær,
 Hans Mod er brudt, hans bedste Kraft er svunden;
 Sit høie Maal nu stander Kongen nær,
 Hans Kjemper alt har Bei bag Elben funden,
 Der, liig en Vandsnøg, i sin Ungdom ranet,
 Med Svisten flyer igjen til Oceanet.

I Stoven høres ei den mindste Bind,
 Kun fiern og eensom Klosterkloffen bæver,
 Da standser Kongen, tankesfuld i Sind,
 Af sine bedste Kjemper Naad han kræver;

Han vier dem i sine Planer ind,
 En dunkel Skygge paa hans Haand forber,
 Og Heltens Tale klang i Aftenroden,
 Ellg Sværdets Lunge, naar den bringer Døden.

Hans Herseerblit, hans Ord, hans Lebes Smil,
 Herriker pludselig de raske Kjemper, •
 Og hver en Helt, han være nok saa vild,
 Sig efter Kongens Mening gjerne lempet.
 Kun Een alene tvinger ei sin Ild,
 Og intet Bink hans Driftighed nedbæmper;
 Han Seaton hed, og var i Skotland baaren,
 Og Kongen havde ham til Ben ubtaaren.

Og høi og kraftig hæver sig hans Barm,
 Sin Du at følge han ei eftertragter;
 Men Heltens Tale vækker Kongens Harm,
 Han Laushed bød, men Seaton det ei agter;
 Da hæver Gustav pludselig sin Arm,
 Og Bredden ei at tæmme meer han magter,
 Men Seaton blegner, som et Ellg, og svinde,
 Thi Kongens Haand har rammet Heltens Kinder.

— Men hver en Dag, naar Mørket stander nær,
 Naar Falken tændes, og naar Solen viger,
 Paa Stetten snart og snart bag dunkle Træer
 Forsamles Kongen og den mindste Krieger,
 Og knæler ned i Aftens Rosenkær,
 Mens Rattens Hjul i Msten langsomt siger,
 Og mens den breder sine sorte Vinger,
 En dellig Psalme gjennem Leiren klinger.

Dit ogsaa denne Dag mon Gustav gaae,
 Da toner een af Luthers gamle Sange:
 »Bed egne Kræfter lidt vi kun formaae,
 »Dog er der Een, der aldrig vorder bange,
 »Og Ordet urørt skal de lade staae,
 »Og siden Tal dertil de skulle fange,
 »Vi have lært det troligt at bevare,
 »Det er vort Skjold mod Synd og Død og Fare!»

Men da nu længt den hvide Melodie
 Bar i den dunkle Natteluft forsvunden,
 Da vandrer Kongen hørt et Ligt forbi,
 En ensig Bei han har i Krattet funden;
 Og fremad skrider han paa Rattens Sti,
 Og tænker paa den Dag, der er udrunden,
 Og paa den Skjalb, der havde Psalmen skreven,
 Og paa den Ild, hvorfra han frem blev breven.

„En anden Ild har drevet dig i Dag!“
 Saa tænkte han, og mon paa Naanen stue,
 Der stod i Lusten, som en Lampe svaag;
 En brukten Ring da syntes ham dens Lue,
 Hvis bedste Deel var truffet af et Slag,
 Et gyldent Trostabsbånd, hvis halve Due
 Bar reven bort af Livets dunkle Bænder,
 Hvori sig Fortids Lys med Taager blande.

„Al,“ sagde Kongen, „hvo er den, hvis Fod
 „Gi snuble kan, mens end han er i Live,
 „For heftig blusfed stundom vel mit Nod,
 „Paa Brødens Tjørne kan man let sig rive,
 „Og Herrens Træ maa gjødes tidt med Blod,
 „Hvis friske Frugter det skal atter give;
 „Men ærlig Anger kan forsoner Brøden,
 „Og jeg vil hæmpe for min Tro til Døden.“

Da svinder Naanens Ring bag Øygen bort,
 En enkelt Stjerne blinker kun foroven,
 Og Rattens Drage vorder mere fort,
 Og Gustav hører nære Trin i Støven;
 „Nu,“ tænker han, „det er en eensom Hjort,
 „Det seige Dyr bli'er tidt ved Nat forroven.“
 Da Øygen atter bort fra Naanen viger,
 Og Kongen standfæs af en ensig Kriger.

Det Seaton er, som ligner fast en Haand,
 Der alt med Rattens Rædsler er fortrolig,
 Der ikke sængles meer af hine Vaand,
 Der blinde Sjælen fast til Lysets Volig.

Paa Sværbets Dødie lægger han sin Haand,
 Kong Gustav ham betragter tans og rolig,
 Da træder Seaton pludselig tilbage,
 Og Haanden sank, der Sværdet vilde drage.

„Forbavne! Vil du kæmpe nu med mig?“
 Saa taler Kongen. „Det dig lidet nytter.“
 — „Ret kun min Affed forbrer jeg af dig,
 „Da til et bedre Land jeg Foden flytter,
 „Eft Gustavs Arm er nu en Eidsel lig,
 „Der saarer Mænd og Krybet kun beskytter.“
 — „Din Affed skal jeg dig i Teltet stille.“
 Da iler Seaton bort med mørke Blikke.

Og før end Morgensbønnen end er læst,
 Et Bud fra Kongen ham hans Affed bringer,
 Og rask bestiger han sin Stofte Dødie,
 Med Sæpen Spore han den fremad tvinger,
 Hvor Feden strækker sig mod Nord og Vest,
 Hvor Lyngen sparsom gjennem Sand fremstrvinger.
 Da seer en Rytter han, hvis Raabe følger
 I Morgnens Bind, og der ham hurtig følger.

Stærkt hvirvler Stormen mellem Sand og Steen,
 Og ryster Lyngen og dens blege Klotter,
 Dog findes der ei nogen Dvift og Green,
 Hvoraf den rive kan de grønne Lokter,
 Kun Støvet jager den, som letten Keen
 Paa Nordens Fjeld opjager Sneens Klotter,
 Der, Seaton liig nu, mangle Grund og Kjerne;
 Og drives uden Raad imod det Fjerne.

Elfskift han kommer til et deiligt Land,
 Der Kjerres rundt af Dannerkongens Dødie,
 Her hersker Freden længst og ingen Mand
 Kan her med Spær og Landse Retten bøde,
 Her ender sig den lysegule Sand,
 Der hviler Seaton mellem Blomsterhødie,
 Da seer en Rytter han paa fulfort Ganger,
 Og ikke meer at hvile han forlanger.

- „Hvi har Kong Gustav gjennem Storm og Blæst.“
 Saa taler Seaton, „fulgt mig over Heben?“
 — „Jeg var din Konge nys, nu er jeg Gjest
 „I dette Land, der skjermes rundt af Fjæden.“
 — „Hvi kommer væbnet du paa fulfort Pæst,
 „Som Dødens Engel, midt i Livets Eden?“
 — „Her er jo Fred, her ender sig mit Rige,
 „Dg, som i Døden, er jeg her din Lige.“

- „Hvi binder du din Pæst dag disse Træer,
 „Dg drager Sværdet fra din venstre Side?“
 — „Jeg er ei Konge meer paa Sletten her,
 „Som Nigemand vil jeg med dig nu stride.“
 — „Jeg veed, at Evetamp var dig aldrig kjær,
 „Hvor kan jeg da paa denne Høimod lide?“
 — „Et uretfærdigt Slag din Kraft har sælbet,
 „Det skal med Sværdet vorde nu gjengjældet.“

Da styrter Seaton pludselig til Jord.
 Paa Gustavs Haand hans høje Taare rinder:
 „Nei, hvor du staaer, est du en Konge stor,
 „I intet Land det Herkerteegn forstønder,
 „Som trykket blev, ved et almægtigt Ord.
 „Da du blev til, paa dine Fæstetinder,
 „Dg aldrig kan jeg vore til din Lige,
 „Paa Jorden ei, og ei i Himlens Rige.“

- „Vil,“ spurgte Gustav, „tro mig tjene du,
 „Da skal ei meer jeg vrede ved din Tale?“
 — „Ja, jeg vil tjene dig med ærlig Du,
 „Thi du mit Mod har vakt isjen af Dvale.“
 — „Vel,“ svared Kongen, „du er adlet nu,
 „Et draget Sværd vil i dit Skjold jeg male.“
 — Saa red de lystigt bort i Morgenrøden,
 Dg snart ved Lütjen sandt de begge Døden.

En Graaheen ligger paa den vilde Sti,
 Der sank Kong Gustav midt i Kampens Tue,
 Dg ingen Bandler kommer der forbi,
 Som ikke dvæler ved den sjuntne Tue;

Ved Eiden af er Marten gaaſte fri,
 Og intet Mindetegn er her at ſee;
 Der lagdes Seaton ned med Kinder hofte,
 Han ſant i Døden ved Kong Guſtavs Side.

Binklars Viſe.

Herr Zinklar drog over ſalten Hav,
 Til Norrig hans Cours monne ſtande;
 Blandt Guldbrends Klipper han ſandt fin Grav,
 Der vanted ſaa blodig en Pande.

Herr Zinklar drog over Volgen blaae
 For ſvenſke Penge at ſtride:
 Hjelp dig Gud! du viſſelig maa
 I Græsſet for Nordmanden bide.

Maanen ſinner om Ratten bleg,
 De Bover ſaa ſagtelig trille:
 En Davfru op af Sandet ſeg,
 Hun ſpaaede her Zinklar lide.

Vend om, vend om, du ſotte Mand!
 Det gielder dit Liv ſaa ſage,
 Kommer du til Norrig, ſeg ſiger for ſand,
 Ret aldrig du kommer tilbage.

Led er din Gang, du giftige Trold!
 Altidens du ſpaaer om Ulykker,
 Fanger jeg dig engang i Bold,
 Jeg lader dig hugge i Stykker.

Han ſelled i Dage, han ſelled i tre
 Med alt ſit hyrede Følge,
 Den fjerde Morgen han Norrig mon ſee,
 Jeg vil det ikke forfølge.

Ved Romsbals Ryster han styreb til Land
 Erklærende sig for en Fiende,
 Dem fulgtehorten hundrede Mand,
 Som alle havde Dødt i Sinds.

De kjædte og brændte, hvor de drog frem,
 Al Høfkeret monne de frænte,
 Ddningens Afmagt rørte ei dem,
 De spottet den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
 Saa mildvelsig det end sukket;
 Men Røgtet om denne Jammer og Rød
 Til Kjernen af Landet løb.

Baunen løste og Dubstikken løb
 Fra Grande til nærmeste Grande,
 Dalens Søner i Skjul ei frøb,
 Det maatte Herr Zinklar sanbe.

Soldaten er ude paa Kongens Løg,
 Vi maae setv Landet forsvare;
 Forbandet være det Riddings-Drog,
 Som nu sit Blod vil spare!

De Sønder af Baage, Leds og Lom,
 Med skarpe Ører paa Nasse,
 I Bredeboigb tilsammen kom,
 Med Skotten vilde de snasse.

Tæt under Lide der løber en Sti,
 Som man monne Kringen kalde,
 Lougen skynder sig der forbi,
 I den skal Fienderne falde.

Riffen hænger ei meer paa Bæg,
 Dist sigter graahærvede Stytte,
 Røffen opløstier sit vaade Skæg
 Og venter med Længsel sit Stytte.

Det første Stub Herr Junker gjaldt,
 Han broled og opgav sin Aande;
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud frie os af denne Baande!

Frem Vænder! Frem I norske Kænder!
 Slaaer ned, slaar ned for Føde!
 Da snsted sig Skotten hjem igjen,
 Han var et ret lystig til Røde.

Ned døde Kroppe blev Kringen frosed,
 De Kæmpe fik nok at æde;
 Det Ungdoms Blod, som her udflød,
 De fløkke Piger begravede.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
 Som kunde sin Lantsmand fortælle,
 Hvor farligt det er at besøge dem,
 Der hør blandt Korriges Hjelde.

End knæiser en Skotte paa samme Sted,
 Som Norges Vænder mon true:
 Bee hver en Nordmand, som ei bliver led,
 Saa tidt hans Dine den flue!

Engtemanden.

En Engtemand en Nat gik ud
 For Eventyr at finde;
 Han loe ad Taage, loe ad Stub
 Og solde Rattervinde.

Han hopped frik og bevæ om,
 Kun Eftigbed han fegte;
 Men hvor den Evgtemand faa kom,
 Man troede, at det fpygle.

Yaa Nigi laae et Gjeftesund,
 Forinden Efst brændte.
 De Hverder fad med Bliu i Kruus,
 Og knap hverandre fændte.

Om Evgelfer de taled juft;
 Men nu var Ingen bange,
 En Mand, de meente, var et Puff,
 Og de var Karle lange.

Den Evgtemand fprang til dem ind,
 Han hen ad Bordet dandsed,
 De Gjefter fil faa front et Sind,
 Og frætte Lunge fandsed.

Hver Hvrde til fin Helgen bad,
 Og Ingen faae til Kruuset;
 Den Evgtemand i Kruuset fad,
 Og drak fig halv beruuet.

Saa raved han ad Bordet hen,
 Og tumled fra de Fromme,
 Hver Gjeft greb til fit Kruus igjen;
 Men Kruufene var tomme.

Den Evgtemand fprang med fin Kruus
 Yaa Nigi om faa længe,
 Og da han kom til Staffels Hund,
 Git alle Goll i Sengen.

Ekfon Marly flukte Efst juft;
 Men flur det atter brændte:
 Saafnart det var paany udpuft,
 Den Evgtemand det tændte.

Efton Marty tog sin liden Edo
 Og bevte Flamme fluffed;
 Men nu hun hadde ingen No,
 Hun intet Die luffed.

Hun folte sig faa Iuebarm
 Fra Hoben og til Panden:
 En Flamme sad i Marty's Barm,
 Og det var — Lygtemanden.

Kunfneren mellem Oprøerne.

Der ftaaer en bruunlig Bygning
 Ved Stadens bredefte Plads,
 Med et Spilr paa fin Rygning
 Og Ruber af farvet Glas.
 Beftebent i et Hjørne
 Den dølger fin tyffe Ruur.
 Paa dens Gavle figge Hjørne
 Med Tigere paa Luur.

Kaffanietræer hvænde
 For Ruuren en lodrig Rab;
 Lungt Baarpephyrerne vende
 Det femfingrede Slad.
 Gjennem de gynnende Grene
 Solftraaler til Salen gaae,
 Og kænke paa Gulvets Stene
 Med Solstjerner fmaa.

Der har en Kunfner Bollig
 Med fine Lærtinges Hlof
 Han arbeider trolig
 I Marmorets pvide Hlof.

Hans Øydel i Bøggen vrang
 Med Gulder af Steen og Leer.
 Paa Gulvet laae der saa mange,
 I haans Hoved laae der fleer.

Over Steengulvets Lærning
 Gaaer Mesteren op og ned,
 Besæer sine Svendes Gjerning
 Og hjælper dem paa Gled.
 Han berømmes glad de Dygtige
 Og lærer dem listige Greb,
 Men taler haardt til de Flygtige
 Og dem med det svage Begreb:

Sin Arm, den blottede, stærke,
 Han strækker i Løsten lang,
 Og beder dem vel at mærke
 Paa Senernes Ormegang.
 Han peger paa Russiens Rætning,
 Der kryber som en Aal,
 Og beder dem tage dens Rætning
 Til Mønster og til Raal.

Fra Skønheds høieste Himle
 I hans vedre Phantase
 En Sværm af Blæder vrinle
 Og træver at blive fri.
 Da sætter han sig fyrig
 Paa sin lidne Labouret.
 See, hvor Haarets Bort balskprig
 Fortrænger hans Kastet.

Dog ikke han med sin Muse
 Sidder lang Tid i Fred;
 Frem springer en Pøg i Blouse,
 Han gjør Kunstneren vred:
 »Giv os nu Jerie, Faber!
 For Hild er idag forbi:
 Der drives i alle Gader
 Et rædsomt Myrderi.

Dyrrets prægtige Banner
 I Luften flyver højt:
 Man fyrter vore Tyranner,
 Man bryder Bøand og Vølt.
 Alt Frihedens Helte sig nærme
 Med Bøsser, Antpler og Eppd.
 Lyt, hvor de modige Sværme
 Spnge Biser af Fryd.

Ku Jødelandets Skjebne
 Staaer tydeligt paa Spil.
 Den, der sig ei vil væbne,
 Han maa dog see til." —
 „Er du nysgjerrig, Snøbel!
 Saa sig af Vinduet ud:
 See paa den brukne Høbel
 Og paa Gødefredens Brud.“

Saa taler den vrede Nester. —
 Men Larmen nærmer sig meer;
 Enart selvbudne Gjesler
 I sin Dolig han feer!
 Ind bryder i Nesterens Paasyn
 En Skare, før og lang,
 Med grimt svartet Laasyn
 Og med Hjortelen vrang.

De havde blodige Strammet
 Af Dug og af Stik;
 Infernalke Bredeksammer
 Brændte fra hvert et Dilt.
 Deres Drøfsører bisler
 Hen for Nesteren treen,
 Og Pødet stod i Snifter
 Fra hans Nies brune Steen.

„Du Dvindemand, du Sløve!
 Vaagn op og søl din Stam,
 Du har Kræfter som en Løve,
 Men Hjerte som et Lam.

I Kunstens vanne Suffer
 Du fortæler din Taand,
 Bryd dine vække Duffer
 Og reis dig som en Naand.

Du kibrer de rige Daarer
 Med Dielyst og Leg!
 Men huff, at den fattiges Taarer
 Derfor til Himlen streg.
 Nu kan du sone din Brøde
 I Fribedens Morgengry,
 Mens Tidens Dn skal sebe
 Sit Guldbæg paany.

Frem Herrespiir at brække
 For at frelse din Sjæl.
 Træd ud i Borgernes Række
 Som en ærlig Rebel.
 Sit Hjerte Nesteren tvinger
 Og svarer med rolig Aand:
 "Jeg aldrig Haanden svinger
 I By paa egen Haand.

Saare lidet jeg ændfer
 Dit myndige Herresub;
 Inden Lovens hellige Grændfer
 Er jeg fri som en Gud.
 I Fredens milde Stygge,
 Dag Lovens Kobbermur
 Vi Kunstnere syde trygge,
 Naar Boldsmænd blæfer paa Luur.

Hvis Fyrsten min Tjeneste kræver,
 Til Kampen vil jeg gaae.
 Da bringer jeg ham to Ræver
 For blandt Eder at slaae.
 Giffert min Herre forhaacer det
 At dæmme for Oprørets Flo;
 Men hvis han ikke formaaer det,
 Da kan jeg værges mig selv.

Gaer bort med Epyd og Stænger
 Foruden al fsiende Eyd;
 Ellers I sikert ei langer
 Skal spnge Biser af Fryd.“ —
 Til sin Skare den Hører vinter,
 Og raft paa hans Bud
 I Beiret Sværdene blinker
 Til Hunsfredens Brud.

Alle Smaabilleder byre
 Til Hliserne fyrtes brat;
 Med Pistoler blindt de fyre
 Paa Kunstnerens Marmorstat.
 Svært et deiligt Under,
 Han i sit Liv har slabt,
 Det ligger i faa Sekunder
 Brudt, knust og fortabt.

„Du krybende Slaffer
 Af de Stores Sandsekyd!
 See nu, hvor Føllet straffer
 Dit Savn af mandig Eyd.“ —
 Resteren paa sine Støtter
 Stirrer maaløs og hvid,
 Ei en Fod fra Stedet sløtter,
 Forsenet han staar en Tid.

Men som han staar og stirrer
 Og ryster paa Kroppen stum,
 Hans Die sig vilbt forvirrer,
 Af hans Mund træder Stum.
 De Bæbnede loe ved hans Læber;
 Dog et Erin tilbage de veg;
 Deres Lænders kribhvide Ræber
 Stal af til det sværtede Skjæg.

Kunstnerens Dine baade
 De løbe som Hjul omkring
 Paa en vanvittig Raade:
 De bebude selfomme Ting.

Bed Bæg var en Kalle fillat
 Af Cæg, tung som Etaal.
 Til en Halsguds ædle Billeb
 Af den han tog Raal.

Den Frygt tregange han svinger
 Over Hovedet om:
 Med Staren tilbage springer,
 Da mød den han kom.
 Med iblandt dem den synker
 Saa svær som en Steen,
 Og mangen Gen da flytter
 Med brutne Pandebreen.

Som en Bild af de Brune
 Paa Java gaar Kmol
 Og myrder i rædsomt Luns
 Mænd og Qvinder i Flo!
 Saa farer han med sin Kalle
 Blandt Mængden omkring;
 Som Binger over en Malle
 Den susende gil i Ring.

De søge Redning i Flugten
 Til Pladsen vidt og bred;
 Men efter dem følger Lugten
 Og slaar iblandt dem ned.
 Det vared ei ret længe,
 Da laae der for hans Dor
 To frislubede Dreng
 Og en lam Redacteur. —

Kærlingen sig fornøier
 Med at see fra Binduct ud:
 »Hvor dog hele Byen stier
 Af Drab, Strig og Stud.
 Jeg troer vist, Friheden seirer;
 Thi hisset Drengenes Tross
 Paa Torveis Hisser leirer
 Under Jubel deres Kross.

En Stulle med Koffner
 Til Delling de faae,
 Med bedrøvede Riner
 Naa Kræmmeren see derpaa. —
 En Sjouer spørger sin Frille:
 „Hvad bringer du til vort Huus?“ —
 „Hiint Læred til den Elle,
 „Kaffe, Citroner og Snuus.“

Alt Flaasterne de røres;
 Rigt strømmer Lorvet med Vita;
 Den blodigste Kamp dog føres
 Om Kræmmerens Hengestrin.
 See, Rester med sin Hammer
 Kommer over dem i Storm:
 Enhver, som han rammer,
 Han vrider sig som en Drm.“

Fyrstens bødene Drabanter
 Med Banderne stred
 I Staden paa alle Kanter,
 Og Kampen var svær og heed.
 Dift tabte Rebellerne Modet;
 Her maatte Rytterne flye;
 De skaandede Borgerblodet
 I den vildførte By.

Men Resteren grusom farer
 Igjennem Gaden lang:
 Han intet levende sparer;
 Han gaar Derforlegang.
 Blindt i den flygtende Mængde
 Han slaar for Fode ned:
 Hæren med hele sin Længde
 Da følger i hans Fjød.

Ru var der roligt i Byen:
 Snart Raanen søger Skjul
 I blødeste Duun af Sten,
 Snart sees det blanke Hul.

Hjem ride Hytternes Rader
 Med Rust, fuld af Fred.
 Saa fjernt i de stille Gader
 Man hører Pestenes Hjed.

Kunstneren værnobig
 Paa en Kvæst sat;
 Hans høire Haand var blodig,
 Til Himlen han bad.
 Hans Mine sig luffe,
 Som en Død var han bleg;
 Med de tungeste Sulte
 Hans Bryst saldt og fleg.

Snart vækkes han af Drømme;
 Thi hans Fyrste selv sit Eband
 Styrrer med Purpurtømme
 Til den møjsalbane Mand.
 Venlig han beder ham træde
 Til den svævende Karm,
 Og sænker en gylden Klæde
 Over Kunstnerens Barm.

„Du Stærteste blandt de Skaffe
 Modtage min Raades Bevlis:
 Dig fylbes i Kampernes Række
 For Manddom den høieste Pries.
 Fritvillig Haand du rakte
 Til Kamp mod Mord og Bøvd;
 Din Fødeby du bragte
 Dit ædle Bryst til Skold.“

Den blege Kunstner svarer:
 „Min Fyrste, behold din Pragtl
 Aldrig ved Kampens Farer
 Jeg søger Guld eller Naagl.
 Pestenes Kors i Sløffe
 Bar aldrig min Aktraa;
 Paa fremmede Grændser Krølle
 Idag du mig saae.

I min Kunst har jeg Hjemme
 Som en Mejer i mit Fag;
 Allerhøist jeg vilde glemme
 Mit Blodværk idag.
 Formærk vil dets Erindring
 Min Billedverdens Glæds,
 Og lægge hæslig Hindring
 For mine Syners Dands.

I mit Bærsted, det stille,
 Siger jeg Verden farvel,
 Vil aldrig Dommer spille
 Og ei saae Føls ihjel.
 Paa Mindets forte Tavle
 Vil denne Dags Bedrift
 Som et Svørgelse træde
 Med affyellig Skrift."

Fiskeren i Nemi.

Ude Marie løb fra Klosters Gal, —
 Det var, som svaltes Luftens Strømme
 Ved Aftenklangen af det svævende Metal;
 Den brune Dæmring sænkede som i Drømme
 Sit Slør om Bjerget og den stille By;
 Men Naanen tændte blankt sit Ry
 Og glimtede bybt i Søens Speil dernebe
 Med Bifferhytten og den runde Kraterbredde.

»Sty Binen!» raabte Pietro, »hvis Du kan!
 Og sjaas et længere med Ranni!
 Bed Sant Antonio! nu støder jeg fra Land,
 Saa kan Du svømme efter mig, Giovanni!

Tag Mandolinen kun i Baaden med,
 Kæl Karen mig! og nu affed!
 I Garnet spræller Fissen med sin Hale,
 Nu vil vi hente den, mens Limerne er svale.»

Dg Karen pladsfød i den tause Nat,
 Bød Søen Kanni Iyted længe, —
 Iltfluer funkede igjennem Duff og Krat,
 Dg smeltende løb Mandolinens Strange
 Penover Bandet. Ratten var-saa smuk!
 Hun gik tilbage med et Gul,
 Dg mens hun tænkte Lampen i sin Pytte,
 Var Rødbene paa Dybet alt ved deres Pytte.

„Mit Garn var set, men dit er tungt som Gulb!“
 Udbrød Giovanni over Baaden,
 „Gødt, at vi dese, Pietro! Een er Lykken fuld,
 Desmindre søler da den Anden Braaden!
 Brug dine stærke Arme, Pietro! frisk!
 Det finner som en vældig Fisk,
 Men lille ligger den mod Fissens Bane, —
 Op med den! — ha! — det er et Sølvfjold, per Diana!“

Et herligt Bært det var fra Osbitis Stund,
 Som atter opfeg fra de Døde;
 Medusas Slangehoved paa den blege Grund
 Saae Fiskerne forstenende imøde.
 Men Pietro krykled med affindig Lyf
 Det kolde Sølv til Mund og Dryf:
 „Giovanni!“ kreg han med forviklet Mine,
 „Jeg slipper Skjolbet ei, men Fisk og Garn er dine!“

Da blev den Andens Kind saa hvid som Sne,
 Dg Haanden famled under Røbet:
 „Spøg ikke, Pietro! Over sin lige Net skal fæe,
 Hvis Du vil komme levende fra Stedet!“
 „Hvad Net!“ kreg Pietro rasende, „hvad Pagt!
 Bort fra mig! tag dit Liv tagt!“
 Dg Rulden blinked, tyft og grunt var Røbet,
 Dg Baaden gnyged voldsomt op og ned ved Stedet.

Da Ratten svandt og Morgenen brød frem,
 Dg Duggen fald paa Blad og Grene,
 Klang atter Karerne, og Baaden vendte hjem;
 — Men taus i Baaden Pietro sad alene.
 Fra Fiskerhytten hurtigt Ranni gik:
 „Giovanni?“ spurgte hendes Blid;
 Da havde Pietro Skibet sølverklaret,
 Dg af Medusas stive Kaphen fik hun Svaret.

— — Bed næste Sommertid fald Hytten ned,
 Dg smykket var den lave Stue;
 Som Eter Pietro sad i Sigentræets Ly,
 Dg Solen mødte hans egen Druue.
 Men mørk han gik som Hjelbets hule Eto,
 Kold, stum — indsluttet i sig selv,
 Bar helst hos Søsteren, den lille Ranni,
 Dg aldrig nævnedes imellem dem Giovanni.

Et Garn han rorte kun ved helligs Dag,
 Dg tidt, naar Julsolens Dje
 Drev Alt, hvad levede, til Skygge under Lag,
 Laae han derude, spældende med Nøle
 Den dunkle Grund med Stænger og med Net, —
 Kom mobløs hjem, til Døden træt, —
 Dog næste Morgen vakte atter Nødet
 Dg drev ham ud, mens Sygdom rasede i Blødet.

— — Det var ved Midnat, Alt omkring var Ro,
 Men dybt berneede Lampen brændte;
 Dg Ranni vaagede ved Pietros Leie tro,
 Dg for Madonna Efsene var tændte.
 Hun sad forgrædt med en nebbstiet Haand,
 Pøldt Rosenkranssen i sin Haand, —
 Da sank med Eet de tunge Drenslaae,
 Dg Alting blandte sig forvirret som i Laage.

Dødsstille var i Bærelset, — kun Lød
 Fra Efsene en fugtig Knittren; —
 Den Syge reiste sig, hans Blid var som en Glød,
 Dg Hænderne drog Døkket bort med Sittren; —

Paa Ruben leged Naanen med sit Lys,
 Did stirred han i Febergys.
 Det var som vinked ham derude Rogen,
 Som tvang usynlig ham en Nagt at aabne Laagen.

Midnattens Aande pusted paa ham kold, —
 Den runde Sø, hvor Naanen blinked,
 Blev for hans Stirreblis til et upyre Skold,
 Hvor Sølvet rundtom bølgede og vinked;
 Han bredte Favnen mod sit Sjøglesyn,
 Og var i Vaaden som et Lyn,
 Og hurtigt ud paa Dybet blev han baaren,
 Mens Vandet lysnede og klang som Sølv om Aaren.

Og høiet over Zifferbaadens Rand
 Begyndte han sin Vaad at lade;
 Han søgte til sig af det maaneklare Vand,
 Som flummede han Sølv af Søens Glæde; —
 Men pludselig gik Naanen rund og blank
 Bag Skyens Slør — og Sølvet sank,
 Og da dens blæge Straaler atter fløde,
 Drev Vaaden viltsom henad Søen med den Døde.

Agnete fra Holmegaard.

Agnete var uskyldig,
 Bar esset, var tro;
 Men stedse var hun eensom,
 Hun aldrig havde Ro —
 — Aldrig Ro —
 Hun rybede vel Andre;
 Men aldrig var hun fro.

Agnete hun stirred
 I Bølgen den blåa —
 Og see! da kom en Favmand
 Fra Bunden at staae —
 Op at staae —
 Men stedse Agnete
 Paa Bølgerne kun staae.

Hans Haar var som spundet
 Af pureste Guld,
 Hans Nie det var hjærtigt,
 Hans Mine den var hulb —
 O! saa hulb!
 Hans Kædakte Barm var
 Af Kjarlighed fuld.

Dan sang for Agnete
 Sin Elskov, sin Rød.
 Hans Qvad det var saa kjælent,
 Hans Stemme saa sød,
 O! saa sød!
 Hans Hjerte ham fra Læberne
 Saa lifligen fiod.

Dg hør, min Agnete!
 Qvad jeg vil sige dig:.
 Mit Hjerte, det fortæres
 Af længsel efter dig!
 Efter dig!
 O! vil du det husvalse,
 O! vil du elske mig?

Lo selvsprædte Eke flur
 Paa Klintebredden fiod —
 Der fandtes aldrig Kjennere
 Paa nogen Dronnings Fod.
 „For din Fod!
 „Min Elskede! (saa qvad han)
 „Du tage dem imod!“

Saa tog han af Barmen
 Det perlestukne Baand —
 Der aldrig saaes et Kjennere
 Om nogen Dronnings Baand:
 „Dette Baand —
 „Min Elskede! (saa qvad han)
 „Du bind det om din Baand!“

Saa tog han en Gulbring
 Af Fingeren sin —
 Der fandtes ingen Pionnere
 I nogen Dronnings Striin:
 „Der, fra min,
 „Min Elskede! (saa godt han)
 „Du sætte den paa din!“

Agnete ned paa Himlen
 I Havbybet saae —
 Den Vølge var saa sølvklar,
 Og Bunden var saa blaa!
 O! saa blaa!
 Da smilede den Havmand
 Og sang, og sagde saa:

„Og hør, min Agnete,
 Hvad jeg dig sige vil:
 For dig mit Hjerte brænder
 Af Kjærligheds Ild —
 O vær mild! —
 Siig! vil du mig hushale?
 Vil du mig høre til?“

„Og hør du, søn Havmand!
 Jeg vil tilhøre dig!
 Hvis ned i Havets Afgrund
 Du med vil tage mig!
 Tag du mig!
 Og før mig til din Havbund,
 Der vil jeg elske dig!“

Han stopped hendes Dre,
 Han stopped hendes Mund;
 Saa foer han med den Elskonne
 Dybt ned i Havets Bund.
 Mund paa Mund —
 De favnedes og kyssede sig
 Saa trygt paa Havets Bund.

Agnete hun var der
 I Aaringer to —
 De elskede hinanden
 Saa hørlige og troe —
 Giftovsfroe.
 To Søner der hun sødte
 I Havmandens Bo.

Agnete sad rolig
 Bed Buggen der, og sang —
 Da hørte hun en Jordlyd,
 Som ovenover klang,
 Ding, ding, bang;
 Og det var Kirkens Klokker
 I Holmegaard, som klang.

Agnete lod Buggen
 Saa pludseligen staae,
 Og lste til sin Havmand:
 »Skøn Havmand, tør jeg gaae?
 Tør jeg gaae?
 D tør jeg end før Midnat
 Til Holmekirke gaae?» —

»Du gjerne, maa før Midnat
 Til Holmekirke gaae —
 Naar kun før Dag du vender.
 Til Børnene de smaa —
 Gaae! gaae! gaae!
 Men vend før Dag tilbage
 Til Børnene de smaa!»

Han stopped hendes Dre,
 Han stopped hendes Rund,
 Saa foer han op med hende
 Til Holmegaardens Grund —
 Rund fra Rund
 De skiltes, og han bukked
 Igjen til Havets Bund.

Agnete sig kyndte
 Til Kirkegaarden hen —
 Der møbte hun sin Moder,
 Og vendte sig igjen,
 „D! hørhen?“
 Men hendes Moder vendte
 Den flygtende igjen:

„Dg hør du, Agnete,
 Hvad jeg vil sige dig;
 Hvor har du havt dit Ophold
 Saalænge langt fra mig —
 Langt fra mig?
 Stig, hvor du har opholdt dig
 Saalænge hemmelig?“

O Moder jeg har dølet
 I Pavmandens Bo:
 Med ham jeg alt bernebe
 Har avlet Sønnen to.
 Und mig Ro!
 Jeg nu gaaer hen at bede,
 Dg vender til min Bo!

„Dg hør du, Agnete,
 Hvad jeg vil sige dig:
 Her dine to smaa Døttre
 Tilbøde græmme sig —
 Strig i Strig
 De græde, de smaa Piger,
 De længes efter dig!“

Lad længes, lad græde
 De to smaa Døttre her!
 Mit Dre, det er luffet,
 Jeg hører dem ei der —
 Dem ei der!
 Dg der de to smaa Sønnen
 Forsmagted, blev jeg her.

„D! red dog de Arme!
 D! lad dem et forgaae!
 D! tænk dog paa den Mindste,
 Som end i Buggen laae!
 Hvem du gaae!
 Og glem de to smaa Trosbe
 For dine ægte Smaa!“

Lad blomstre, lad salme
 De To, som Himlen vil!
 Mit Hjerte, det er luftet,
 Det hører dem ei til —
 Dem ei til.
 Jeg ene for min Færmanns
 Smaa Søner leve vil!

„Og kan du dem glemme,
 Som ved dit Bryst dig loc,
 Saa tænk paa deres Fædres,
 Din Hjemmands Tro —
 Kjend hans Tro!
 Gaasnart du var forsvundet,
 Han mistede sin No.

Han sørged en Sommer,
 Han sørgede for dig —
 Og ned fra Holme Hælsklint
 Han styrkede sig —
 Styrked sig.
 Der funde de paa Stranden
 I Stumringen hans Lig.

Nu nys man det lagde
 I Kisten ned med Sang —
 Og hørte du, min Datter,
 Ei Klokkerne, som Rang
 Ding, ding, dang?“
 Nu vendte hendes Moder sig
 Og Midnatsklokker Rang.

Agnete hun traadte
 Ad Kirledøren ind —
 Og alle de smaa Billeder,
 De vendte sig omkring —
 Rundt omkring
 I Kirken de smaa Billeder,
 De vendte sig omkring.

Agnete, hun stirred
 Mod Altertablen hen —
 Og Altertablen vendte sig, og
 Alteret med den —
 Alt med den
 Sig vendte, hvor hun Diet
 I Kirken vendte hen.

Agnete hun stirred
 Paa Stenen for sin Fod,
 Og saae sin Moders Ravn, som
 Paa Liggstenen stod,
 Hvor hun stod —
 Da brast den Armes Hjerte,
 Da lissned hendes Blod.

Agnete, hun raved,
 Hun segnebe, hun faldt —
 Nu alle hendes smaa Børn
 De længes overalt —
 Overalt.
 Nu Sønnen, som Døttre.
 De længes overalt.

Lad græde, lad længes,
 Lad sørge her og der!
 Lukt er nu hendes Dje,
 Det aabnes aldrig meer —
 Aldrig meer!
 Og knust er hendes Hjerte,
 Det flaaer nu ikke meer.

Jæmtlands Befolkning.

Gøit over Dovre ride
 Kong Viken og hans Mænd.
 Over Trønder freg af Dvide,
 Naar de tog Sværd fra Lænd.
 Blod strømmet dem for Fode,
 Som Himmelband fra Tag;
 Rod Mær var de gode,
 De favned dem i Nag.

Da nu den grønne Hede
 Bar bleven vaad og rød,
 Og Vikens Klinger bede
 Et meer det norske Rød,
 Løb han i Hornet støde,
 At alle føre Mænd
 Paa Marken kulde møde,
 Foruden Jern ved Lænd.

Af Steen der var i Dale
 En mægtig Kringle lagt;
 Der monne Viken tale,
 Mens Trønderne gav Aagt:
 "Hvis I min Søn vil hylde,
 Da sparer jeg hver Mand;
 Hvis ei — jeg brat skal fylde
 Med Blod det hele Land."

De satte paa Drengens Hoved
 Da strax en Krone rød;
 At lyske ham de loved
 I Live som i Død.
 De vare dertil glade,
 At de fik hele Skind,
 Og sang fra deres Stade
 Med Lyfthged i Sind.

En Numlen heel foragtelig
 Om Drotten man mon høre.
 Den ene talte sagtelig
 Ind i den Andens Dre:
 »J denne haarde Klemme
 En bitte Drot vi fik;
 Men er først Dikens hjemme,
 Dan lærer bedre Skif.«

Men Oplands stolte Herre
 Han loe dog ved sit Hæld,
 Og agede paa sin Kærre
 Hjem over Dooresfeld.
 Nu tog den stærste Kjempe
 Den uselige Dreng,
 Bar ham med liden Lempe
 Ud paa den grønne Eng.

Saa saare bad om Raade
 Den liden Kongemand,
 Og fra hans Wine baade
 Der randt saa meget Vand.
 De raske Trønberrille
 Bar ham paa Bløffen op;
 Hans Hoved der de fikke
 Alt fra hans gode Krop.

Hans Krop den var saa lille,
 Den blev paa Steilen sæt;
 Den bad de Høgen pille,
 Saa Huden blev til Rest,
 Hans Hoved blev til Høde
 For Fisk i dyben Flod,
 Stulde aldrig Kroppen møde,
 Mens Fiske-Fjelde stod.

Da Rygtet derom bringer
 Orde til Dikens Gaard,
 Da rev han med sin Finger
 Udi sit røde Haar;

Knoerne slog i Borde,
 Han slog dem der med Klem,
 Gja, hvor de var haarde!
 De sode der alle fem.

Hans Mand de foreb Heste
 I Bondens gode Korn;
 De kom, saasnart han blæste
 I krumme Luderhorn.
 Doer Dovre de røde,
 Hr. Dissen rider bedst;
 Jeg vil slet ikke lyve,
 De fore som en Blæst.

Rundt om de tændte Tæge
 Til Varme, ja til Lys;
 Naar Luen hørtes brage,
 De sang om Jomfrutys.
 De dansede af al Formue,
 Mens røden Hane goel;
 Thi Stang var Hebelbue,
 Og Panden var Hjul.

Saa monne Kongen hevne
 Med Blod sin kære Søn,
 Lod da alle stavne
 Ud paa den Mark saa grøn;
 Lod da Taler klänge
 Fra Stenen, hvor han stod:
 »En Drot var jer for ringe
 Af ædelt Kongeblood.

I tyktes ei om Manden;
 Thi fik I paa ham Has.
 Nu skal I saae en Anden,
 Som Edet er tilpas.
 Flux maae I overtænke,
 Hvem vel I høve bedst,
 Hake min Hund i Lænke,
 Eller Trællen ved min Hest.»

Raarne vare stemme.
 De grubede dog fort,
 De meente bedst at tæmme
 Den Diot med Halsen fort.
 De lagde over hans Dre
 Den gyldne Krone ned;
 Saa grant man kunde høre,
 Han knurrede berded.

Men høit fra Finnelunden
 De hentede hid en Mand,
 Som trylled ubi Hundens
 Bel trende Mandes Forstand.
 De svære Trønderhelte
 Af Drottens Tale lor;
 Eft naar eet Ord han mælte,
 Da bjæffede han Lo.

En Dag i høie Sale
 Den Drot saa naadig sad,
 Han loagrede med sin Pale,
 Og slittede Sølvfab.
 Da sagde Hovmand sine:
 „Sik I til grønne Elov
 Paa Jagten ikke trine?“
 Han sagde: „Jo, vov vov!“

Seiene vare vaade,
 Det voldte Drotten Harm;
 Marfalken nød den Raade,
 At bære ham paa Arm.
 Som de nu mellem Tjørne
 Gil frem med megen Dram,
 De saae to gamle Bjørne,
 Som aad de spæde Lam.

Da sagde Hovmand snilde:
 „Seer dog, vor Herre god!
 Hvor lodne Boldsmand spille
 Ustyrbigt Lammeblod.

Korrigs Mænd dig prise
 For en rejsfærdig Mand;
 Nu maa du ogsaa vise,
 At her er Ret i Land."

Imellem høide Lænder
 Knurrede den Herre god;
 Hans ædle Hjerte brænder,
 Hans Svands i Betret stod.
 Han bød da Hovmænd følge,
 Og sprang paa Jorden ned;
 Man bør det ei forfølge,
 At han gav Hals derved.

Det var de Hovmænd brave,
 De soe ved denne Fæst;
 Marskalken holdt paa Mave,
 Han grinte allermeest.
 Drottens Lapper slynke
 Paa Bjørnens Side stod,
 Han bed den Bjørneslynke;
 Han bed til røden Blod.

Basferne sig vende,
 De reiste dem paa To,
 Og i den Drot behænde
 De satte sorten Klo.
 De gavede dem til at brumme,
 Det løb i grønne Skov;
 De aad ham hver en Krumme;
 Han sagde: "Av! vov, vov!"

Nu vare de Trønder bange
 For Dplands Rytterflot;
 Den havde tvende Gange
 De fristet meer end nof.
 Det var ei godt at hjemte
 Med Dplands høie Drot;
 Dog stærken Ketil Jemte
 Han raadede dem godt.

De over Kjølen drog;
 Saa kom de til en Stov,
 Som de med Dyre sloge,
 Og jævne med Plov.
 De Jæmteland den nævne,
 Og bygge der i Nag
 Huse alt efter Tøne,
 De bygge der i Dag.

Frugthandleren.

Han sad hver Dag paa den samme Plet
 Og solgte sin Frugt,
 Paa Hovedet bar han en Jæger-Kasket,
 Lidt gammel og brugt.
 Hans grønne Kjøle var temmelig slidt,
 Men snorebesat.
 — Der var noget eget, forunderligt blidt
 Ved den hele Krabat.

Han taste lidt om sin Ungdoms Vaar
 Og smilte tilfreds.
 Da tjente han paa en adelig Gaard
 I Sjælland etsteds.
 Med Riflen paa Rasken, med Hund og med Pest
 Han strejfed paa Jagt;
 Dvysporede Bildiet i Hagel og Blæst,
 Og i Bustene strakt.

Men salmet var Loffernes friske Lov,
 Og Armen var svag;
 Og Riffelen hang, bedækket af Stov,
 Paa den eenfomme Knag.
 Den adelig Herre forlangt var død,
 Og Stammen var slukt;
 Og Skytten fortjente det daglige Brød
 Ved at salbyde Frugt.

— Jeg fiod en Morgen, mens ud jeg saae
 I den gryende Dag,
 Og horte de susende Storme saae
 Det rystede Lag.
 Længs med Canalen var Gaben tom;
 Jeg sinede Faa,
 Der, trækkende Beiret besværsligt, kom
 Og tidt maatte saae.

Bandhosen hang fra Himmelen alt
 Som en kulfort Sky,
 Mens enkelte truende Draaber faldt
 Saa tunge som Bly.
 Men Stormen stemte sin Rys mod den,
 Og hvirvlede stærkt
 Skyppompen ud over By igjen —
 Et Øieblikts Bærk.

Lungkindigt længtes min Sjel mod Syd;
 Det iisned i mig
 Bed Beirhanens kvedeligt knagende Lyd
 Og Bindenes Strig.
 Det evige Slag af Luge og Fort,
 Som Binden slog i,
 Loq endelig reent fra Grunden bort
 Min Philosophie.

Da faldt min ledige Tankes Flugt
 Paa Skytten tilfaldt,
 Der pleied daglig at falbyde Frugt.
 Bed Steenpillen hist.
 Hvor lider han vel det ydmyge Kræ?
 Han vover vist et
 At gaae i Blæst med de stive Knæ
 Den vanlige Bei.

Jeg saae, ved Stranden var Stenen tom,
 Hans daglige Hjem.
 Men hist om Hjørnet den Gamle kom
 Og slæbte sig frem.

Mens Binden greb i hans graaende Lot
 Og standsed hans Fod,
 Han støtted sig paa sin knortede Stol
 Og stemte imod.

Han bar en Kurb og et Bord og gif
 Til Steenvillen hen,
 Og reiste sin portative Boutik
 Og pustet igjen.
 Men da han var færdig vel med Alt
 Og satte sig ned,
 Da susse Binden — og Bordet faldt
 Og Frugterne med.

Han løb, han hastet med usikker Fod
 Og samlet dem ind.
 Men Alteren stritter kun flet imod
 Den susende Bind.
 Dog var den gamle Krabat et teen;
 Han skyndte sig godt,
 Indtil en eneste Gravensteen
 Manquerede blot.

Ved Slæbeskedet, ved Skraaningens Rand,
 Den yderligt laac.
 Med Skum og Pust det skulpende Band
 Slog op derpaa.
 Jeg saae med Skræk at han gif derned;
 — Han standsede træt;
 Mens Binden susse, han holdt sig ved
 Et svalende Bræt.

Han bøied sig nedad — der fellede Ildt —
 Han var den saa nær!
 Da svimled det for hans Syn med Let
 Og han tabte sit Veir.
 Men da han greb efter Væblet endda,
 Han syntes confüs,
 Der laac et andet et Skridt derfra,
 Og han svimled paany.

I Angst han snapped det svaiende Bræt
 Og holdt sig saa fast;
 Men Binden vristed hans Haand fra det
 Bed et eneste Kæft.
 Han var en gammel strøvelig Mand;
 Med bleggende Kind
 Han gled og sank i den dybe Strand
 For den susende Bind.

— Man traf ham op, men foruden Liv;
 Han laae ved min Dør,
 Lidt mere bleg og lidt mere siv,
 Men ellers som før.
 Den Arme! Jeg synes at see saa tidt
 Den ædle Profil,
 Hans Ansigt, endnu saa vidunderligt blidt,
 Og det døende Smil!

Skov-Kirken.

I Gulbrandsdalen stod en-eenslig Hytte,
 Hvis Eter ei var blevet Dødens Hytte,
 Da Pesten dybt sin Binge syntte lod,
 Og bragte Gjæring i det friske Blod,
 Og Stræl og Dval og Baande,
 Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Nordmænd, vant, at Luft hiin rene
 Dindolstre fulde Fjeldets høie Stene,
 Som Fluere sank; den gamle Hede kom,
 Og gjorde Hjerget nsgent, Dalen tom;
 Da lagde Alting øde,
 Som naar en Rattestrost affbier Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og usoførdet
 Bar vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
 Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
 Diet blev rødt og Læberne blev blaae;
 Og Norges Neger svunde,
 Som Koser i de vaade, kolde Rattelunde.

Den Barm, hvis Skjønhed hele Jorden hylde,
 Svandt ind, og fleg igjen med iorte Pylder;
 Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Tyst
 Det snilde Hoved bar paa stolte Bryll,
 Sant, som en slappet Bue;
 Og til et ubdrændt Kul blev Niets hede Lue.

Naar Solen fleg nu i sin Morgenrøde,
 Da fandt den Alting tomt og Alting øde;
 Hvorhen den flued fra sin gyldne Top,
 Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop;
 Da gittred den og blegned,
 Og søgte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Kælt monne Suenen over Graven syge,
 Kun hist og her man saae en Storkkeen ryge.
 Saaledes længe vexled Aar med Aar.
 I Guldbranddralen stod endnu en Gaard;
 Fra den de Slægter ginge,
 Som simled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle,
 Der taltigt stod de Unge med de Gamle;
 De raadsløg om, hvordan de skulde saae
 En Kirke bygt, som kunde freldigt staae,
 Hvor de med hellig Bise,
 Med Prædiken og Bon Gud Herren kunde prise.

Da maatte forrigsult de med hverandre
 Med usorrettet Saag fra Thinget vandre.
 Skjøndt hver sin Skjerv, i Hjertet from og reen,
 Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
 Blev dog kun Summen ringe;
 Og meer formaade de nu ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar alt var luunt og stille,
 Naar Lougens Bølger monne sagte trille,
 Da samlede de hver Søndag sig en Stund
 Udi en kjølig, dunkel Birtelund.
 Og fromt sig hvælved Birken
 Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned omkring Fyrrens Blade,
 Naar Græsset svandt og visse Klippens Blade;
 Naar Vintren spændte sig i Vandser ind,
 Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind,
 Da sad Endvej alene,
 Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor snart den gode Gud med Stykke
 Sin Bistand giver dem, som fromt ham dyrke:
 To Børn, det var en Pige og en Dreng,
 En Sommersøndag gik ad grønne Bælg,
 Da fik de Lyf at vove
 Sig over Klippen i de dunkelgrønne Stove.

Det var den første Pindsebad, den skønne,
 Den muntre Fæst, som holdes i det Grønne.
 Der havde Bygden den nu nyelig holdt,
 Mens alle Blomster dufted friskt og holdt,
 Dag Nordens Granepalmer
 De havde lovet Gud med høie Jubelpalmer.

Som nu de Børn rundt om i Stoven vankede,
 Og legte, sprang omkring, og Blomster sankede,
 Og trængte did, hvor Stovens tykke Krat,
 Selv gjorde lyse Dag til mørke Nat,
 Da mon de sig forvilde,
 Og Solen sant i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hjem ei til den vante Hytte,
 Forgivees mon den bange Roder Lytte.
 Og Ratten svandt; de kom endnu ei hjem;
 Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
 Saa munter og fornølet,
 Med Blomsten hver i Haand, og glade Smil i Diet.

Dg da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
 Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
 Om paa den grønne Jord, om i et Træ
 De havde søgt usikkert Nattela?
 Da svared de tillige:
 O! vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hvi vi rundt omkring i Stoven vanket,
 Dg legte, sprang, og røde Blomster sanket,
 Dg trangte dybt os i de tætte Krat;
 Da blev det pludselig paa eensgang Nat;
 Si kunde hjem ei finde,
 Dg Solen saae vi fjernt bag Stoven at forsvinde.

Da gav vi bitterlig os til at græde.
 To andre Børn i gjennemsigtig Klæde
 Kom til os da; de vare begge smaa,
 Med krusetgule Haar og Binger paa.
 De sagde: lad os ikke!
 Si viser jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Da fulgte vi de Børn igjennem Stoven
 Den til et Huus, saa taarnet, høit foroven.
 De ledte ind os ad en hvælvet Port.
 Det Huus det var saa langt, det var saa stort,
 Foroven i en Due;
 Det hele Huus bestod kun i en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det laer sig ei beskrive.
 De Sluttes sang: Her kan i Nat I blive!
 Dg naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
 Da hjem, hvor Eders Faders Hytte staaer,
 Fortæller, hvad I funde!
 Saa sjuenge de med Smil, gav os et Kys og founde.

At Moder, at! I Pusets østre Ende
 Saae vi to store Lys paa Bordet brænde.
 Der straalte det saa stærkt som røden Gulb,
 Af modne Bær og Ar var Bæggen fuld.
 De Binduer var saa lange,
 Did straalte Raanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant af Hallens Grunde,
 Hvor intet vi for Nøret skjelne kunde,
 Der løb bestandig fort en herlig Sang,
 Ledtaget af en tyb alvorlig Klang.
 En Stemme sang foroven
 Langt mere sødt end Drosselen i Skoven.

Da treen en Stare Børn for os og dandsed,
 Indtil vi intet meer af alting sansed.
 Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
 Vi ingen flere Børn med Binger paa.
 Og Sangen taug; vi stued
 Ei heller meer de Lys, som før i Ratten lued.

Saa talte de; men med opmærksomt Dre
 Bar Bygden skimlet did for alt at høre.
 De sagde: leder os paa Husets Bei!
 De ginge taust, paa Beien taltes ei;
 Gulb af Forventning fulgte
 De med et saligt Haab, som endnu Løben dulgte.

Igjennem Buss og Krat de Børn dem førte,
 Hvor Skovens Dyr man langtfra tude hørte,
 Hvor ei fra Vestens Tid en Stemme løb,
 Hvor Eolen sparsom gjennem Krattet brød,
 Hvor Maanen skinted neppe,
 Hvor Buss og Ljørn og Træ tæt fletted Skovens Træppe.

Med Dret maatte de sig Beien bane;
 Men Drens Brug er raske Nordmands Bane;
 Og skjødt tilfældt den stærke Haand blev mat,
 Sant dog for skarpe Staal det tykke Krat.
 De Børn bestandig smutted
 Let gjennem Bussen ind; dem følge de besluttet.

Og som de Nødet nu et synke løbe,
 Da pludselig de for en Afgrund fode,
 Som skjultes af de vildt nedhængene Løv,
 Hvor Klippen knuste Jødsens Band til Støv,
 Hvor Graadens Dvirvler vrimsled,
 Hvor over Svælget svai paa Kanten Granen svimsled.

Med Trubfel kummed op de Bølger høide;
 Da stod de Børn alt paa den anden Side,
 Og havde ofte vinket, ofte kaldt.
 Og Dren sank med Kraft — og Grauen kaldt
 Hen over Dybets Grunde,
 Og blev en Bro, hvorpaa de fløert træde kunde.

Da hvilede det igjennem Buss og Tjørne;
 Og strax en Pær af Vosker, Ulve, Bjørne
 Jnsøbe treen dem paa den fjerne Strand;
 Og grinte sølt og viste Skarpen Land.
 Da sigted Buens Pile,
 Og brat i Skoven ind man saae med Brøl dem lle.

Alt dalede Solen bag de Klipper bratte,
 Alt sank de senefulde Arme matte,
 Da saae de pludselig fra dunkle Braa
 Midt paa en Grønning lys en Kirke saae
 Af ranke Træer omsluttet,
 Stor fast som Dlaas bjæ, den han i Trondhjem bygged.

Med Nøs begroet, omkrandsset af Naturen
 Sig havde savnetst ærverdige Muren;
 Med Taget soang sig Beddenbranten trygt;
 I Kirkeetaarnet havde Storken bygt;
 Den klapped med sin Binge,
 Med Ræbet hørte man den svagt paa Malmets klinge.

Forbausset hen for sig de Bønder stirred,
 Og hev og tung paa Rinden Laaren dirred,
 Og Dren kaldt af Haand ved ranke Træ,
 Og Haanden foldte sig, og ned paa Knæ
 De sank, og med hverandre
 De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandred.

Og dem imøde løb en liflig Tøne
 Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
 En Drossel sad paa Lysestagens Arm
 Og sang i Aftensoen rød og varm
 Og quiddred dem imøde,
 Saa lifligt og saa sødt i Kirkens Aftenrøde.

Alt var forladt helt pludselig; i Eiden
 Det maatte være længe, længe siden.
 Saandstrevne Psalmebøger rundt man saae;
 Den Sang: Naar vi i største Røden staae,
 Var overalt opslagen,
 Og alt var tykt bedækt med Stovets hvide Lagen.

Men klar fra Altret, blank i Aftenglandsfen,
 Af røden Guld tilstraaite dem Konstransen,
 Og gjennem Blindevet Brombærranken sig
 Til Alteret havde snoet ydmygelig,
 Og Arret guldbegleddet;
 Til høire Side Bilen, til venstre Side Brødet.

Og nu var Dnsket opfyldt, Sorgen fundet,
 Hensøde Slægters Tempel atter fundet;
 Og i en hellig Psalme ud de brød,
 Og klart det Skønne Chor i Kirken lød.
 Høit sjunge Mænd og Qvinder:
 Hvo banker, lades ind, hvo trofast leder, finder.

Mahmud.

Paa denne Tid, da Kongevælde
 Lidt skævnes ind for Dommerstranken,
 Vil jeg et Træk af den fortælle,
 Der falder mig, just nu, i Tanken.

Et tusind Aar og noget mere
 Efterat Jesus Christ sit Livet,
 Blev det Kong Mahmud at regjere
 Blandt Persiens høie Bjerge givet.

Han undervang Chorasans Lande;
 Dolvgange paa sin Peltetbane
 Han seirende, ved Ganges Bende,
 Dypplantede Prophetens Fane.

Ru sad den Gamle under Teltet,
 Træt af de lange Høitidsfeste,
 Med Skjæget sølverhvidt til Beltet,
 Og tænkte paa sit Riges Bedste.

Foran det fyrstelige Sæde
 Stod Staaen, fyldt med Ayriskoser,
 En Krukke med Bjergkildens Bæde,
 Og rundtom dusted Frans Roser.

En Slave visted fra hans Hænde
 Gulddingede Insecters Sværme;
 En anden stænked Ambra-Bænde,
 For Solen holdt en tredie Skjærme.

Han bladed i Herdufs Skrifter. —
 Nær var han sumret ind omsider —
 Dog pludselig han Farve skifter
 Og Haanden hen mod Doffen glider.

„Hvad — raader han — hvad seer mit Nie?
 En ufsendt Skabning hid sig vover?
 Mon foran Slottets gylbne Fløie
 Min kongelige Livvagt sover?“

Dog — nærm dig kun — jeg seer, du vender
 Dig logrende imod din Herre:
 Armødens Blit i dig jeg kender,
 Og vil dig et Afgangen spørre.“

En fattig Mand, yfaltet og støvet,
 Kalde ham tilføde med sin Klage,
 Og bad om Hjelp, som han behøved,
 Den Forurettede og Svage.

„Af dine Hoffoll — lod hans Stemme —
 O store Herker! maa du vide,
 Indfinder sig hos mig derhjemme
 En ung Person ved Nattetide.“

Nig kaster han med Haan paa Døren;
 Min Kone, Høn som Naanens Straale,
 Ei finder Tid at undsige, førend
 Hun maa hans Rys og Favntag taale.

Hans Navn jeg ikke veed og kjender;
 Men han er smuk, kostbare Ringe
 Har han i Dren og paa Dænder;
 Hans Skjæg er fort som Ravnens Binge.

Jeg gyser i min lave Dytte,
 Naar Nøret falder paa mod Aften —
 Hvo skal mig Svageste beskytte?
 Kun du, o Mægtige, har Kraften.

Jeg tør ham ikke efterstræbe —
 Til Daggry i mit Huus han bliver,
 Imens jeg bider i min Læbe
 Og Haaret af mit Hoved river.

O Herker! er det med dit Minde,
 At sig en Øsnering mod mig øves?
 Og maa din Villigbed ei finde,
 At Tugt og Revselse behøves? —

»Gak bort! — bød Sultan Mahmuds Stemme —
 Gak bort! og lad mig atter vide,
 Naar han indfinder sig derhjemme,
 Forsyreren ved Rattetide.“ —

Som ham befalet, bringer snartlig
 Den Arme Budskab. Kongen svøber
 Sig i sin Raabe, strider varlig
 Forbi sin Bagt, der ei ham røber.

Alene vandre de til Huset,
 De lange Gader, krumme Beie,
 Ijennem Dyndet, over Gruset,
 Til Arbejdsmandens usle Eie.

•Træd varsomt, Konge, gennem Døren!
 Den er saa lav! Her er mit Kammer —
 Det var saa luunt, saa roligt, sørend —
 »Xi! — byder Kongen — med din Jammer!

See dette dragne Sværd! det pleier
 At gjøre fyldest, hvor det kommer;
 Lad ham ei glæde sig ved Seier,
 I Ratten nærmer sig hans Dommer! » —

En Lampe brændte kun — den slukker
 Kong Mahmud selv og med sin Klinge.
 I Mørket kun eet Fug han bugger —
 Og Ribbinghovedet maa springe.

•Nu bring mig Lys! — han raaber — hæfter!
 At jeg kan see, hvem jeg har fældet —
 Bed Synet han paa Knæ sig kaster,
 Af Tak til Himlen overvældet.

Derpaa han lader Vand sig bringe,
 Og sætter Karret flux til Munden,
 Og kan saa lidt sin Tørst betvinge,
 At heelt han tømmer det til Bunden.

•Sel maa du dig til Steen forvandle« —
 Kong Mahmud taler nu til Manden —
 At du har seet mig saadan handle,
 Og drille som en Pøst af Spanden.

Men du maa vide, siden sidste
 Besøg, har jeg ei Diet lukket,
 Fra Timen, jeg din Ekjæmsfel vidste,
 Har jeg ei splist, ei heller drukket.

Saa stor Misgjerning var der øvet,
 At det med Grund lod mig formode,
 Kun mine egne Søner prøved
 Paa Eligt — det fuldt og fast jeg troede.

Dg for at ei Barmhjertigheden
 Retfærdigheden skulde krænte,
 Saa flukted Lyset jeg i Bredden,
 Dg Blodet — hvís det var — lod skænte!

Takkigelse jeg Allah bragte
 Paa mine Knæe og Lov istemmed,
 Dengang jeg saae; den, jeg nedlagde,
 Var ei min Søn, men var en Fremmed."

Bortreisen.

Udriq glemmer jeg den Skønne Nat;
 Da hun til mit Telt kom, bly og bange,
 Stod i Døren skjælvende og mat,
 Saae sig om saa angstligt flere Gange.

Sagde til mig disse smukke Ord:
 "Lær jeg ogsaa ind i Teltet træde,
 Lær jeg troe, at den, der inde boer,
 Ikke myrde vil min Moders Glæde?"

"Vil du tale med mig rene Ord,
 Tale med mig som en kjærlig Broder?
 Er saa barnlig from du, som jeg troer,
 God som Englen i de fjerne Kløder?" —

Da jeg raabte: "kom kun, smukke Barn,
 Kom, vær barnlig hlisset mange Gange,
 Denne Paand ei fletter noget Varn,
 I mit Hjerte slumrer ingen Slange."

"Vi vil tale som to Søstre smaa,
 Som to Stjerner tale med hinanden,
 Som to Aander, der ei Synd fortaas,
 Kom, jeg kysser Paanden kun og Vandten."

„Si vil her i denne stille Braa
 Os indbilde, at vi ei er ene,
 Handle, som om mange paa os saae,
 Ønske fromt og have Tanker rene.“ —

Dg beroliget hun kom mig nær,
 Dg jeg saae hun bleg var og sørgmobig,
 Dg jeg saae ved Lampens' blege Skjær,
 At den fine Fod var ridet blodig.

Dg jeg saae, hun havde vistnok grædt,
 Dg jeg saae, hun endnu følte Dvalen,
 Dg jeg saae, hun frøs og syntes træt,
 Dg jeg saae, hun ikke bar Sandalen.

Dg jeg saae, at hun var ung og smul,
 Dg jeg hørte hendes Hjerte banke,
 Dg jeg vidste, mig galdt hendes Suk —
 Men bestandig reen var dog min Tanke.

„Du vil reise,“ sagde hun saa blødt,
 Derfor til dig kommer jeg i Teltet;
 Dengang Alle hjemme slumred sødt,
 Stod jeg op, tog Sløret paa, tog Teltet.“

„Noder min det ikke vide maa,
 Derfor løsned jeg de gyldne Ringe
 Fra min Ankel, da jeg vilde gaae,
 At ei Klungen skulde Uheld bringe.“

„Belens Flintestene skar min Fod,
 Thi forsigtig jeg Sandalen kasted;
 Derfor seer du her din Niges Blod,
 Seer det's Stærk paa Belen, hvor jeg kasted.“

„Ingen Stjerne flinte for mit Blid,
 Skyen brydvaad hang paa Firmamentet;
 Ikkun Lynet lykte, da jeg gik,
 Saa dit Telt at finde knap jeg venteb.“

„Du vil rejse! er paa mig du vred,
Siden du med Længsel seer til Stranden?
Eller er af mig du muligt kjed,
Eller høiere du nogen Anden?“

„Al, i Søen lever flumet Kryb,
Stormens bøde Offre boc i Vandet —
Hvorfor seile ober Gravens Dyb,
Naar du aande kan i Hødelandet?“

„Indiens Sol har mægtig Kraft og Glans,
See dig om, hvor smukt der er i Hjemmet:
Her er, hvad ei findes udenlands,
Her er Alt jo dit og Intet fremmed.“

„Staffels Træffugl flakker evigt om,
Dg fra Hjeld til Hjeld Gazellen springer;
Manden har en stadig Helligdom,
Den er der, hvor Modersmaalet klinger.“

„Troer du, at du modter din Forstand
Bed at see en fremmed Jordbunds Træer?
See blot rigtigt paa vort eget Land,
Vi har meer end nogen Europæer.“

„Bil du lære andre Landes Sprog?
Al, det Sprog, din Pige med dig talte,
Sagde tidt du før, var skjønnest dog,
Tji med det vi bedst vor Lykke malte.“

„Derfor, naar du kommer hjem igjen,
Dg har Sproget lært fra fjerne Zoner,
Koldere da taler vist, min Ven,
Dg har glemt de klare Hjemlands Toner;“

„Glemt ei Sproget blot, men og forglem
Dem, der talte det, forglem os Alle;
Bender hjemad anterledes fremt,
Saa at vi dig selv en Fremmed kalde.“ —

Dg hun kasted ned sig for min Fod,
 Besøgt mig, som var jeg Dramaguden,
 Dg med vankelmødig Sind jeg stod —
 Da faldt Daggryhjør igjennem Ruben.

Angst hun flygted da for Morgnens Skin,
 Flygted bort i Ly af Palmetræer —
 For at hente mig, i Teltet ind
 Traadte nu den blonde Europäer.

Dg med hellig Gysen pegte han
 Didud, hvor min Elste flygted bange,
 Raabte: »sandt er da, hvad om dit Land
 Saaer fortalt i Eder's skønne Sange:»

»At besælet er hver Plante her,
 At her endnu synlig Guder vandre,
 At der følger her et helligt Skær
 Over Eder fremfor over Andre!»

»See blot Skikkelsen bag dunkle Løb,
 See, nu vistes Sløret bort af Binden:
 Dette Ansigt er ei Muld og Støv,
 Denne Skikkelse er Baargubinden!»

»Baargubinden, som i Norgensry
 Daler ned og venlighædet spredt
 Sine Gaver over Mark og Ly —
 Al, Europa maa misunde Eder!»

»See, hvert Skridt Gudinden gaaer,
 Springe Roser ud, hvor Foden hvilte!
 Bort nu svandt hun — Skibet rede staaer —
 Dette Barfæl vist os Held tilsmilte.» — —

Men jeg saae det vel og grant;
 Roserne var Blod paa Jilintestene —
 Middagsfoten mig paa Havet fandt,
 Dg min Elste hjemme gif alene.

Hjemkomsten.

Aldrig glemmer jeg den skønne Dag,
 Da jeg atter feg Iland paa Stebet,
 Der hvor Regnbue, Sol og Tordenbrag
 Tidlig havde Drengen vakt og glædet;

Hvor min Pige med det mørke Haar
 Havde siddet hos mig tæt ved Ganges,
 Ildfuld, som mit Hjemland, ung af Aar,
 Vendsende kun mit Blik, ei de Manges;

Trykkende min Haarlof til sin Mund,
 Pgende paa Stjerne, der vandred —
 Al, som Himlens Stjer var ei hun,
 Hun var fast og tro og uforandret.

Reist jeg var henover Bjerg og Dal,
 Havde seet saa mange smukke Egne;
 Ved hver Skjønhed sølte jeg en Dval:
 Jeg var fremmed Gjest jo allevegne,

Hørt jeg havde mange Fugles Sang,
 Hørt de Fremmede saa lifligt tale:
 Bedst sang Fuglen dog i Indiens Bang,
 Blødest taltes dog i Indiens Dale.

Men i saare lang Tid havde jeg
 Ikke seet mit Hjem og mine Frænder;
 Frodigt groede Græsset paa min Bei,
 Luget var der ei af Gartnerhænder.

Og forfalbet laae mit smukke Huus,
 Og Platanen hang med sine Blade;
 Haugen opfyldt var af Sand og Gruus,
 Marmoret var fort i mine Bæde.

Dg min Hund var død, den smukke Hund!
 Ei til Betsomt mod mig meer den gjoede.
 Sorgfuld for min Skæl var denne Stund:
 Der var vistnok mange flere døde.

Dg jeg gik med ganske sagte Trin
 Hen til Stedet, hvor min Pige boede,
 Raged listigt gennem Ruden ind,
 Hvor i stille Blund jeg hende troede.

Men Gardinet skulde for mit Blik,
 Om min Elskte ogsaa var derinde;
 Sagte banked, efter fordums Skik,
 Jeg paa Ruden hos den fagre Dvinde.

Men hun troede, det var Fugle, som
 Hakkede paa Glasset, for at vække
 Hende, der om Morgnen god og from
 Vleied van de Smaa lidt Korn at række.

„Lille Fugl,“ hun nynnede, „er du alt
 I den lyse Morgen ved min Rude?
 Fra min sønne Drøm har du mig kaldt —
 Jeg er vred og laer dig blive ude!“ —

Da jeg raabte: „det er ingen Fugl,
 Men det er din egen Drøm, der banker!
 Ham det er, hvem i dit stille Skjul
 Nu, som før, du vier dine Tanker.“

„Mindes ikke du en Yngling, som
 Forlum reiste til de fjerne Lande?
 Han er atter til sin Helligdom
 Selvt over vilde, mørkblaae Bænde.“

„Han har stuet fremmed Land og By,
 Men ei glemt sin Barndoms troe Veninde;
 Han har seet og elsket høit det Nye,
 Men det Gamle skal dog tro ham finde.“ —

Sagte luffed hun da Bindet op,
 Ud af Abningen sprang hurtig Hunden,
 Sprang med Logren og med lystig Hov,
 Glad ved mig og glad ved Morgensunden;

Hunden, som jeg havde tænkt mig død,
 Havde hun — min Elste — tro bevaret:
 Levend Stormen om mit Dre Løb,
 Havde hun mit Indlingsdyr forsvaret.

Mary.

„Hvad tyktes dig om hende, Zed!
 Som stirrer over Es,
 Bleg, fra Fregattens høie Dæk
 Til Skotlands fjerne D?”

Et Barn endnu, knap sytten Aar,
 Net fladt til Sømands Lyst;
 Langt flager hendes Ravnehaar,
 Døtt følger hendes Bryst.

Fordi hun gav sig villig hen
 En Ridning i sit Land,
 Er hun Forbryderens igjen
 Paa Eydhavssøens Strand.

Fordi hun var for søm og varm,
 En Dvendes sande Dyb,
 Til Straf hun slynge skal sin Arm
 Nu til en Kjeltrings Fyrd.

Var hun paa Traaden noget Ild,
 Det er hun vel endnu,
 Saa er hun dog en fager Tøse, —
 Hvad, Zed! hvad mener du?

Iftad jeg kaldte paa vor Præft,
 Hun figer ja, min Tro, —
 Og lod ham spildse os som bedst?
 Min Røie rummer To.“

„Det duer ikke, Tom! hun har
 Alt faaet fin Betomft.
 Prøv kun, hun giver intet Svar,
 Det er en knættet Blomft.“

Hun flager kun en flattet Giund,
 Det kan man mærke godt;
 Den Seiler flodte snart paa Grund,
 Den bliver aldrig flot.“

— Ung Mary flod, foruden Trøft,
 Og over Havet faae,
 Til Skottlands høie Klippehøft
 Forvandt i Skyer blaae.

Hun flille flod, til ingen Rand
 Dag Dølgen mere flæg,
 Til hendes klare gamle Land
 For mørke Bover veg.

„Vi flues aldrig meer igjen;
 Da! din Foragt jeg feer!
 Sneetatte Bjerg, min Barndoms Ven!
 Du vil ei fee mig meer.

I grønne Bakker! hvor jeg laae
 Saamangen Sommerqvæld,
 I flvinde i det fljerne Blaae,
 I flige folbt: farvel!

I har ei Muur, ei Fangeby
 Ei Pytte eller Bei
 Til Herberg for et udfelt Kryb,
 Foragteligt fom jeg.

Selv Ejfnerne, de milde Eys,
 Vil ikke see mig meer —
 — Hun sendte dem sit Affkedstys —
 Da saaes et Landet meer.

De løfte op for hendes Barm,
 Den fleg saa hvid og hoi, —
 De blottebe den runde Arm,
 Blodstraalen sprang og ftoi.

Men kolbere blev hendes Bryst,
 Kun svagt det fleg og fant,
 Og som et Havblif laae tilfiodt
 Ung Mary bleg og rank.

Polypperne paa Havets Bund
 Ung Mary til sig tev,
 Og paa den vaade Gradvoi kun
 Det lange Sotang drev.

Den hellige Anders.

Naar Vandringemanden mellem Mark og Enge
 Ud Landeveien gennem Skotland gaer,
 Da seer han, naar til Slagelse han naer,
 En lille Hoi paa blomsterklæde Benge.
 Et Kors af Træ har staaet paa Hoien længe:
 Endnu idag paa samme Sted det staaer.
 Dets Hellighed, saa godt, som jeg formaer,
 Jeg eder tolke vil ved Hardens Strænge.
 Af Kroens Kraft beslaet, jeg forsøger
 Enfolbeligen at fortælle her,
 Hvad jeg har læst berom i gamle Bøger.
 Saa laaner mig da viligt eders Øre!
 Forsamlers jer ved bløde hvide Træer,
 Og laber Sengen eders Hjerter røre!

Der var engang i længst forsvundne Dage
 I Slagelse en Præst, som Anders hed.
 I Dyb og Fromhed ei han havde Rage,
 Han forestod Sanct Petri Menighed.

Han længtes til Jerusalem at drage,
 Og knæle ved sin Frelfers Gravhøi ned.
 Thi drog han bort fra Petrus grønne Stove,
 Selv tolvte Mand, hen over mørken Bøve.

Den lette Sneffe skød sig hurtigt frem,
 De seiled dagligen et mægtigt Stykke,
 Og naaede snart til Jerusalem,
 Og takked Gud for deres gode Lykke.
 Til Christi Grav de strax begave dem,
 At løses fra de Synder, som dem trykte.
 Med fromme Taarer Frelseren de bade,
 At Synderne han vilde dem forlade.

Da nu Pusvælske og Trøst de finge,
 Gik de fra Graven, og forløbe den.
 Til verbålign Dont de Pilegrimme ginge,
 Men Anders vendte dagligen igjen.
 Dvergang som Klotterne til Næsse ringe,
 Saa vandrer han til Jesus-Graven hen.
 De Andre tabe sig i fordiist Pandel.
 Han tænker kun paa Jesu Christi Bændel.

Ser da Skærtorsdag og Langfredag tom,
 Da kunde han sig ei fra Graven stille.
 Da mon han Jesu Lidelser og Dom
 Med fromme Taarer sig for Die stille:
 Gethsemane med Petrus, Judas, som
 Forraadte ham; hvordan han bar saa stille
 Det bitter Kors, den tunge Martyrkrone,
 Hvorved han maatte Gud med os forføne.

Den næste Dag forsvandt, og Solen skød
 Nu Vaakemorgen over Havets Glæde.
 Da kom de Andre: Binden er os god,
 Nu maae vi strax Jerusalem forlade!
 Saa raabte de med Munterhed og Mod,
 Da Anders om at skynde sig de bade.
 Vel, spared Anders, seg vil ikke dvæle,
 Dog lad os først engang ved Graven knæle.

Nei, raabte de, det blive vil for Alde;
 En Time fast har Solen været oppe;
 Nu kan vi ei med Knælen Eiden spille. —
 Saa vandrer da iforveien til Joppe,
 Bar Anders Ord, om ei I bede ville.
 Jeg ventes under hinc Palmetoppe,
 Hvor efter Lørsdags- og Langfredags-Sorgen
 Jeg Glæden nyde vil paa Paaskemorgen.

Saa talte han vandrede til Graven hen;
 Der var en Sværm af fromme Mænd tilstede;
 Den kendte Anders, og han kendte den,
 Thi deelte han med den sit Hjertes Glæde.
 Han talte for den om Opstandelsen,
 Og læste Messer og af Fryd mon græde.
 Da sagde han Farvel, og gik til Joppe,
 Men Solen høit paa Himmelen var oppe.

Da did han kom paa lysen Formiddag,
 At see! da var det danske Skib jo borte!
 De haarde Hjertier, som en verdslig Sag
 Saa tidligt havde ført fra Jorsals Portie,
 Forlode ham. Han saae det røde Flag
 At vugges fjernt paa Bølgerne de sorte.
 Alene stod han og forladt tilbage,
 Betroede Bindene sin bitre Klage.

Ei kunde han sin dybe Sorg fordsige,
 Hans Taarer runde ned i saltet Sø.
 At, fulked han, jeg Eder ei skal følge
 Tilbage til min elste Fædres,
 Ei flue meer den danske Skov og Bølge!
 O hulde Frelser, lad mig heller væ!
 Lad blidt mig slumre hen i dine Arme! —
 Saa bad han høit med Taarer og med Barme.

Men Binden spotter ad den Armes Klage,
 Og fører Skibet borti alt meer og meer.
 Fuldbendt er snart den saligste blandt Dage,
 Thi Solen alt fra Vesterhimmelen leer.

Beemobig Anders, vandrende tilbage,
 Nød Staden gaaer, da pludselig han feer,
 Mens Roget rasler ved hans høire Side,
 En venlig Herre paa et Hæsel ride.

Hans Hjortel simpel var, men lys og reen,
 Hans Miner saare venlige og milde,
 Og i sin Haand han holdt en Palmegreen,
 Og sagde: Kjære Ven, det bliver silde,
 Og jeg kan mærke, du har trætte Been,
 Du kunde snart i Skoven dig forvilde.
 Kom sæt dig op, om du med mig vil være;
 Det samme Dyr os begge To kan bære.

Forundret stirred Anders længe frem,
 Og sagde: Stig, hvorhen vil du da ride? —
 Min Ven, jeg rider til Jerusalem,
 Gjensoarte han. Da ved den Herres Side
 Stig Anders satte. Hæset gik med dem
 Ad Beien hen. Den Herre saae saa blide
 Paa Anders, at han glemte fast sin Kummer,
 Og i hans Arme fandt en rolig Slummer.

Men da om svie Tid han vaagned op,
 Da laae han paa en Høi i grønne Dale;
 Stig friske Blomster hvælved om hans Krop,
 Udprungne nys paa Marterne, de svale.
 Han såned Bøgeskovens lyse Top;
 Dist monne Værten laae, her Sjøgen gale;
 De travle Bier sig omkring ham svinge,
 Han hører fiernt en Aitenkloffe ringe.

Dan reiste sig, men maatte atter segne
 Tilbage, studsende, jo meer han saae.
 Thi velbekendt ham syntes allevegne
 Hver Gjenstand, som hans Nielast saldt paa,
 Hvorhen han stirred i de skønne Eane.
 Paa Marken monne trende Hyrder gaae:
 De kom og talte til ham. Da først ganste
 Forbaustes han; thi deres Ord var danske.

Han blev saa underlig, han troer ei, hvad
 Hans Øren høre, hvad hans Mine sner.
 Han rejser sig, han ser fortrækket, glad
 En velkendt By i Aftenfolens Lue.
 O store Gud! det er hans Fødestad!
 See, Spiret af Sanct Peder og vor Frue,
 Hans eget og de andre Præsters Sogne!
 Han ikke kan af sin Forundring vaagne.

Han hører end den samme Klokketang,
 Det er Sanct Petri Laarn, hvis Klokker ringe,
 Og samle Sognets Folt til Aftenfang.
 De kendte Løner i hans Dre klinge,
 Han kan ei længer standse nu sin Gang;
 Til Byen iler han paa Andagts Binge,
 Og følger Beien med de mange andre
 Andægtige, som hen til Kirken vandre.

Forundret see paa ham de fromme Sjæle,
 Og alle kende deres Præst igjen.
 De Gamle bukke sig; de Unge knæle,
 Og raabe lydt: Velkommen hjem igjen! —
 Han tale vil, men Glædestaarer kvæle
 Hans Stemme. Laus igjennem Sværmen hen
 Til Kirken gaaer han. Dele Mængden følger
 Med Ilen, llig et Havs oprørteølger.

Og Præsteholen Ingen at bestige
 Sig vover, siden Anders nu kom hjem,
 Og alle Folt med Længsel uden Lige
 Forlange høit, at Anders skal staae frem,
 Og at han atter nu Guds Ord skal sige.
 Han kan ei dvæle, han maa lyde dem:
 Han træder frem. I en begejstret Tale
 Han monne fyrigen sin Andagt male.

Paa samme Dag han i Jerusalem
 Holdt Messen, og kom til sit Sogn tilbage
 I Slagels og holdt Aftenfang med dem. —
 Først efter flere Maanedes og Dages

De andre Elleve kom atter hjem,
Da først de havde udskaaet mangan Plage
Af Storm og Uveir, før den vrede Bode
Dem vilde bringe hjem til Sjællands Stove.

Men da de stued her den fromme Mand,
Som i Jerusalem endnu de troede,
Især da man fortalte dem, at han,
Paa samme Dag, som de ham grumt forlode,
Bar kommen hjem fra Joppes sjerne Strand,
Da bleve de heel underlig tilmode,
Da gik af det Mirakel Ord og Rygte,
Dg tusind Fromme Helgenen besøgte.

Dg Gud forundte ham at leve længe
Dg gav ham Helgenkraft heel meget rar:
Paa Gølfen kunde han sin Pandse hænge;
Et nattegammelt Høl ham baaret har,
Hvorpaa han indreb Øens Marl og Enge,
Til stor Forundring for Kong Baldemar,
Med meget meer, som min uvante Tunge
Et værdig er at nævne eller slunge.

Elfskøst han flygted til den dunkle Stov,
Dg boede der i Klosters stille Bolig,
Indtil han bort fra Verdens Lummel sov
Hen i en salig Slummer, mild og rolig.
Endnu man kalder Klosteret Anderskov,
Til Minde om den fromme Anders Bolig.
I Slagelse, sin Hødeby, med Iver
Som Helgen og Patron han dyrket bliver.

Sanct Anders hviler nu i Dødningsstrin
I Peitl Kirke. Men den Høi, hvorpaa
Han vaagned trøstet op af Sønnen sin,
End kaldes Hvilehøi. Et Kors mon staae
Deroppe med en Indskrift paa Latin,
Som halv er stættet ud, men lød som saa:
Til Minde om Sanct Anders, som i Joppe
Indslumrede, men vaagnede her oppe.

Ægirs Gave.

Mens hote Guder
 Fornoid sig, hvor salten Es
 Med Vælde tuber
 Hvi om Hler Ægirs D,
 Greb den Gud for Havets Magt
 Om et Horn saa stort,
 Dannet udi Skønhet's Pragt,
 Saare kunstig gjort.

Blandt Sneglehuse
 Dybt i det vaade Blaae,
 Hvor Bølger bruse,
 Man ei dets Lige faae.
 Farvespættet der man fandt
 Pver en Rand og Krog,
 Slangebøiet det sig vandt
 Ligg en spraglet Snog.

I smidig Binden
 Smelted Rødt i Hvidt og Gult;
 Hornet forinden
 Bar rummeligt og huult,
 Duppen i den snevre Bund
 En Karfunkel grøn,
 Randen om den brede Mund
 Gylbenblank og Hjon.

Det Horn monn' love
 De Disar udi Ægirs Sal.
 Pan raabte: Bode!
 Fyld mig nu min Potal.
 Haaret flettet ind med Siv
 Blyfsom Bode stod;
 Blaaitindbeltet smækkre Liv,
 Trind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster
 Hun kom mens alle Guder loe,
 De unge Bryfter
 De svulmede saa froe.
 .Dag den blotte Jomfrubarm
 Hærtet bange slog,
 Taus hun i sin hvide Arm
 Sneglehornet tog.

Allt efter Bane
 Derpaa den unge Havets No
 Stal som en Svane
 Ned i den faste Es.
 Snart man atter hende saae
 Paa den grønne Strand,
 Hornet fyldt med Perler smaa
 Klare som et Vand.

I brune Hænder
 Tog Gubben, hvad ham Nigen gav:
 Her Hægir sender
 En Gave fra sit Hav.
 Gaven være Difen bragt
 Midt i Krebsen der,
 Som besidder største Magt
 Udi Guders Hær.

Da Frigga reiste
 Sig med sin grønne Gætrands,
 Gudinden knekke
 I herlig Himmelglands:
 „Moder for et Herihedal!
 Dvins Pusfru bold,
 Hvo har udi Afers Sal
 Større Kraft og Bold?“

De hvide Hænder
 Da strakte Gæfion ud mod Es;
 (Saa trinde Lænder
 Som hun har ingen No.)

„Hvo har pløiet Hertshalund
Frem, du rige Frei?
Hvo gav gyldne Neg en Grund?
Ingen uden jeg!“

Men Cit sig hævde
Med sin Rod, sin skarpe Kniv:
„Hvor ofte hævde
J ei for Helstens Liv?
Hvad er Kampen, hvad er Land
Uden Sundhedsfast?
Hvilken Kraft sig ligne kan
Med min Lægetraft?“

Kota den hste
Da stötte stoltelig til Lyd.
Hver Gubboms Die
Faldt hen paa hendes Epyd.
„Livet har J vel frembragt,
Afers stolte Hær!
Men hvad standser Livets Magt?
Kotas tunge Spær!“

Da Freia smilte:
Paa sin lille Fod af Sne
Dibhen hun ilte,
Hvor Gaven var at see.
„Hgir giv du Hornet mig;
Freia stander først.
Al Naturen siger dig,
At min Magt er størst.“

At Hæledæge
Begyndte hun paa Gubbens Skjod,
Fra trinde Læge
Dort Rædebondet stöd.
Trykte om hans Hvg sin Arms
Alabaster ned;
Lod ham stue nær sin Darms
Deelte Fyldighed.

Fast elfbovsfanger
 Mit Egir efter Hornet tog; —
 Sam vakte Klangen!
 Thi Dragti Harpen slog!
 Og som nu hans Dines Ild
 Faldt paa Guders Rad,
 Blev han Thun vaer, som mild
 Hos sin Husbond sad.

Saa taus blufærdig,
 Indhyllet i det tykke Flor,
 Sad hun elfværdig,
 Om ranke Liv en Gjord.
 Brun var Haarets rene Glands,
 Som en Knude bandt;
 Af Bloler sig en Krands
 Gjennem Loffen vandt.

Et gyldent Bøger
 Hun holdt ud sin hvide Haand.
 Naar Dragti leger
 Paa Harpen fro i Rand,
 Dufter strax den modne Frugt
 Fra den Skaal paa Stand,
 Breder ud en liflig Lugt
 Over Hav og Land.

Den hulde Kvinde
 Med ubevidste Inders Magt
 Mon overvinde
 Selv Freias stærke Pragt.
 Thun! raabte Gudens brat,
 Syns i Dragts Maal,
 Syns os, hvilken fienden Stat
 Dufter fra din Skaal.

Med dækkig Stemme
 (Det Klang, som naar i Baarens Dal,
 Dag Bøgens Gjemme
 Fløiter en Rattergal.)

Hvun sang ved Harpens Klang,
 Døit fleg hendes Røst.
 Harpen Klang, men Hvuns Sang
 Smelted Alles Øryst.

„Den hulde Røbme,
 Som sunkler her paa Skaalens Rand,
 Den friske Søbme
 Kun Guder styrke kan.
 Blev af diøse Væbler smaa
 Kryftet ei en Drif,
 Falmes Dvins Løfter graae,
 Sluttes Frelas Dilt.

Naar Bragi synger,
 Udskaffes af et heiligt Træ
 De Væbletynger
 I Lundens dunkle Læ.
 Kun Udødeligheds Kraft,
 Kun et evigt Liv
 Springer ud af denne Saft.“
 Saa sang Brags Biv!

Et ydmøgt Stille
 Besidne, hvad Sangen løb.
 Da saae man trille
 Rød udi Hvuns Ekfød
 Alle Hornets Perler smaa,
 Klar paa Rildeviis:
 Skatten dig tilhøre maa,
 Balhals bedste Diis!

Hvad jeg forlanger
 Til Øfengjeld for hvad her du fik,
 Er, at jeg fanger
 Udaf din Røst en Drif!
 Løst min Daad og min Bedrift
 I en Skaldesang,
 Lad den fra din Runestrift
 Løse frem engang!

Det Gud loved,
 Og derpaa beeste hun sin Stat,
 Over Diffs Hoved
 Med Perler blev omsat.
 Hornet skenke Bragi hun,
 (Suttungs Drif et Maal.)
 Egir gav hun strax paa Stund
 Frugter af sin Skaal.

Hvis lille fiden
 Af onde Lof i Egirs Bo
 Forvendt til Striden
 Bar vorden Silbets No,
 Havde Sæmund i sin Skrift
 Daaden længst fortalt;
 Men den vældige Debrift
 Bar den mindre qvalt.

At ei forsvinde
 Den skulde reent og plat forgaae,
 Bød min Gudinde
 Mig her Guldharpn saae.
 Ddtids gamle Laager flye,
 Balhal fraaler smukt;
 Gudn lever op paa ny
 Bed Gudnas Frugt!

Errede Nætter.

Den første Nat var det Stjerneblaae
 Foruden Sky,
 Sølvmaanen igjennem Grenene saae
 Ned i Elfvos Ly.

Der sad under lustende Mandeltræ'r
 Det yndigste Par,
 Hvis ei der var andre paa Jorden her,
 Et Eden den var.

Der sad de fortrolige, Arm i Arm,
 De elskende To,
 Hun var saa unseelig, han var saa varm,
 Og begge saa froe.

Hun snoede hans Loffers faldende Ring
 Unseelig, om,
 Om bævende, mellehvild Finger omkring,
 Og syntes i Drøm.

Sødtværmende han et Elskovsbrev
 Med varmere Aand
 Og dristig veltalende Finger frev
 I Jomfruens Haand.

Dog aldrig den spædere Attraa sig fleb
 Fra Blusærd Iøs,
 Og aldrig skulmed fra Læbernes Bred
 Det dristige Kys.

Og som de i Ulyld dvælede der
 Med barnlig Fryd,
 Reddrysede de venlige Mandeltræ'r
 Den vaarlige Fryd.

Imorgen, imorgen ved Stjernefljær
 Og Faberens Blund,
 Kom, Søde, igjen til de Mandeltræ'r!
 Saa nynne de hin.

Imorgen forenes vi atter igjen
 Af den lønlige Nat, —
 Saa hvilede han og raslede hen
 Gjennem Grene og Krat.

Men da han igjennem Hæfterne brød,
 Det bag hans Hæft
 Som Trubfel og klapprende Tænder løb,
 Dvælt Latter udbrast.

Den anden Nat hang Skyerne ned
 Som et Sørgeslor,
 Lilig Døden, trykked bedøvende Fred
 Den kvalme Jord.

Dg høit i Paladsfets Mezzanin,
 Hos den jamrende Brud,
 Det Lød, som spredte Jnglingens Erin,
 Git tidlig ud.

End svang han sig over det høie Pegn
 Med Fuglesving,
 Det sukede i den bange Egn
 Saa vidt omkring.

De Mandeltræ'r rykkede Duggen af,
 Det var deres Graad;
 De livsflede Blomster fandt gjerne en Grav,
 Hvor Jnglingen traad.

Men rast han iler til afstakke Maal,
 Han ast det seer,
 Da fant i hans Bryst det isnende Staal,
 Han er ei meer!

D taber, I Træer, det visnende Løv
 Paa Jnglingens Lig!
 D Blomster, de Kroner i blodige Støv
 Rebbøie sig!

Dg da den tredie Nat nedfleg,
 En Jordefærd
 Igjennem de eensomme Gader sig sneg.
 Ved Faltelstjær.

For Jomfruens Bindde den lille hof
 Et Dieblif,
 De alle opstued med Gorrignod,
 Og vider' gill.

Da oven fra Mezjaninen det Iod
 I den ængstlige Rat:
 D tøv dog, du Yngling, uskyldig og sød!
 De standsebrat.

D tøv dog, du Yngling, saa sauer og from,
 Paa Gravens Bet,
 Og lad mig først taste mit Jomfrusler om,
 Saa kommer jeg.

Og lad mig først sætte min Elskerands paa,
 Og da for Gud,
 Min mildere Fader, i Himmelen staae
 Din evige Brud!

Og i det samme hun styrte sig
 Fra oven ned.
 I den aabne Kiste laae tvende Lig,
 Nu har de Fred.

Det dræbte Barn.

Med røden Kind, med Hær, der vendte
 De fiskebløde Duun for Binden,
 Med Gall paa Bryst, med Løummer spændte,
 Holbt paa en Hest, saa let som Binden,
 Bed Borgen Ridderdamen prægtig,
 Mens Bindelbroen nedfank vægtig.

Paa vilde Hingst sad vilde Riddet,
 Men Svenden paa en ring're Ganger.
 I Skov et hørttes Fugleqvibder,
 Fra Green forjogtes Baarens Sanger;
 Det grønne Græs, bedækt med Tætte,
 Om Skoven slog et høitligt Dætte.

Med Haandtag mødtes, med Pokalen
 Til Randen fyldt, den tætte Skare:
 Men vældig svang sig over Dalen,
 Hlig Lørdensveir, dog uden Fare,
 Fra Laarnets stærkt forgyldte Krone
 Basunens dumpe Bryllupsstone.

Dog hun, den skønne Brud, sig snermer,
 Den unge Lof for Binden hæver.
 Hun talder, og en Skare Lærner
 Paa hendes Blik alt Foden hæver.
 Hun vinker dem fra Lundsens Grene,
 Og vanter bort med Een allene.

„Saa skal I vifte bort, I Vinde,
 Min Haar, min Ungdomsstrands i Kulde!
 Saa skal min Jomfrurose svinde,
 Beundring Ristes om til Kulde.
 Saa skal jeg staae som Rosens Tjørn.
 En salmet Siv blandt mine Børn!“

Saa taler hun, den Lærne neier
 Sig ydmygt dybt bag Rosesivet.
 „Al af den Glæde, Verden eier,
 „Min ædle Siv! blev Eder givet.
 „Et andre skal Jer Dyrde bære,
 „Men I skal leve høit i Vre.“

„O see dog hift bag Egens Blæde
 Den Dvinde bleg, hvis Barn sig hæber
 Som Ialen ved de Brytter Blæde,
 Og suger Blod med hvide Læber.
 Som Jomfru var hun frisk at stue,
 Syv Børn maae hendes Skønhed stue.“

Saa talte hun; den Terne bester
 Sit hvassé Bist paa Borgens Lillie.
 Hun stander still', - hun tænker efter:
 "Nechtilde, Vid, er det din Billie?
 "Bil i en evig Vaar du glæde?
 "Og vil du intet Foster søde?"

Du siger, hvad jeg vil, min Terne.
 "Tænk efter vel, hvad du forlanger."
 Tænk selv, at du min Sorg kan hjerne!
 "Nu vel, jeg dybt i Sloden ganger,
 "Jeg bringer En, som vel dig trøster.
 "Du gjøre selv saa, hvad dig lyfter."

Og da hver Gjest til Borgen ileb,
 Da Mørket seired over Dagen,
 Mens Maanen bleg ved Scitren smileb,
 Og dætte den med blege Lagen,
 Kun kort før Brubefalken flammer,
 Nechtilde sidder i sit Kammer.

Af Hest og Larm og Angst bebøvet,
 Hun mellem Kulb og Fede gruer,
 Og skjælvende, som Espelsøvet,
 Hun seer paa Dørens hvaste Buer.
 Da springer op de som for Vinde,
 Paa Tærstien staaer en gammel Dvinde;

En gammel Dvinb' med forte Klæder.
 Hun snoer sig sagte som en Slange,
 Hun ydmygsk hen for Bruden træder.
 Hun sagde: vær, mit Barn, ei bange!
 Jeg veed din Sorg, og kan den twinge,
 Din Terne monne hid mig bringe.

Du frygter Aldrens hvide Smykke,
 Du frygter Børn og Angst og Smerte.
 Vær rolig, Barn! de skal ei trykke
 Dig tungt just paa dit bange Hjerte.
 Du est en ung og deilig Frue,
 Og Sorgen bør dig ikke tue.

Hvis paa min Kunst du vilde lide,
 Dens Kraft du sikkert engang fandt;
 Dog maa du gaar ved Tidnatstide,
 Hvor Nøllens Hjul gaaer rundt for Vandet,
 Hvor Strømmen dybt for Slusen falder.
 Der vil jeg staa, naar du falder.

Den Gamle svandt, men halvt kun vaagen
 Rettsilde skald, forladt af Barne;
 Dog snart hun glemte Drømmetaagen
 Barmt krydte i sin Brudgoms Arme;
 Paa Jagt, paa Gang'ren ved hans Side,
 Hun glemte snart sin Angst og Dvide.

De muntre Terner Bøven sloge,
 Rettsilde sad i Fruerstue;
 Da smilede En med Dine Kloge:
 „Hil være Jer, min stolte Frue!
 „Jert Kibbaand er for trangt“, hun melde,
 „Vi være jer et Fruerbælte.“

Da Kuldens røde Koser stinde:
 „Sligt Ord du voder at frembære,
 „Du fræktforbødne Tjenerinde!
 „Det er ei saa, det skal ei være,
 „Hør hvile skal mit Lig paa Daare.“
 Da blegned alle Terner saare.

Rettsilde gik i dybe Tanker,
 Hun hviler ved sin Pusbonds Side;
 Med Bøven hendes Hjerte banker,
 Og op hun staaer ved Tidnatstide.
 Mens Ridderen sumrer paa sit Leie,
 Hun ligger gennem Borgens Bete.

Hun dreier Fortens Laase listig.
 Hvert Trin gjenløb fra Borgens Stene.
 Hun sænker Broen sagte dristig.
 Nu staaer hun alt paa Engen ene.
 Hun hører Egens Blade susse,
 Og hjernt hun hører Vandet bruse.

Dg som hun gaaer, hun seer fremstride
 En eensom Vandrer gjennem Skoven.
 Han træder frem i Klæder høide:
 »Din Gang mig tyktes heel forboden.«
 Han hører høit sin Røst: »Rechtilde!
 »Hvi gaaer i Ratten du saa silde?«

Du kender mig, Mondt Mørket truer?
 »Jeg kender dig, og hver din Lænke.«
 Saa veed du og, hvi du mig fuer
 Paa denne Sti saa sildig vanke.
 »Jeg veed, at Ratten dig forblinder;
 »Gaae et hvor Djergets Strømme rinder.«

Dg veed du da, som Alting kender,
 Den Smerte, som en Mø maa lide,
 Naar Baar og Ungdom Hyggen vender,
 Naar gule Løkker vorde høide,
 Naar Angst og Dval mit Legem saarer
 Dg sukker Diets Glæds i Taarer?

Naar Dammens Kasse Fylde vinder,
 Naar ranke Bæxt af Jøbster tvinges,
 Naar Farven flyer fra mine Kinder,
 Naar rundt af Børn mit Hjed omringes,
 Naar jeg med gulfine Kinder sniger
 Mig frem til Spot for unge Piger?

»Fordenbte Biv! Du kender ikke
 »En Robers Fryd af Børn omgivet;
 »Den Vidste gaaer med kloge Blikke,
 »Den Yngste spyger sig om Livet,
 »Dg med et Sul, der sagte siger,
 »Hun hilses mildt af Biv og Piger.«

En Jomfru's Lob mig meer forlyfter,
 Paa Jord jeg intet bedre kender,
 Høit hvælve sig de unge Bryfter,
 Hun skjuler dem med fine Hænder.
 Hun Paaret i en Fletning foier,
 Dg Ratten af dens Bægt sig høier.

»Dg troer du ei, at Grenen giver
 »Det store Træ, hvoraf den springer?
 »Hver Blomst, der høit i Toppen styrer,
 »Sin Moders Roes mod Himlen bringer,
 »Dg modnes een kun i det Døie,
 »Da har du Fryd for al din Røie.«

Jeg attraaer ei saa dyr en Lykke,
 Din matte Røst kun lidet frugter.
 »Dg vil du uden Blomst og Smykke,
 »Førtørret, flyde dine Dugter;
 »Et fastløst Træ paa Engen ene,
 »Foruden Frugt og uden Grene?«

Det være som det vil, mig huer
 Min egen Villie dog at følge.
 »Dg veed du ogsaa, hvad dig truer,
 »At i dit Skjød sig alt mon dølgje
 »Et spædt, uskyldigt Foster lille?
 »Det maa du først ved Livet stille.«

Ja, røver det, hvad meer end Livet
 Jeg efter, alt mit Haab, min Lykke,
 Det bedste hvad paa Jord er givet,
 Min Ungdom og mit Skønheds Smykke;
 Da myrder jeg, hvo mig vil myrde,
 Dg kaster bort, hvad er til Byrde.

»Er det din Villie fast og rolig,
 »Din Villie ingen Magt betvinger,
 »Gaa gaar! der skaer din Hjælvers Volig,
 »Der skaer hun selv, hvor Hjulet svinger!«
 Han iler fra de dunkle Bænde,
 Men fjernt han seer den Gamle stande.

De skotte Knæ sig ydmygt nede,
 Den Gamle aabner lufte Sluse,
 Hun viser Bandet andre Veie,
 At frit det kan til Rollen bruse.
 Med Jil det fine Strømme sender,
 Dg Hjulet vælter fine Tænder.

Den Gamles Been sig sagte flytte:
 »Rechtild! Du mærte paa min Tale!
 »Sii du din Sorg mod Ungdom bytte,
 »Det maa dit Barn med Blod betale.«
 Saa tag det hen! hun sagte siger,
 Mens Blødet ræd fra Rinden viger.

Hun søler grant den Gamles Hænder;
 De tynge hendes Liv mod Jorden;
 Dog snart hun knap sig selv gjenkender,
 Hun rank og smal, er atter vorden.
 Hun hæver høit af Fryd sin Stemme,
 Da kan hun fjernt en Graad fornemme.

Hun frygtsom ind ad Døren triner,
 Hun flyder mat tilfide Grenen.
 Da vorde bleg're blege Riner,
 Der drypper Blod fra Nølestenen,
 Et Barn sig under Hjulet vender
 Og knuses langsomt af dets Lænder.

Da flyder Angers bitter Taare!
 Rechtild bleg til Vaaren bæres,
 Bed Dag og Nat hun skælver saare;
 Hun stedsse meer og meer hentares.
 Hun stedsse seer den søle Dvinde,
 Og Blødet under Hjulet rinde.

Hun vorder stedsse bleg og bange,
 Naar fjernt et Barn hun monne ksee.
 Hun aldrig tør i Kirken gange,
 Og aldrig under Altrets Due;
 Thi høit de fromme Børnelynger
 Til Herrens Priis fra Choret synger.

Alt meer og meer slaer Smerten Rødder,
 Tilfidsf hun bar sin Sorg ei længer;
 Hun synker til sin Pusbond's Fødder,
 Den sorte Daad fra Læben trænger.
 Sin svare Brøbe høit hun siger,
 Men Ribbren ræd tilbageviger.

Med bortvendt Kind han taler ikke,
 Til Døren veger kun hans Finger;
 Hun adrig mere seer hans Blifte,
 En Lerne bort den Blege bringer;
 Hun maa fra høie Borg bortvige,
 En Øyfen for hver Biv og Vige.

Og for de rige Purpurklæder
 En haaret Sært bli'er hende-givet.
 Med blottet Fod hun Belen træder,
 En Strikke slynger sig om Livet,
 En Hat, belagt med Mustingskaller,
 Med side Læg fra Jøsen falder.

En sparsom Drik kun Tungen kvæger,
 Hun eensom gaader, som til en Brøde;
 Hun tømme maa det bittere Bager,
 Hun betler for hver Dør om Føde.
 Hver Skønhed er for længst alt borte,
 Saa skaer hun ved Lorettos Porte.

Der staaer den hellige Jomfru's Billed
 I Guld og Effenbeen udskaaet,
 Paa Piedestalen høit opstillet,
 Til Folkets Andagt ene kaaet.
 Det hulde Blik hver Synder trøster,
 Et Barn hun mildt i Armen trykker.

Hver Synder monne Raade finde,
 Mestilke synker bleg til Jorden;
 Hun kender i den høie Qvinde
 Den høide Pilgrim i Norden.
 Hun og den liden Dreng gienkender,
 Hun saae ham under Pjulets Tænder.

Den gamle Elsker.

Dg naar jeg nu bliver en gammel Mand,
 Dg mit Skæg er hvidt;
 Naar Piben jeg holder med stumpede Tænder,
 Dg holder mig lidt:

Dg naar jeg en lille Papacallot
 Paa Hovedet har;
 Dg ikke kan læse Aviserne godt
 Foruden Glar;

Dg naar du sidder, en gammel Siv,
 Dg har glemt din Sang,
 Dg eier ei mere dit smukke Liv
 Dg din Jomfrugang;

Dit Hoved ligner en Bøg i Høst
 Efter Regn og Blæst;
 Du følger et Ligg af dit yndige Bryst
 Med en sort Modest;

Da slumrer jeg engang sødelig ind,
 Dg bliver saa blid,
 Mens Fluerne surrer omkring min Kind
 Ved Middagstid.

Da kommer en Drøm fra min Ungdomsbaar
 Til min Kænestol,
 Efter dig jeg en inderlig Kængsel faaer,
 Du Dvindernes Sol!

Da ta'r jeg min Stav, da ta'r jeg min Hat,
 Dg vandrer min Vej.
 Om dit Huus jeg finder ved Dag eller Nat,
 Det ænser jeg ei.

Jeg vandrer affed, saa godt jeg kan
 Med de vakkende Knæ,
 Og drifter af Vækkens det klare Sand
 Med min Høj til et Træ.

Og naar du da skriffer med dine Smaa
 Bed det store Ord,
 Med et det banker pludselig paa,
 Før du veed et Ord.

Da kommer en stiftelig gammel Person,
 Hans Tinding er bar,
 En underlig, sørgelig, lystig Patron,
 To Roser han har.

Den ene sætter han i dit Bryst,
 Den anden i sit,
 Og seer paa den aldrende Siv med Lyst,
 Og holder sig lidt.

O Lina! huldsalige Lina min!
 (Saa raaber han ud)
 Lad mig hvile her ved din sagre Ruin,
 Før mit Lys gaar ud.

Og hvor er din Barm saa rund og saa fuld!
 Du Sølvgraa!
 Du havde vel hundrede Krøller af Gulb,
 Nu har du saa saa.

Du var en Duc saa melkehvid;
 Jeg var en Dru.
 Bor Alvor tog den Løbende Tid;
 Nu ere vi Dørn.

„Dy lystig! slet os et Silkegarn!
 Bæl med Forstænd!
 Kom lystig i Haugen, du gamle Barm!
 Med den lystige Mand.

To Stamler, dem vil vi os sætte paa
 Med barnlig Du;
 Og Sommerfugle, de røde, de blaae
 Dem fange vi nu.

Som Svalen bygger en Rede fin
 Paa styrkede Muur,
 Saa vil jeg nu i det Skjønnes Ruin
 Slaae op mit Stuur.

Og naar de da visne de Roser to,
 Saa visne vi med.
 Vi ville da sove tilsammen i Ro,
 I en evig Fred.

De tvende Kirketaarne.

Det var sig Herr Aker Ryg,
 Hannem lyfter i Leding at gange;
 Først træder han i den Kirke Ilden,
 At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer,
 Og Taget det sorte Straa;
 Det var sig Herr Aker Ryg,
 Nisnøtet han saae derpaa.

Det var sig Herr Aker Ryg,
 Sit Hoved maatte han høre;
 Løftet det var saa meget lavt,
 Og Kæmperne vare saa høie.

Bæggen var baade muggen og grøn,
 Den havde saa dyb en Reone;
 Ilden æder med Skarpen Tand,
 Saa lidet monne hun levne.

Hort hun gnaver med Karpen Land,
 Dertil hun haver stor Drift;
 Alt da vorte den siden smaa Blomst
 Udi den Kirkerist.

Alt da snoede den grønne Humle
 Sig ad den Kirkeside.
 Storken sidder udi Neben strunk,
 Og seer hun ud saa vide.

Og hør du høre Fru Inge!
 Du est en Dvtnde saa puur!
 Et sommer det sig at bede til Gud
 I sigt brostfældigt Skuur.

Binden blæser udi Kirken ind,
 Og Regnen ned maa dryppe.
 Kristus er sieget til Himmelens Gal,
 Han nosies ei meer med en Krybbe.

Hør du allerhæreste Hustru min,
 Jeg siger dig det forsand:
 Dy skal du bygge Kirken af ny,
 Mens jeg er dragen af Land.

Laget du bæffe med røde Tegl,
 Af Steen du føre den Muur;
 Ned da skal du rive saa brat
 Det usfellig Kirkestuur.

Lage du saa mit Starlagenstind,
 Af Fløil det vel maa være;
 Alt til et Alterlæde skont
 Du snildelig saa det skjære.

Det var sig Fru Inge,
 Hun svared sin Husbond med Tre:
 Som I siger, min ædelig Herre!
 Saa bør det vel sig være.

Hør du kjære Fru Inge,
 Gud haver velsignedt dit Liv,
 Føder du mig en Søn saa bold,
 Da est du en Dannevold.

Føder du mig saa bold en Søn,
 Da gjør du mig Lankerne glade;
 Føder du mig en Dotter skjøn —
 Jeg vil hende ikke hade.

Hør du kjære Fru Inge!
 Du est en Kvinde velbaaren,
 Føder du mig en Søn saa bold,
 Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterllil,
 Da sette du kun et Splid;
 Ridderen kneiser saa stout og stolt,
 Men Qvinden er Jhmugged Jilt.

Det var sig Herr Aker Ryg,
 Han beder sadle sin Hest,
 Saa rider han i et Ledingsstog,
 Som til en Brudeseft.

Tredtve vare hans Svende,
 Og alle med Brynier nye;
 Hvor han stredtes i Kampen hen,
 De stender brat monne flye.

Det stod hen ubi Uger,
 Ja vel ubi Raaneder ni;
 Det var sig Herr Aker Ryg
 Han seired i alle di.

Det var sig den gjevellig Hest,
 Hannem lystet nu hjem at fare;
 Hjelmene var af blin røde Guld,
 Hannem fulgte saa saur en Stare.

Der han drog igjennem den Stov,
 Da fulgte ham tredive Svende;
 Der han kom til Finnesløvillie,
 Da reb den Herre allene.

Solen finner om Morgenen rød,
 Og Regen falder paa Græs,
 Det var sig Herr Affer Ryg.
 Han spored saa vel sin Pest.

Satte den Herre Guldringlen
 Dybt ubi sin Gangers Etde.
 Det vil jeg for Sandheden sige,
 Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
 Der kneiser en Daffe grøn,
 Dag ved ligger Finnesløvill,
 En By vel stor og støn.

Det var sig Herr Affer Ryg,
 Han bad vel ved vor Frue:
 Give det Gud i Dimmerig,
 At jeg et Taarn maatte frue.

Det var sig Herr Affer Ryg,
 Saa listelig da han loe,
 Der han kom paa den grønne Brint,
 Da han stueb Taarne to.

Over den Kirke stoltelig
 De kneised i Luften blåe,
 Lærken sang i den Hvedemark,
 Mens Solen kinte derpaa.

Laf have stolten Fru Inge!
 Hun var en Dannevid;
 Hun skjenke sin Husbond Sønnen to
 Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Søner to
 Den kaldte han Esbern Snare,
 Han blev saa stærk som den vilde Baa,
 Og mere snel end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
 Han blev en Biskop from;
 Han brugte sit gode danske Sværd
 Som Paven sin Stab i Rom.

Falben er nu det ene Taarn,
 Og Krattet voxer af Gruus;
 Axel og Esbern Snare
 De taarne det danske Huus.

Moset dækker den gamle Steen
 Alt over hin sorten Jord;
 Axel og Esbern Snare
 De have sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
 Alt i den Kirkeby;
 Axel og Esbern Snare
 De tænter i evigt Ry.

Ebrist signe den ædle Danneqvinde!
 Hun hvile for Altret i Kirke,
 Hun fatte tvende mægtige Taarn
 Paa Dannemarks Dannevirt.

Hil være den Kæmpe, som feierlig
 Hjemdrager med stolten Glare,
 Og finder i Buggen Tvillingen to,
 Som Axel og Esbern Snare!

Cretten tilbords.

Der var en lang Tid stille
 I Hjørnegården hist.
 Gardinerne var' nedhængt'
 Og gjorde Huset trist.
 Om Ratten skinned Lampen
 Fra den Syges Kabinet;
 Og der den gamle Grebe
 Har ofte gaaet og grædt.

Ru er der atter oplyst,
 Og man kan see dertad.
 De klare Ruder dæmre
 Med et lyst og muntert Skin.
 Den gamle Herres Frue
 Har første Gang idag
 Indfundet sig ved Bordet,
 Skjænt mat endnu og svag.

— En lille Kreds af Venner
 Om Middagsbordet sad,
 Og gjorde sig tilgode
 Med Skemt og Vin og Mad.
 Den blege Frue vugged'
 En Pusling paa sit Skjød
 Og smilte blidt til Alle,
 Imens hun Intet sød.

Ved Bordets anden Ende
 Sad hendes Trears-Glut
 Og skændtes med sin Broder,
 En vild og munter Gut.
 »Fær! — raabte høit den Yngste —
 Har jeg nu ikke Ret,
 At vi er' tolv ved Bordet
 Med mig og Bro'er Gabet?»

Den Gamle lod sit Dte
 Længs Borden glide ned,
 Og sagde: »Vi er tretten;
 Din yngste Bro'er maa med.«
 — »Hvad? Er vi tretten? —« udbrød
 Hans svagelige Bro —
 Mig bæres for, jeg frister
 Et heller langt mit Liv.»

Og selsomt blev hun grebet
 Af usforklarlig Skræk;
 Og større Blegghed gjød sig
 Om hendes blege Træk.
 »Jeg føler mig saa ilde!
 Lad mig gaae ind igjen.«
 Saa talte hun og vakked
 Til Kabinettet hen.

Da standsede ved Borden
 Den overgivne Skjemat.
 Den gamle Herres Hænde
 Var kruset og forstemt.
 Og af de tause Gjesker
 Var Ingen ret tilfreds;
 Thi Døvtroen sneg sig
 I blandt den hele Kreds.

Men Grevens ældste Datter,
 Der i sin feje Vaar
 Var viet til sin Husbond
 For ikke fuldt et Aar,
 Med Røbmen hun sig reiste,
 Og tøvende hun gik,
 Og standsede sin Nøder
 Med et undseeligt Blik.

»Var uden Frygt — hun hviled —
 Den stemme Døvtro
 Et denne Gang, jeg haaber,
 Fortryere skal din Flo.

Bed Bordet var vi fiorten.
 Her var endnu en Gjæst.
 Skjænt ubekendt for Alle
 Han var mit Hjerte næst.

Den fjortende har sidet
 Bed dette Bord med Dig.
 Den fjortende blev indbudt
 Dengang Du indbød mig.
 Og dengang jeg blev mættet,
 Blev ogsaa han bespiist,
 Og alt det Godes Dyp
 Han slumrende har drikket.

Din yngste Søn Du vugged
 Bed Bordet paa Dit Skjød.
 Derved blev Tallet tretten
 Og truer En med Død.
 Den fjortende Du glemte,
 Thi Gud har hørt min Bøn:
 Under mit eget Hjerte
 Der sad min ældste Søn."

Mester Ole Vind.

Svor Mure stonde nu i Gruus
 I Arelskad saa lade,
 Der stod engang vor Frues Huus
 Alt over Bispegrave,
 Der klang saamangt et helligt Ord,
 Der viedes i høie Thor
 Saamange Guds Udvalgte.

Og det var Mester Ole Vind
 Alt med den skarpe Lunge,
 Med Randens Sværd han trængte ind
 Paa Gamle og paa Unge;

Det trængte ind til Marv og Been,
 Dg ramte det en Hjerteskeen,
 Da maatte Dren klinge.

De Hofmænd ginge spodste ind
 Alt paa de høie Stole,
 Dg dobbelt ivrig ubi Sind
 Da prædede Hr. Ole;
 Han præded om de bløde Skind,
 Hvori sig Daarer svøbe ind,
 Om Mand i Kongers Gaarde.

„So der, — saa faldt hans hvasse Ord, —
 Der skal man Christne finde;
 Ja, kristen Folk om Drickebord
 Med Kande, Kraus og Dvinde,
 Dg saa Guds Ord i Hyldeord,
 Hvor, bundet hart i Spændebog,
 Det ligger som en Fange.

For Felix vel Sanct Nibel kom
 At stande mange Gange,
 Men hed det: Kyssked, Lov og Dom,
 Saa blev vor Felix bange,
 Saa hed det: gaa du kun dit Klub,
 Jeg har saa travlt, du skal saae Bud,
 Naar jeg faaer bedre Stunder.

Ja vist, Guds Ord skal nok saae Bud,
 Naar høflig det vil være,
 Dg strege ind det slette Bud,
 Det er saa tungt at lære:
 Ja, derfor blev Herodes dreb
 Paa Døberen; den Høflighed
 Guds Ord kan aldrig lære.“

Dg der kom Bud fra Kongens Gaard,
 (Nu gjælder det, Hr. Ole:
 Et dygtigt Tal for Sibst J faaer
 Køl fra de høie Stole).

Dg der han kom for Kongen ind,
Da hed det: »Næster Die Bind!
Hvorom er det, J præker?»

»Om hvad der i min Bibel staaer,
Om hvad der stæer paa Jorden.»
»Hvad præked J da om igaar?
J slog jo ned som Lørden.»
»Om hvad der i min Bibel staaer,
Om Synderne i Kongens Gaard.»
»Den Præken gad vi høre.»

Pr. Die holdt sin Præken om,
Saa brændende i Haanden,
Dg der han hært ved Amen kom,
Han slog til Lyd med Haanden:
»Det var, Guds Død! de samme Ord:
Om Logn og Kæfien, Drik og Poer,
Som i vor Frue Kirke.»

Dg der kom Bud fra Kongens Gaard.
(Nu gjælder det, Pr. Die!
Et bygtigt Tal for Sibst J staaer
Kof fra de høie Stole.)
Dg der han kom for Kongen ind:
»God Dag, Vor Præst! nu Næster Bind!
Nu skal Guds Ord til Høre.»

»Nei, ellers Tal, høibaarne Drot!
Det gjør slet ingen gode;
Jeg siger Sandt, og har Kalot,
Men ingen Hofmandsnøde;
Man har for Ordsprog herillands:
Hvad vilde Spurv i Tranebande,
Dg Ugle mellem Krager?»

Men det var fjerde Christian,
Dg nu han tog til Orde:
»J er en bygtig Præstemand,
Dg præked, som J burde:

De Hofmændsnober see Vi ad;
 Tag tre Kalotter, om I gad,
 Og Sandhed vil Vi høre.

Elfkovsbaalet.

Til Hjortelund rider en Riddermand
 Med Frænder og glimrende Følge,
 Hans Rygte gaaer over det grønne Land
 Og over den blaaende Volge:
 Men hvad er Ravnkundigheds smigrende Røst
 Mod et Elfkovsful af en Jomfrues Bryst?

Den Pilgrim ganger sig træt og lam
 I Ridderens ælbgamle Stove,
 De Karper myrte saa tykt i hans Dam,
 Paa Markerne myrte hans Plove:
 Men hvad er al Jordens Grøde og Guld
 Mod et Kys af en Jomfru, dellig og huldt?

Syv hundrede pløje den Ridders Jord
 Og flue tidt op til hans Slotte,
 Syv hundrede sidde derinde ved Bord,
 Saa gjerne de Sværdene blotte:
 Men hvad er den Vældiges spirende Nagt
 Mod Elfkovs Lænke, om Hjertet lagt?

Hvor Jorben er grøn og Himlen er blaa
 Over Vædning af Elfkov skal gløde,
 Thi lader Herr Erland til Hjortelund faae,
 Den delligste Signe at møde;
 Med talende Dje, med rødmende Kind,
 For hende træder den Vædning ind.

Hun ydmyg sig reiser, lig Markens Blod,
 I frygtfuld Andseelse bøiet;
 Han brænder for hende, lig vaarlige Sol,
 Og taler saa hørtigt med Diet:
 Da springer det favreste Blomster ud,
 Hun bæver, hun smiler — og er hans Brud.

De Gjester fode ved Blin og Risd
 Og frydes i Hjortelunds Sale;
 Den Brud nedstirrer saa bly i sit Skjød,
 Thi dristig er Ridderens Tale;
 Sødt spøgende, drifter han hende til,
 Dog en Laagesty skaer for den Deltiges Smil.

Da helder han sig til den blussende Rind
 Og hvifler blandt Roser, som Binden:
 O sig! hvi er du saa mod udt Sind,
 Og hvi rinder Taaren paa Rinden?
 O see dog, (hun stammer) Luen saa blaa
 Ud af din Avindsmands Jøse staae!

Lad stande den Lue saa blaa eller rød,
 Rebbelleren selv den fortære!
 Os varsler den hverken Rød eller Død,
 Mit Hjerte en stærkere nærer,
 Den fædse brænder, som Solens Ild,
 Og skal overleve dit deltige Smil.

Mork sidder den Avindsmænd lige for,
 Og bider i blaaelige Læber,
 Hans Parme foragter det flygtige Ord,
 Som, svindende, saarer, ei dræber.
 Han beileb omfonst til den favreste Nø,
 Thi spørger den Ribbing, at begge skal døe.

De Gjester fode til Ridsienat,
 I Bøgeret Tiden sig dølgjer;
 Men Brudgommen, længselsfuld, reiser sig brat,
 Den jublende Glare ham følger;
 Sed Lurenes Klang og Fallerkes Blus
 Pan Bruden hjemfører til eenlige Huns.

Det flaaer, indviet til Etkov og Fred,
 I Lundens dybeste Skygge.
 Rundt drysse Træerne Blomster ned,
 Og Sangfugle Kæberne bygge.
 Der dulmer Smerten i Hjertets Saar,
 Naar Linden grønnes og Vogskulen flaar.

Der fører Herr Erland den Bævende ind,
 Alt Følge han sender til Slottet;
 Der seer han ved Maanens blusfærdige Skin
 Den hvideste Elsie blottet;
 Der beder han dristig, der nægter hun mat,
 Og rødmer, skændt uset i dølgende Nat.

Omfavnede, synke de ned i Blund,
 Dog vaager den arge Fortræder,
 I Etkovs hellige, tiende Lund
 Han let paa Fodspidsen træder,
 Og fuld af Forbrydelse er hans Varm,
 Og fuld af Død er hans grumme Arm.

Medbelleren spæder det eentlige Huus,
 Hans Trælle blive tilbage,
 Han selv oppuster det mordiske Blus,
 Og synes i Mørket en Drage;
 Han løtter Døden af Hjint og af Staal,
 Og tænder Huset til Etkovsbaal.

Og da nu Luen, indhyllet i Dvalm,
 Sig Snogen i Græsset, hvæser,
 Og da nu Blinden, i Asp og i Alm
 Opvaagnende, visdt den ombløser:
 Det suser som Ildløs, saa varstet hun,
 Ung Erland, stat op af Linn og af Duun.

D sov dog, du Søde, du Pulve, sov ind;
 Saa luun er den favnende Jude;
 D sov! Thi det er kun den natlige Bind,
 Som suser i Almen derude.
 Saa flaar han om hende sin hjærlige Arm,
 Hun trykker sit Hoved til Ynglingens Varm.

Dg da nu Branden sin røde-Kam
 Dpløster og Egnen opklarer,
 Hun vaagner i Angest og atter ham
 Med høvede Stemme abbarer.
 Vaagn op, ung Erland! det brænder alt meer,
 I Almen derude høert Løb jeg seer.

D sov dog, du Søde, du Fulde, sov ind!
 Saa sødt ved din Side jeg hviler;
 D sov! thi det er kun Fuldmaanens Skin,
 Som lyst gjennem Stjerne smiler.
 Dg over den Døvedes Ansigt han brat
 Linene slaaer og hviler god Nat.

Dg da nu Branden, alt mere nær,
 De hvælende Løppe udstrækker,
 Hun angstelig kaster sig hen og her,
 Dg atter den Blundende vækker:
 Vaagn op, ung Erland! det bliver saa hebt,
 Bort Leie mig synes af Luer redt.

D sov dog, du Fulde, du Søde, sov ind!
 Sov trygt i din roslige Rebe!
 Min Kænde det er, som omspiller din Kind
 Med Efferens brændende Hebe.
 Saa trykker han paa den Livslendes Mund
 Et brændende Kys og synker i Blund.

Men da nu Ilden af Bæggen slaaer ud
 I blaallige knyttrende Flammer,
 Med Døden i Hjertet, den anende Brud
 Fra Leiet opfarer og flammer:
 Nu op, min Brudgom, min søde Gemal!
 Alt Luen slaaer ind i vor Brudesaal.

Fra Leiet han springer saa modig og fort,
 Med Ilden han agter at stride,
 Mens hun fra hans Ansigt blæser den bort,
 Dg trykkee sig tæt til hans Side:
 Som Klippen i Havet, han haard og stum,
 Hun hænger ved ham, lig Sølvstum.

Da Skiebnen han suer, han raaber ud:
 Her Luen og Mordet bernebe!
 Men høit i Himlen en straffende Gud,
 Som suer min antændte Rede!
 Her fresser ei Laarer, her fresser ei Staal,
 Os, Søde, med mig, det er Ekkors Baal!

Da stønner den Dumme: o Marter! o Dval!
 Som skaaner for langsomt at dræbe!
 Min Læbe brister — o søde Gemal!
 Mand kjøligt paa bristende Læbe!
 Mand tibt og kjøligt, imens jeg mit Haar
 Over dit gløedende Ansigt slaar.

Med Haaret hun dækker hans Ansigt til,
 Hans Kande den Martrede kjøler,
 Da bliver selv Luen medlidende mild,
 Med bortvendte Toppe den nøler,
 Men Taget styrter i tusende Fald —
 Betsignede Død! du er uden Dval.

K e v u e n .

Ladern.

Leirens Linde høi og Dal bekrandses;
 Baadensøre Mænd i Ridderspillet
 Prøve Kraft og Kunst med Sværd og Landses,
 Bente Seirens Prinds af Fyrstens Hænder.

Hør, Musikken over alle Marter
 Kraftigt klinger; see, hvor Staalet blinker,
 Og din raske Skimmel skaar og sparler
 Utaalmodig med de hvide Soffer.

Du skaar eensom mod Kanonen bøiet;
 Berdens Farve for dit Syn er sunden.
 Ekstødt saa taus, du røber dog med Mlet
 En usynlig Hær af mørke Lanter.

Sunnen.

Længe Verdens Lys for mig var slukket;
 Snart man tæller mine Tankers Dære;
 Læt mit Hjertes Kammerdør er lukket;
 Der et eenligt Billed kun er hjemme.

Dun med den uendelige Blidhed,
 Naar hun mildt fra Guldkarreten hilser,
 Rakkens, Armens næsten helleske Hvidhed;
 Dun, hvis Pande som en Lille Pinner;

Dun med hine brune Krøllers Brimmel,
 Dun, hvis Tanker ere tauske Digte,
 Dun, hvis unge Liv er Glædens Himmel,
 Dun, hvis Drøm er skønne Malerier;

Hende har jeg overmodig faaret
 Til mit Hjertes hemmelige Dronning,
 Skjøndt hun bærer høit paa Hovedhaaret
 Al! en Krebs af flere Diamanter.

Saderen.

Længe har jeg læst din stille Kummer
 Paa din Rinds foranderlige Roser,
 Dagsaa har du tidt i sigtig Slummer
 Fyrstedattrens Navn med Længsel krammet.

Ikke dog en kraftig Jngling synker,
 Overdældet reent af Skjønhedsqvaldsfen.
 Kreaturet kun veemodigt synker
 Ved at see de blanke Maanestraaler.

Kreaturet sig i Smerte vaander,
 Syler ved en liflig Harpes Toner;
 I sin dunkle Længsel efter Aander
 Ikke det sit blinde Savn begriber.

Dagsaa Skjønheds Præster ere Helte;
 Ikke ved en himmelsk Aabenbaring
 Blød en Kunstner vil i Taarer smelte;
 Selg han ei bedækte vil sit Ansigt.

Et det stærke Lys hans Døe blænder,
Ufravendt han efter Synet stirrer,
Med et modigt Bryst og trable Hænder
Hvert et Træl han efterligner trolig.

Ja, om selv i Tornebuskens Luer
Som Jehova vise vil sit Aafsyn,
Ikke som en Træl den Skælle gruer;
Paa den høie Røst han agter freidig.

Hvis du taale kan det Skønnes Glammer,
Gives det dig hen til Arv og Gie;
Dybt i dtne Tankers lyse Kammer
Gjæster det dig kærlig og fortrolig.

Sønnen.

Smuk din Tale lyder og alvorlig
Som en Broders til en yngre Broder.
Dog — tilgiv mig — vist du feiler storlig,
Hvis med eget Naal mit Sind du maaler.

Du er lig en Helt i Oldtids Fabler,
Landets første Mand i Raad og Gjerning:
Gjendefæren kaster sine Sabler,
Naar paa Stridens Mark den færr dit Aafsyn.

Arvs lig i Rejsning og i Stemme.
Sibber du med Sværdet paa din Ganger.
Aldrig var du dog paa Jorden hjemme,
Fremmed er for dig dens bedste Rose.

Skøndt min Moder var saa favr og yndig,
Fandt i dig hun kun en blid Beskytter:
Du blandt Jordens Børn er mild og myndig,
Men i Drømmes Verden er du fyrste.

Du er aldrig glad, et Alvorskempel
Sibber paa dit Bryst, som paa Kronions.
Sværmerisk du tidt i Skovens Tempel
Lænsom taler høit med Ainauren.

Skøndt min Vrefrygt er meer end sønlig,
Troer jeg ofte, du med Anger brydes,
At en Bøgt paa Dyrket, stor og lønlig,
Dort har bredet dig fra Livets Fader.

Mig behersker Jordens bedste Lille
Ike Tankens Drn og Gravens Urner,
Ikun landsforvist og mod min Villie
Flygter jeg til Drømmens mørke Rige.

Aldrig dog mit Haab jeg vil forsage;
Fyrkeblademet ei mig strammer;
Lithon til Aurora til sin Røge;
Under Purpur banker ogsaa Hjertet.

Faderen.

Arme Daare! fly da Haabets Anker,
Følg din Faders Fjed til Drømmens Rige.
Biskof under Purpur Hjertet banker —
Fly til Tankens Drn og Gravens Urner.

Hun med den uendelige Blidhed,
Naar hun misdt fra Slotsaltanen bliser,
Kaffens, Armens næsten hellige Hvidhed,
Hun, hvis Pande som en Lille finner;

Hun, med sine brune Krøllers Brimmel,
Hun, hvis Tanker ere tausse Digte,
Hun, hvis unge Liv er Glædens Himmel,
Arme! blid, hun er din Faders Datter.

Schweizeren.

„Farvel, du gamle Dvinde! nu gaar jeg, mens jeg kan,
Til Kongen udi Frankrig, han eier et sjældent Land.

Hans Hofmænd drikke Binen af blinkende Potal,
Den drikke og de Bøgttere, der stande ved hans Gal.

Han eier Guldklenobier, derill de Perler holde,
Dem skenker han de Krigsmænd, der hjelpe ham at stride.»

— »Al, Fugl! hvis du reiser og vinder noget Guld,
Det er ei værdt saameget, som det forteste Muld.

Som det forteste Muld under sommergrønne Eind,
Dg som den vilde Bispstert, der i Gaarden flyver ind.»

— »Al, Mober! den vilde Bispstert den flyver ind og ud,
Den elsker sine Binger, og haber Vinterslud.

Dg alle de smaa Fugle, der flyve ad Marken hen,
Siet Ingen lærer dem Beseu, de komme dog igjen.»

— Saa drog han til Frankrig og skente Kongen tro,
Han mangled ikke Guldet, dog var han sjelden fro.

— Om Vinteren han sukted, naar Isen laae paa Band,
Da ønsked han sig Binger, at flyve til sit Land.

Om Sommeren han sidder med Haanden under Kind,
Saa tankesuld betragter han den sommergrønne Eind.

— »Dg hør du vilde Bispstert, mig tyktes, at engang
Jeg saae dig bag Bjerget og hørte din Sang.

Du quiddred, som du pleier, og vendte din Hals,
Det kan jeg vel erindre, dit Ord var ei tilfals.

Du vendte dig høvert Dieblil og kom i Gaarden ned,
Flyver du did ad Kare, saa tag min Pilsen med.»

»Jeg fløi derfra og fløi dertil, og sang om Vindeblad,
Der sad en gammel Dvinde, hun aldrig var glad.

Jeg fløi derfra og fløi dertil et andet Aar igjen,
Da høre de den Gamle til Kirkegaarden hen.»

Den næste Aar begynte de Konger en Riv,
Det maatte mangen Ungerfovend betale med sit Liv.

De stærke Skarer mødtes ved Alpernes Fod,
De frivillige Landsler vilde kædste sig i Blod.

Da fandt de blege Krigsmænd som Lovet i Høst,
Blandt dem den unge Schweizer med gennemstunget Bryst.

Den næste Dag blev Hyrden sit Dvæg bag Hjergets Top,
Dg leged paa sit Alpehorn, da vaagned Fugl op.

Da Hyrden leged anden Gang, da smilede Fugl blidt:
"Nu hørte jeg de Toner, jeg tænkte paa saa tidt."

Da Hyrden leged tredje Gang, da Fugls Dje brast,
"Nu føler jeg tilvisse, jeg kommer hjem ihast."

Eiden Kirsten.

De Bølger rulle saa tungt affted,
Eiden Kirsten stander ved Havets Bred,
Hun stirrer saa dybt i Bølgen blaae,
For at see, hvad aldrig forhen hun saae
Alt i de kjølige Bølger.

Alt var det dog sandt, hvad min Fader har sagt!
Der lever i Havet en ukendt Magt.
De bygge og boe i den dybe Grund,
De leve saa trygt paa Havets Sund
Alt i de kjølige Bølger.

Der stander en Borg saa vid, saa stor,
Dg Himlen er som et Sølvkors,
Dg Sol og Maane af røden Gulds,
Dg Marken af tusinde Perler. fuld
Alt i de kjølige Bølger.

Et Bæsen boer i den dybe Borg,
Det kender, som jeg, til Fryd og Sorg;
Et Menneskehjerte slaaer i dets Bryst,
Det føler en evigt verkende Lyst
Alt i de kjølige Bølger.

Dg om den Havmand saa meget veed,
 Saa kender han ogsaa til Kærlighed;
 Da har han sagtens esket engang,
 Dg stiller sin Længsel ved Harpens Klang
 Alt i de hellige Bølger.

Du Havmand! vær mig god og hulb,
 Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld;
 Mit Herte føler en utændt Ild,
 Den brænder saa stærkt, jeg flutte den vil
 Alt i de hellige Bølger.

Eden Kirken synter paa Havets Bund,
 Men Havmanden kysker den Rosenmund;
 Han aabner hende sin vaade Favn,
 Hun nævner sagte sin Frelser's Navn
 Alt i de hellige Bølger.

Knud Lavard.

J Paratbleb sab Hertug Knud
 I Julefestens Dage,
 Ved Aften treen i Sal et Bud,
 Dg talede saa sage:
 O hør mig nu, Hertug Knud!
 I komme flux i Skoven ud,
 Kong Magnus Eder bier.

Dg det var Erlis hjerbe Son,
 Saa brat han sprang fra Borde,
 Men Ingeborg ham drog i Løn,
 Dg saa tog hun til Orde:
 I ride ei, min Herre god!
 Thi vist det gælder Eders Blod,
 Kong Magnus vil jer følge.

Ei er jeg som en Dvinde ræd,
 Dg Magnus er min Frænde!.

Saa talte han, men Dvinden græd,
 Og bad i stor Glende:
 O! drag ei i den onte Færd!
 Men tænk paa Jofret, som jeg bær
 For Eder under Hjerte!

Han klapped hende under Kind,
 Og sagde: vær ei bange!
 Men der hun saae ham stolt i Sind
 Feel vaabenløs at gange,
 Med Graad og Suk da gik hun hen,
 Og spændte Sværdet ved hans Lænd,
 Bad ham med Gud at fare!

Og det var hellig Hertug Knud,
 Og Sivard, Sørlands Sanger,
 De rede flux af Byen ud
 Alt paa den rappe Ganger.
 Men der de rede hen ad Sneer,
 Fru Ingeborg hun tyktes see
 Om Jord et Jordelagen.

Og der de komme ud fra By,
 Tog Sivard til at qvæde,
 Saa sørgelig det klang i Sky,
 At Knud han maatte græde,
 Om Grimhilds Ewig var lagt det Qvad,
 Der hun tillaved blødt Bad
 For sine Brødre baade.

Feel fager er den gamle Sang,
 Saa mæled Knud den Blide,
 Men alt for ynkelig den klang
 Dog her ved Rattetide;
 Saa hug han Sporen dybt i Pæst,
 Og red, alt som han kunde bedst
 Sit Dødningsridt til Stoven.

Fru Ingeborg saa eenlig sad
 I Salen med stor Dvide,
 Og inderlig til Gud hun bad,
 De Taarer flød saa stride;

Men her det var ved Nibienat,
Da banked det paa Døren brat,
Dog ingen var derude.

I Blod og Bryst en Rædsel foer
Dg stemmed hendes Aande.
Som uden Liv hun sank til Jord
Udi sin store Baande,
Dg det var i den samme Stund,
Da dræbtes Knud i mørken Lund
Af Magnus og hans Svende.

Saa myrbed de den Herre from,
Det Gud tilfæde vilde;
Til Vidne om hans Helligdom,
Udsprang saa klar en Rilde;
Men hver en Stjerne flygter ræb
Fra mørke Stov, fra Paraldsted,
Hvor Magnus slog sin Frænde.

Havfruen.

„Viffer ved din Vaad paa Sandet,
Dvorfør siber du din Kniv?
Sig, hvad sæder du af Bandet
I dit Ræt med Tang og Siv?“

„Ei Aborrer, unge Frue,
Ingen Ræt for Dug og Diss;
Havets Slange vil I flue
I mit Garn, en sjelden Fisk.“

Denne Gang i Vølgen brak hun
Roret af min Jolle kuns,
Men issor min Broder trak hun
Med sin hvide Arm tilbunds.

Mat hun gisper alt og bløder —
Vend Jer bort — med Favnens Lyst
Nu for sidste Gang jeg sæder
Kniven i den Kalktes Bryst.“

„Holdt, du Gramme! fere tu ifte,
 At hun aander, Dyrftet gaær,
 See, o see! medpassom lille
 Bølgerne de grøne Haar.

Blodig snøret, gennem Vandet
 Har du Arm og Skulder slæbt;
 Bleg hun synker hen paa Sandet; —
 O, hun døer, af Luften bræbt!

Kom! jeg er din Herres Frue;
 Ud paa Dybet, flux affed!
 Skjændt de sorte Syster true —
 Tag din Aare, jeg gaær med!

Kom! den fangne Havets Datter
 Roe med sagte Raft vi frem,
 Til i høie Bølge atter
 Hun kan synke til sit Hjem.”

Lynet viste Fiskermanden
 Beien paa den sorte Es.
 Mulmfort fleg ved Himmelranden
 Systerne om Hav og D.

Dog de naaede hjem til Landet.
 Men paa Borgen Thora giss
 For sin Mand, som var paa Vandet,
 Hvor de vilde Bølger fross.

Rørtet kom. I Blæst fra Svælen
 Stirred hun i Rattens Gru.
 Ern da drøned gennem Galen:
 „Sagde Thora! fover du?”

„Er det dig, min Erik? eller
 Kalder kun din stærke Røst
 Mig fra Gravens vaade Kjelber?
 Kom — her er jeg — til mit Dyrft!

„Intet Gjenfærd, Thora! stamper
 Til dit Leiesked i Nat
 Bed de halvudbrændte Lamper —
 Giv mig Munden, tag mig fat!”

„Ja, du kommer fra de Døde!
 Drivvaad, kold, afføjet nys!
 Men jeg elsker dig, du Søde,
 Og her har du mig, mit Kys!“

„Ja, vel isne mine Hænder,
 Og min Køst er dyb og mat;
 Men for dig, Høn Thora, brænder
 Hjerter som vor Bryllupsnat.

Stormens Pølvn og Bølgeslaget
 Drev os paa det lumste Sand.
 Jeg og Mine sprang fra Braget,
 Tænkte vel at naae til Land.

Men de blev, de blev derude
 Paa det friske, høie Hav;
 Mit Færdel, hvor Storme tude,
 Fik de med i dyben Grav.

Døden sang alt for mit Dre.
 Dig, min Siv, jeg tænkte paa.
 Ei min Arm jeg kunde røre,
 Stiv af Svømning, kold og blaa.

See, da greb mig under Brystet
 Hænder dybt fra Nøkkens Hjem,
 Og af bløde Arme kysset
 Førtes jeg paa Hævet frem.

Bed de stærke Glimt paa Himlen
 Saae jeg Jomfrubarinens Sne,
 Saae jeg midt i Bølgevrimlen
 Hendes Perletænder see.

Saae jeg hendes glatte Skuldre,
 Hendes svedste Ansigtstræk,
 Den forføreriske Pulbre! —
 Og jeg fødte hende væl —

Stræbte svømmende mod Landet,
 Kraft jeg havde for en Stund, —
 Men hun slap ei, før i Vandet
 Jeg fornåm den faste Grund.

Kom! Nu glemte Storm og Kamp!
 — Thoras Hjerte bestig Sog —
 Og han slutte Rattens Lampe.
 Længer bort Uveiret drog.

Hffe hin Spage.

Bermund gammel var og graa;
 Træt af mange svære Krige
 Sad han hjemme i sit Rige,
 Blind, med Purpurkaaben paa.
 Skjalden monne Hæren sjaae;
 Naar han sang om fubndne Dage,
 Sendte Mindet flux tilbage,
 Og det blinde Die saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
 Listig for sin Magt Iod sørge,
 Sendte Bud, Iod Bermund spørge:
 „Kan Den herste, som er blind?“
 En Herold i Salen ind
 Traadte frem for Kongens Throne,
 Hvor han sad med Spiir og Krone
 Og med Haanden under Kind.

„Fred med Danmarks gamle Drot!
 Sid til dig mig Sverting sender.
 Uden Sværd ved dine Lænder
 Laus du sidder paa dit Slot.
 Kon det er for Rikget godt,
 At en kraftløs Olding bukker
 Under Kronens Vægt, og sukker?
 Gjør da Ravnet Rongen blot?“

Dette er min Herres Øn,
 At du flux ham Thronen rømmer,
 Som det sig en Olding sømmer,
 Lever hen din Tid i Løn,

Eller ogsaa at din Søn
 Rød min Kongings Søn ubdrager;
 Hvo da Seiersstrandsen tager,
 Tager ogsaa Kronen Hjon."

Uffe, saa var Sønnens Ravn,
 Gjorde Kongen tidt bedrøvet;
 Mælet var ham plat berøvet.
 Lunge, smertelige Savn!
 Hjemme, Arm med Arm i Favn
 Stille sad han, ei sig rørte;
 Stor han var, men aldrig førte
 Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Laarer brast.
 "Maa jeg sigt mig lade sig?
 Al i forbums Kamp og Krige
 Slog jeg drabelig og fast.
 Hvi er founDET nu med Hast
 Livets Kraft som Dagens Straale?
 Magtesløst jeg nu maa taale
 Mine Hienbers Døertast.

Fuldtvel snilde Sværtning veed,
 At mig mine Kræfter stulle,
 At min Søn er stum, at Uffe
 Er min Ulyksalighed.
 Ddin seer fra Hlidskjalf ned!
 Blind jeg vil i Marken møde.
 Den som Ridding er, skal bløde.
 Bring din Husbond den Bæsteb!"

"Herre!" Iød Heroldens Svar,
 Sømmet det sig Sværtings Bælde,
 Kraftesløse Gubber sælde?
 Slig en Seir var vunden snar.
 Send den Arving, som du har.
 Lad ham ud i Kampen drage,
 Lad ham efter Sværdet tage,
 For han efter Spiret taer."

Alle Kongens gode Mænd,
 Støtted til de brede Sværde,

Ronne moren sig forfarde,
 Stirred taus til Sønnen hen.
 Ddin før var Landets Ben,
 Bærned om vor gamle Ere,
 Skal nu denne Skifting være
 Rorderen, som qvæler den ?

Som nu Blikket hen i Løn,
 Med Fortrydelse og Lede,
 Med Forbittrelse og Brede,
 Bendte sig til Kongens Søn,
 Hoer en Rosenfarve sjon
 I hans Ansigt op og malte
 Rinden rød og Læben talte
 Forstegang, ved Folkets Døn:

„Sikkert Overting skal fortryde,
 At den Paan, han visse mig.
 Sandelig, jeg sger dig!
 Et min Stang hans Søn skal bryde;
 Men vil han mit Hjerte fryde,
 Lad ham end til dette Bært
 Bringe med en Kæmpe stærk.
 Begges Hjerteblod skal flyde.“

Høist forbauset ingen Mand
 Kunde sin Forundring hemme,
 Da de hørte Uffes Stemme,
 At han tale var iskand;
 Thi fra første Ungdom han
 Mægted ei et Ord at sige,
 Og nu talte han tillige
 Kjæft og fagert for sit Land.

Saxeren i Skjaget loe
 Over den forvorne Tale;
 Men i alle Kongens Sale
 Blev man lystelig og fro.
 Han vil stride Een mod To!
 Han, hver ærlig Kæmpes Rummer,
 Han er vaagnet af sin Slummer!
 Staffer Kongens Arne No?

Bort fra Dannertongens Hal
 Gik Herolden med sit Folge.
 Kongen kunde ikke dølgje
 Egen Fryd blandt Glædens Gjald.
 „Du, som lød dit tappre Kald,
 Du, som ender Bermunds Lovde,
 Du, som Een mod To vil stride,
 Dig besyngje skal min Skjal!

Min ulykkelige Søn,
 Stum af Fødsel, svag af Evne,
 Som sin Fader ei kan hevne,
 Leve skal sin Tid i Løn.
 Du bønporte Sværtings Søn,
 Du skal arve Bermunds Throne,
 Bære denne gyldne Krone,
 Denne Purpurtaabe skjon.“

Da nu i det gyldne Nor,
 Kongen saa at tale hørtes,
 Hver en Kampes Djerde rørtes.
 Al, den blinde Gubbe troer,
 At ei Eligt i Sønnen boer!
 At det er en Andens Stemme!
 Lad os da hans Smerte hemme,
 Flux med glade Trøstensord.

Det er ebers egen Met,
 Herre! lød i Kongen Sale;
 Han er vitt og han kan tale,
 Han har Væren ei forgjet.
 Han sin Fader staffer Met.
 Det var ham, som Ordet sagde.
 Ilden, det i Diet bragte,
 Bidner han vil holde det.

Da Kong Bermunds Laare randt;
 Knæet vakked, Læden bæved;
 Did han sine Hænder bæved —
 „Al! I fare vel med Lant?
 Men hvo ei sig grum forbandt
 Med min Fiende, han ei nøle;

Bring ham hid, at jeg kan føle,
 Om I ogsaa taler sandt."

Da nu Uffe rolig stod,
 Stor og stærk og før af Lemmer,
 Og iblandt de andre Stemmer
 Høit sin Stemme klinge lod;
 Ravede til Thronens Fod
 Kongen ned, sin Haand han lagde
 Paa hans Skulder, græd, og sagde:
 "Ja det er mit Kjød og Blod!"

Stig mig Elfte! uden Blu,
 Hvi fra dine Barndomsdage,
 Uden Fryd og uden Klage,
 Om saa stille vandred du?
 Stod, min Søn, da ei din Fu
 Til den tause No at bryde?
 Ell din Køst at lade lyde
 I Naturens Køst, før nu?"

"Fader!" — saa var Sønnens Svar, —
 "Ejelden ei min Tunges Rænker
 Dine Fienders Raad og Rænker
 Udsælselig opdaget har.
 Mens i Kraft du Kronen bar,
 Bar min Køst til ingen Nytte;
 Nu først kan den understøtte
 Haanden, som til Børge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
 Klux et Harnisk og et Skjold;
 Og en Slavind, stærk og bold,
 Binder hurtig ved mit Belte.
 Ravnens skal ei længe følte;
 Kommer Everting for min Arm.
 Han skal føle Uffes Harm,
 I sit Blod han sig skal vælte.

"Dernæst du mig ogsaa sig,"
 Bedblev Gubben i sin Tale,
 "Hvi du her i disse Sale,
 Uforsøgt i Kamp og Krige,

Hæd Lo fra Sarens Rige?
 Hvis nu Begges Blod ei flød?
 Al, min Søn! det blier min Død,
 Hvis du maa for Magten vige."

Bertil svared Uffe saa:
 "Jeg den Stam vil nu afvætte,
 Som os Biggo før og Kette
 Ubefindigt førte paa;
 Da de mon Aisle flaae,
 Lo mod Een, mod Kæmpe-Tro,
 Jeg vil stride Een mod Lo,
 Saa skal Rygget glemt forgaae."

Ind i Hallen nu med Hast
 Ran en prægtig Brynie bragt,
 Om det brede Bryst den lagde,
 Snorte den til Skuldren fast.
 Ringen sprang og Pladen brast!
 Thi den fulde Varm, i Trængsel,
 Laalte ei sit snevre Fængsel,
 Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie, gjort af ny,
 Støbt af Jern, man om ham spændte.
 Men da Uffe Kroppen vendte —
 Bred han sønder den, som Sly!
 Kongen hørte dette Gup.
 Da ham Sagen kom for Dre,
 Lød han den af Salen føre,
 Og sin Søn en anden flye.

Men da den nu ogsaa snart
 Revned over bredden Skulder,
 Da hver Pandser-Ring med Bulber
 Brast, og intet Vaand blev spart:
 Da det glat var aabenbart,
 At han Intet kunde føre,
 Hvis han fulde Kroppen røre;
 Ekhn, men fast af Kæmpe-Art!

Da blev Kongen heel bedrøvet,
 Kalbte paa sin Kammervend;

Sagde: „Gat til Slæbet hen!
 Hent mit Harnisk usfortøvet,
 Og min Hjelm med Egelsøvet,
 Og mit lange stærke Skjold,
 Til den frække Yngling, bold,
 Brøstet det — er alt berøvet!“

Og den gamle Kæmpe gik,
 Aabede den lulle Kiste;
 Og en Rustning flur sig visse
 For det videlysne Blik.
 Stærke Nagler, Pril ved Pril,
 Lyfte fra de gyldne Plader.
 Tykke Stål sad tæt i Rader
 Og sin Glæds af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm,
 Nsa-Lhor i Guldet lued,
 Bister han til Jorden fued,
 Høit fra Himlen paa sin Karm.
 Med sin Hammer i sin Arm,
 Med sit dobbeltsnoede Bælte
 Binkte han de vrede Feste
 Flur til Kampens stolte Karm.

Dagtit var den reen og blank,
 Ei den mindste Rift og Stramme
 Gjorde Bermunds Daad tilflamme,
 Smal den ned i Midten sank.
 Til en Kæmpe før og rant
 Var den gjort, ved stærke Lænder
 Fankled steendesatte Spænder;
 Til en Herre fri og frant!

Hjelmen gylben, tung og lutt,
 Var ei Dannished berøvet;
 Ovenfor i Egelsøvet
 Huden vandt sin skønne Frugt,
 Som saa herligt og saa smukt
 Borer hist i Hersk Hæve,
 Er Udbølligheds Gæve,
 Lige sød af Smag og Lugt.

Skolbet hvælvet, langt og kort,
 Tungt selv for en Ræmpe tapper,
 Bar med stærke Kobber-Knapper
 Rundt besat, og kunstigt gjort.
 Endnu aldrig gennemført,
 Bar det Sværdets Slag en Tølle;
 Indenfor, den stærke Vøise
 Blødt med Jobelssindet for't.

Blev nu disse Baaben bragt
 Frem for Dagens lyse Flammer,
 Efter at i mørken Kammer
 Mange Aar de havde lagt.
 Uffe tog den gyldne Pragt,
 Og hver Pelt, som var tilstede,
 Halv med Frygt og halv med Glæde,
 Gav nu paa hans Gjerning Agt.

Og med Fryd Enhver da saae,
 At de Høfer, sølverbøide,
 Sædne rundeligt og fide.
 Dernæst tog han Helmen paa.
 Op han monne Røttet slaar,
 Og de gule Loffer rullede
 Rigt og delligt ned fra Guldet.
 Det var sjønt at see derpaa!

Men da nu det Harnisk blødt,
 Fast han vilde om sig svænde,
 Og sig derpaa vilde vende —
 Mærkte han — det var for trangt!
 Heller ikke noksom langt!
 Og idet han sig mou vribede,
 Draft den i den ene Side,
 Og han drog sin Xande angst.

Rongen hørte Pladen briste,
 Lufften blev med Klage blandet!
 Ingen bedre var i Landet.
 Denne Prøve var den sidste.
 Da nu Ingen længer vidste
 Mindste Raad, da sagde Uffe:

Frygten skal mig ikke stusse,
 Lykken bør man altid friste.

Ralder hurtig fra sin Etsse
 Sid den forte Smed i Pask,
 At han med sin Hammers Last,
 Brynien her kan sammenpresse.
 Lad ham nogle Nagler hværse,
 Og dem rundt om Kløften faae,
 Saa vil jeg i Kampen gaae.
 Lette Baaben ei belærse.

Ereen nu ind, med hurtig Gang,
 Efter Sønnens floge Tale,
 Hlur en Smed i Kongens Sale
 Med sin Hammer og sin Tang.
 Jernet imod Gulbet slang;
 Og den høie Hvalbings Drag
 Gientog lydt hvert Hammerslag,
 Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Nøie
 Halv igjen var bragt istand,
 Sagde Kongens Søn: »En Mand
 Regner ikke Alt saa noie.
 Jeg forsigtig nu maa høie
 Over Staden snildt mit Skjold.
 Giv et Sværd nu i min Bold,
 At min Fiende det kan høie.«

Mangt et stærkt og fager Sværd
 Bragtes nu med fleben Klinge,
 Men naar han det vilde svinge —
 Sprang det i hans Hænder qvær!
 Da nu Kongen denne Færd
 Fik af sine Mænd at vide,
 Drog han Sønnen til en Side
 Hemmelig, og talte der:

»Elske Søn! For Sværdets Savn
 Skal du ikke dig bedrøve.
 Flere her du et skal prøve;
 Et jeg-hjender, Skrep, ved Navn,

Som i Jordens dybe Favn
Ligger langt fra Sol og Dag.
Der jeg selv det gjemte, svag,
Da det var et meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
Dift i hine fjerne Djerge
Gav mig det to Koge Dverge,
Smedet under forken Jord.
Udi ingen Kæmpes Stord
Stifter Sligt, thi lod jeg Kuse
Det i Jordens dybe Dule.
Blomster over Skatten groer.»

Lod sig dernæst hemmelig
Nu den gamle blinde Gubbe
Køre hen, hvor tør en Stubbe
Over Jorden hæved sig
»Dette Træ er sat af mig!»
Sagde Kongen, da hans Fod
Stødte mod den bløene Rod.
»Her er Baaben, Søn! for dig.

Lag du nu i Hast din Spade;
Grav saa med Forsigtighed,
Elsk den støder klangfuld ned
Mod den haarde, blanke Plade.»
Uffe gjennem Jordens Klade
Grov nu, paa sin Faders Bøn;
Bartom var den stærke Søn,
For sit Baaben ei at flade.

Op fra Markens kolde Skjød
Skarpen Spade Jorden spitted,
Uffe stirred, Kongen lytted?
Endnu intet Baaben løb.
Nere dybt at grave bød
Gubben nu, og see en rusten
Slavind, udi Hjaltet brusten
Frem sig gjennem Muldet brød.

Kongen hæved fro sin Røst:
»Nu du Baaben har i Hænde,

Som du kan mod Fienden vende.
 Trykte Sønnen til Bryst.
 Ham var det kun liben Lyf
 Med sligt Sværd i Kamp at drage;
 Laug dog, for ei bort at jage
 Gubbens allerfide Trøst.

Men da han tillige saae
 At hans Glavind, løst af Velde,
 Let i Kampens stærke Vælde
 Løb sin Tunge sønderlaae,
 Vilde han dog prøve paa
 Kraften, mod et Træ, som ene
 Stod, og strakte sine Grene
 Grønt mod Himlens hille Blaae.

Da Kong Bermund nu fornam,
 Hvad hans Søn forsøge vilde,
 Sagde han: "Da var det ilde,
 Om min Skrep mig gjorde Skam,
 Fordum var den selben tam;
 Ikke troer jeg, dette Gjemme
 Mægtet har dens Kraft at hemme
 Og dens Eg at gjøre lam.

Lad da fare sligt Forsøg,
 Skæbnen kun derved du frister;
 Lhi hvis denne Glavind brister,
 Flyer vort fide Haab som Røg.
 Som en rovbegjerlig Høg
 Bist den styrter paa sit Bytte.
 Lad da Sligt, som hverken nytte
 Kan for Nivor eller Spøg."

Ynglingen betænkfom stod.
 Med en Brynie kort og brusten,
 Med en Glavind løst og rusten
 Ud han fulde gyde Blod. —
 Dog forsvandt ei Heltens Mod!
 Muntert sang den vedre Lærke;
 Hjem fra Marken gik den Stærke,
 Med sin Fader, Fod for Fod.

Dg en Hær blev sammenkalbet,
 For at gaae mod Svertings Hær,
 Hen til Eideren, for der
 At bedømme Baabenstræbet.
 Hiben løb og Luren gjaldeb,
 Standsed ved den brede Flod.
 Paa den anden Side stod
 Svertings Mænd, alt vis paa Falbet.

Men ret som et enkelt Fæs,
 Der paa Heden er at stue,
 Boxed til en eenlig Tue,
 Stod i Elven midt en D.
 Hverken Hustru eller Ms,
 Kjemper ene den betraade,
 Hvergang Sværdet skulde raade
 Dg en Verskæft skulde bœe.

Den til denne Holm nu foer
 Uffe med sin gamle Fader,
 I de bruskne Hantskerplader
 Dg med Sværdet i sin Gforb.
 Saxerne ham Døden svoer.
 Begge, fra den anden Side,
 Mon de ham imøde stride,
 Paa den elv-omfløjte Jord.

Bermund Kong, den gamle Mand,
 Bar i Hjertet heel urolig:
 „Ei med Baabnene fortrolig
 Er min Søn. Af falder han!
 Sætter ved den dratte Strand
 Stolen med sin Hynde blød,
 Mærker jeg min Uffes Død,
 Styrter jeg mig ned paa Stand.“

Blev nu med et roligt Mod
 Sværdet flux fra Hosten rebet,
 Ind, hvor Krebsen vibt var frevet,
 Kjemperne man træde lod.
 Hiben i den Gamles Blod
 Selv den hvide Lof forpungte,

Bildt den sig for Stormen flyngte
Den, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold
Traadte da saa trøst og fro
Mod de vrede Saxer to ;
Pver en Kjempe stærk og bold.
Ind paa ham med megen Bøld
Dug de nu mens Diet brændte ;
Da sin Skrey ei Uffe kjendte,
Bødte han kun med sit Skjold.

Kongen hørte Fiendens Dug
Part mod Sønnens Vaaben klinge,
Som med Skjoldets haarde Ringe
Skjermte sig, og med sit Duf.
Bermund gav et ængstligt Suf.
Længtet ud til vilde Strand
Traf sin Stol den gamle Mand,
Løsnebe sin Krone smul.

Men da Uffe mærkte snart,
I det raske Kjempeværk,
Bed sit Slag, alt mere stærk,
Sværdets gode Kraft og Art ;
Dug han drabeligt og svart
Brat den Ene let, som Sivet,
Med sin Glavind gjennem Livet,
At han styrte ned med Part.

Bermund, som var Kampen nær,
Konne Mandefalbet høre,
Sagde med et henvendt Dre :
„Der fornam jeg Skrey, mit Sværd!“
Sønnens hæderlige Færd
Folkets Fryderaab udtrykte.
Da sin Stol fra Bandet rylte
Gubben og sit Livet kjær.

Frem med megen Vælde brød
Evertings Søn nu, for at hevne
I det frygtelige Stævne
Sin Ledfagers bratte Død.

Sank da ned med Hjelmens røb
 Uffes Glavind usforøvet,
 Brat paa Længden blev han kløvet,
 Styrked i sit Blod, som flød.

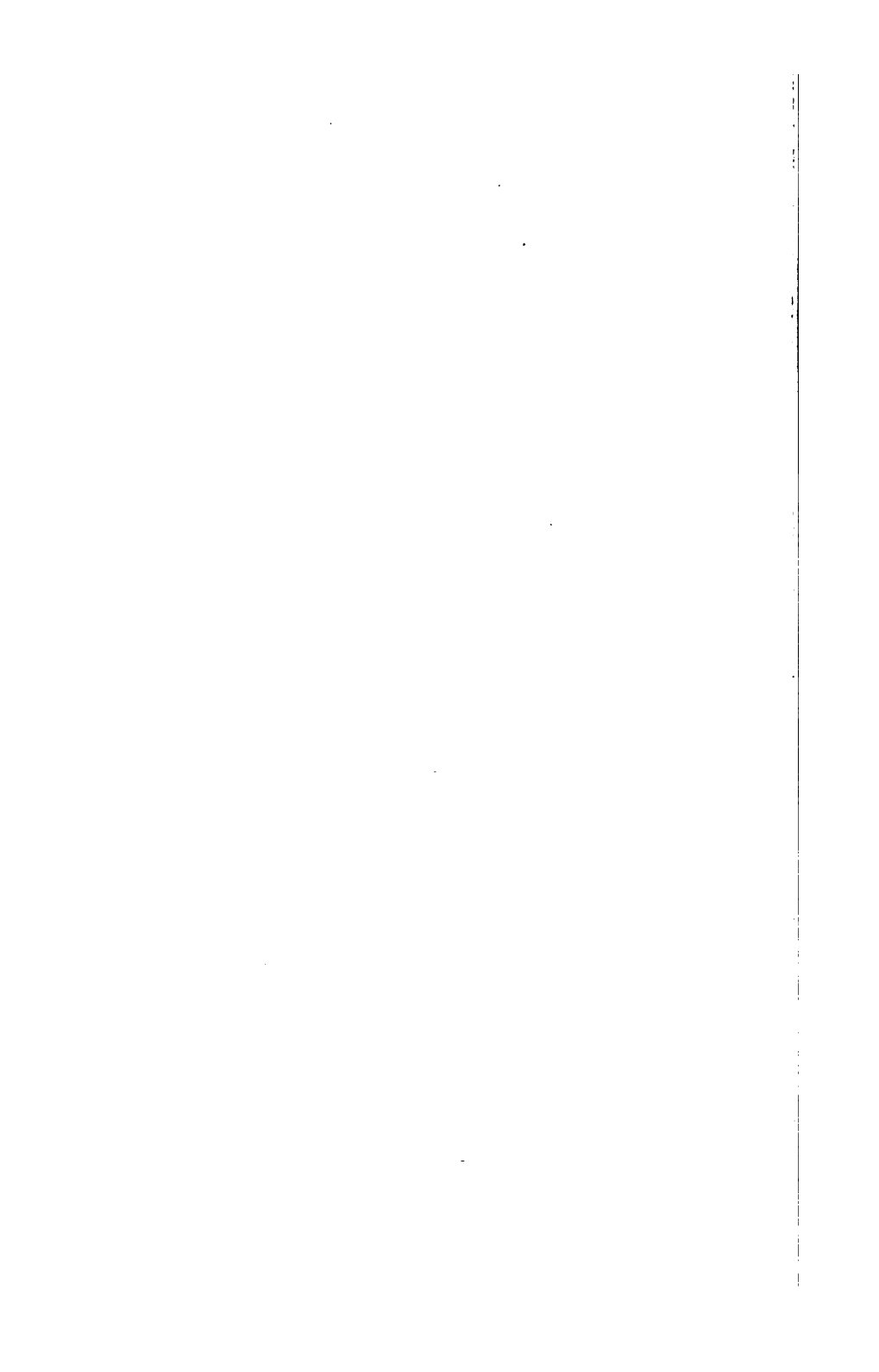
Bermund i sit Purpurklæde,
 Sagde, vendt til Slaget hen:
 „Der fornam jeg Strey igjen?
 Stal jeg smile eller græde?“
 En Herold for Kongens Sæde
 Treen, og qvad det muntre Vers:
 „Een paa langs og Een paa tværs!“
 Da gråd Gubben høit af Glæde.

Dg en vældig Baabenlarm
 Løned fra de Danstes Leir,
 Hjem de Danste drog med Seir,
 Tvungen Særen gik i Harm.
 Uffes Pande, heed og varm,
 Frieedes nu fra Hjelmens Glænds,
 Kjøltes med en Egekrands,
 Rakt ham af en Piges Arm.

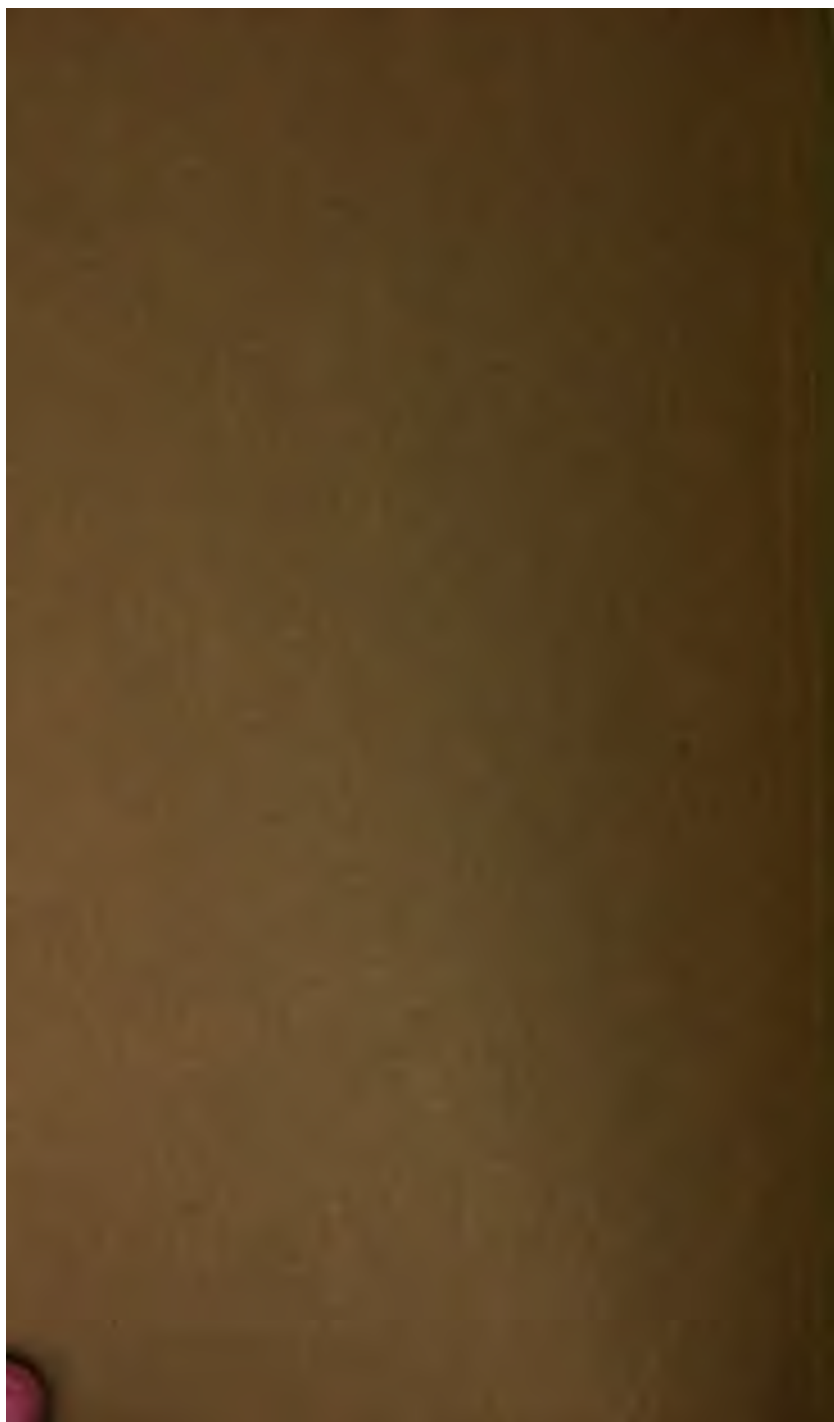
Dg de Danste drog tilbage,
 Skjalbes høie Harper lød.
 Over Kong Atidles Død
 Høstes Ingen meer at klage;
 Froe var Bermunds sidste Dage.
 Uffe blev en Ræmpe stærk,
 Altid sindigt var hans Vært;
 Derfor kaldtes han den Spage.

APR 19 1938

